

N A Đ A

XUÂN NGŨ *dịch*

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÂM

19 NĂM MÙA SẮT

TẬP
2

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

19 NĂM MƯU SÁT - TẬP 2

Tác giả: NA ĐA

Sách đổi Ebook:

⇒ Cần ebook của sách mới

⇒ Mua 1 sách mới được 2 ebook

☎ 0907 060 886

Mùa thu năm 1997, Liễu Như nhận “tấm vé vớt” vào lớp bồi dưỡng trường Đại học Y Dược. Cô gần như không thể hòa nhập với tập thể ưu tú đó, ngoại trừ cô bạn Văn Tú Quyên xinh đẹp, thông minh. Và rồi, cô phát hiện ra Văn Tú Quyên đang từng ngày bị hạ độc bởi ai đó. Hai cô gái trẻ đã sát cánh bên nhau để tìm ra kẻ chủ mưu nhưng vẫn không thể ngăn nổi cái chết định sẵn cho Văn Tú Quyên.

Chín năm sau, dù Liễu Như an phận làm một người vợ tốt bên cạnh người chồng vừa tài giỏi, vừa yêu thương cô hết mực nhưng cái chết bí ẩn của Văn Tú Quyên vẫn hàng đêm ám ảnh cô...

Liễu Như quyết tâm lật lại vụ án năm xưa, bắt đầu từ những lá thư kì lạ được tìm thấy trong chiếc sáo tiêu mà Văn Tú Quyên để lại...

Mục lục

Mục lục

CHƯƠNG 8 Bướm bướm

Mục 1

Mục 2

Mục 3

Mục 4

CHƯƠNG 9 Cừu non

Mục 1

Mục 2

Mục 3

Mục 4

Mục 5

Mục 6

Mục 7

Mục 8

Mục 9

Mục 10

CHƯƠNG 10 Người năm cạnh

Mục 1

Mục 2

Mục 3

Mục 4

Mục 5

Mục 6

CHƯƠNG 11 Bạn chung đường

Mục 1

Mục 2

Mục 3

Mục 4

Mục 5

Mục 6

Mục 7

CHƯƠNG 12 Chân tướng

Mục 1

Mục 2

Mục 3

Mục 4

Mục 5

CHƯƠNG 8

Bướm bướm

Hơn mười giờ sáng, lớp bồi dưỡng đang tiến hành huấn luyện hàng ngũ, giáo viên phụ trách tới gọi Văn Tú Quyên đi ra khỏi hàng, bảo rằng, “Người nhà của em gọi điện tới.” Nghe điện thoại xong, Văn Tú Quyên xin phép giáo viên phụ trách cho nghỉ, nói có người họ hàng lớn tuổi nhiều năm chưa gặp vừa từ bên Anh trở về, sẽ ở lại Thượng Hải một thời gian ngắn, cả dòng họ phải gặp nhau một buổi, nếu có thể tối hôm nay cô mới về doanh trại. Giáo viên phụ trách nói, “Không cần gấp, ngày mai em quay lại cũng được.” Văn Tú Quyên là lớp trưởng, luôn phải là tấm gương tốt trong mọi chuyện, không hề tỏ vẻ yếu ớt chút nào, các anh chàng trong quân đội đều rất thích cô.

Văn Tú Quyên mặc thường phục đi tới cửa doanh trại, Chiến Văn Văn đuổi theo hỏi, “Cậu sống ở khu Tô giới Pháp, đúng không, lúc quay về có thể giúp tớ mua bánh mì sấy ở tiệm bánh Tĩnh An không? Đói chết mất, có tiệm đường không?” Văn Tú Quyên nói, “Tiệm đường chứ, nhưng sao cậu lại chạy theo ra đây.” Chiến Văn Văn nói, “Thưa lớp trưởng, sĩ quan huấn luyện cho bọn tớ nghỉ ngơi đây”. Văn Tú Quyên cười bảo, “Vậy lúc tớ không có mặt ở đây thì cậu cho tớ ăn giúp tớ nhé.”

Một chiếc xe ô tô màu đen sáng bóng đậu trước cửa doanh trại, một người đàn ông trung niên mặc Âu phục đứng chờ trước xe. Văn Tú Quyên mỉm cười với ông ta, người đàn ông vội vã mở cửa ghế sau, Văn Tú Quyên túm mái tóc dài, gập người chui vào xe, ông còn cẩn thận lấy tay che đầu cô, trông như sợ tiểu thư cụng đầu vào xe. Văn Tú Quyên hạ kính cửa sổ vẫy tay với Chiến Văn Văn, cô ta đứng thừ người ra, mồm há thành hình chữ O.

Xe lái vào thành phố, dừng trước một trạm xe buýt. Văn Tú Quyên đếm mười lăm tờ mười đồng đưa cho tài xế, hơn nửa tiền tiết kiệm của cô, nhưng cô chẳng thấy tiếc. Tiền kiếm ra rồi cũng phải tiêu mà, dùng vào chỗ cần thiết là được.

“Cảm ơn nhé.” Tài xế nói, “Lần sau có mỗi cứ tìm tôi, tôi có thể tìm được chiếc xe ngon hơn cả chiếc này.

Văn Tú Quyên nói, “Được, cảm ơn chú.”

Ngồi xe buýt đi hết bốn tuyến đường, lúc tới nghĩa trang thì đã ba giờ chiều. Ngày xuân bỗng ấm lên, gió khẽ thổi, thời tiết tốt trong năm đã sắp tới rồi, còn tám ngày nữa là tết Thanh minh năm 1996.

Văn Tú Quyên đứng suốt chuyến đi, lưng thẳng tắp từ đầu đến cuối. Huấn luyện quân sự hơn nửa năm khiến thể lực và dáng vẻ của cô trở nên xuất chúng hơn. Trạm xe buýt nằm ở đường cái, xuống trạm đi thẳng một đoạn, quẹo vào một con đường nhỏ là đến nghĩa trang. Thời điểm này vẫn chưa đến lúc thăm mộ, hai bên đường cây cối xanh tốt, chỉ có điều cát bụi ở đường cái quá nhiều, một chiếc xe tải lớn chạy qua là cuộn lên

một đám khói bụi. Văn Tú Quyên lấy tay che mặt, im lặng chờ cát bụi bay bớt đi, lộ ra gương mặt trẻ tuổi hơi tái nhợt thấy rõ.

Văn Tú Quyên chậm rãi đi tới nghĩa trang, quẹo vào một con đường nhỏ, đến trước cổng nghĩa trang thì một chú chó nhỏ chạy ra, cô hoảng hồn nhảy sang bên cạnh, chút tơ máu cuối cùng trên gương mặt cũng biến mất. Từ sau ngày hôm đó, cô không đến gần chó mèo nữa.

Vào ngày Đông chí hai năm trước, Văn Tú Quyên đã có được cuộc sống mới trước mộ chị mình. Cô cảm nhận được sự kỳ vọng đến muộn của cha, cũng cảm nhận được ánh mắt thù hận từ cõi u minh, thế nhưng cô vẫn có thể đứng thẳng trước bia mộ, nói chuyện với chị mình. Dòng xoáy vẫn đục trào lên giữa cõi trần, cô vững tin rằng, kể từ lúc này mình đã có thể vượt qua sóng gió, những áp lực cực lớn quanh quẩn, cuối cùng cũng trở nên ảm đạm cũ kĩ như di ảnh trên bia mộ.

Thế nhưng, cô sai rồi.

Năm 1994, năm 1995, năm 1996, năm tháng trôi qua như nước sông. Văn Tú Quyên vào lớp Mười hai, thi đậu đại học Y Thượng Hải với số điểm cao, còn được vào lớp bồi dưỡng cực kỳ xuất chúng. Cô có thể cảm nhận được sự biến hóa của mình mỗi ngày, càng ngày càng trở nên vẻ vang hơn, càng ngày càng như một con thiên nga, cô thậm chí còn bắt đầu quen với những lời tán thưởng, quen với những ánh mắt ghen tị và đố kỵ của người khác khi họ nhìn cô. Sự biến hóa này khiến cô lột xác, thay da đổi thịt. Thế nhưng, lần nào cô đến nơi này, đi vào nghĩa trang, thì bóng tối vô hạn trong xương cốt vẫn lan ra, nuốt chửng cô. Cho dù vẻ ngoài xinh đẹp kiên cường đến đâu,

cho dù cô có xây dựng tâm lý hoặc dứt khoát giả vờ lãng quên mọi thứ đi nữa thì khi đến đây, tất cả mọi công sức đều vô dụng, như bị nện một cú búa khiến nó vỡ tan, để lộ thứ kinh khủng nhất bên trong.

Cô vẫn không thể không tới đây được. Cứ tới gần tết Thanh minh là cô bắt đầu nằm mơ vào mỗi tối, cô thầm nghĩ tại sao qua mấy năm rồi mà linh hồn chị mình vẫn chưa đi đâu thai, cứ tới thời điểm này lại phá rối, khiến cô phải tới thăm mộ thì mới bình tĩnh được. Nghĩ sâu hơn một chút thì Văn Tú Quyên cũng hiểu rằng có lẽ đây là vấn đề tâm lý.

Có vấn đề tâm lý là bình thường, dù sao mình cũng phải trả giá.

Đi vào nghĩa trang, ánh mặt trời chiếu lên người chẳng có chút độ ấm nào, chân tay lạnh băng. Bầu trời quang đãng không một gợn mây, cúi đầu thì lại cảm thấy như mây đen kéo đến tích tụ trên đầu. Văn Tú Quyên hít sâu vài cái, xác nhận số thứ tự của bia mộ, rảo bước đi tới trước mộ của Văn Tú Lâm.

Mới vài năm ngắn ngủi mà di ảnh trên bia mộ đã giống như cách một thế kỷ. Văn Tú Quyên không dám nhìn lâu, qua thời gian dài như vậy mà đôi mắt trên bức ảnh đó vẫn có thể nhìn thẳng vào lòng cô.

Văn Tú Quyên đặt đồ cúng xuống, thắp hương, cúi người ba cái, cắm hương lên đất rồi xoay người rời đi. Bước chân của cô nhanh hơn lúc mới đến, bởi vì Văn Tú Quyên biết ra khỏi nghĩa trang thì thế giới tốt đẹp đó lại trở về, cô lại có thể cảm nhận được hơi ấm của mặt trời và làn gió nhẹ dịu mát, mùa xuân

trong năm chính thức bắt đầu, cho đến... lần gặp kế tiếp. Lặp đi lặp lại, mỗi năm đều như vậy.

Cô bỗng phát hiện, lưng của mình đang khom xuống. Cô lập tức thẳng lưng, đã trải qua kỳ huấn luyện quân sự gần một năm mà không ngờ lúc đi vào nghĩa trang vẫn là tư thế này. Cả đời này của cô sẽ luôn như vậy ư? Đây chính là nguyên tội không thể nào rũ bỏ được, trong lòng cô không khỏi cảm thấy thương. Cảm giác thể lương này quanh quẩn trong lòng, không biết vì sao về sau nó lại hóa thành một ngọn lửa. Văn Tú Quyên ngừng bước, quay người lại, đứng trước mộ Văn Tú Lâm.

“Chị ơi là chị! Nhân quả báo ứng, chị chết rồi, em phải gặp báo ứng, là đạo lý này, đúng không? Không đâu, không hề, thế giới này có nhân quả báo ứng không? Thật sự có ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ ư? Không hẳn đâu. Bây giờ em thế này, coi như em vẫn còn chút lương tâm, vẫn thấy có lỗi với chị, nếu như chút lương tâm này không còn thì ngày hôm nay em không đứng đây với bộ dạng này đâu, thậm chí em còn chẳng thèm tới đây, mãi mãi quên, không thèm tới thăm chị nữa. Chị à, chị nói xem vì sao từ trước đến giờ cha không nhắc tới nhân quả báo ứng, chưa từng nói về việc ở hiền gặp lành nhỉ. Mẹ đã làm chuyện gì ác mà phải thành như bây giờ? Còn chị đã làm chuyện gì ác mà phải thành như bây giờ? Chẳng có báo ứng gì ở đây hết, nếu có thì chính là tội ác kiếp trước làm, kiếp này chịu quả báo, khổ mà kiếp này chịu, kiếp sau được đền đáp, nói vậy có lẽ kiếp trước mẹ đã làm chuyện xấu; nói vậy thì kiếp trước có thể chị đã làm chuyện gì có lỗi với em rồi. Dù sao bây giờ chị cũng hiểu rất rõ rồi đó. Về phần em, nếu như phải dùng kiếp sau

để trả giá cũng chẳng sao, kiếp này em chỉ cầu mong cho hiện tại.”

“Em bây giờ đang sống rất tốt. Em đang làm lớp trưởng lớp bồi dưỡng, được nhiều người bỏ phiếu chọn đấy. Em phải khiến mọi người thích em, thật ra cũng chẳng khó gì, giống như hồi còn ở khu phố cổ, bước ra ngoài đường là hàng xóm láng giềng ai cũng thích em. Chỉ có nhà mình, chị, cha... Bây giờ chị không còn nữa, cha cũng chỉ có thể thích em thôi. Thế nhưng em không thích em khi còn sống ở cái khu phố đó, em cố gắng học hành, thi đại học, khác biệt với những người trong khu phố đó. Chị có biết bạn bè xem em như thế nào không? Bọn họ tưởng em ở khu Tô giới Pháp, có một đại gia tộc sau lưng, có gia giáo, bọn họ còn dựng rất nhiều phiên bản câu chuyện về em, em chưa từng nói mình như thế nào, từng chút từng chút, con người hay soi chi tiết mà, thành hay bại đều như vậy. Nhìn em sống tốt thế này, chị cảm thấy thế nào? Dù sao chị cũng chết rồi, nếu không có cái chết của chị thì sẽ không có em ngày hôm nay. Chị hi vọng em sống ra sao nhỉ? Hi vọng em sống thảm hại hơn lúc trước? Nếu vậy thì cái chết của chị còn ý nghĩa gì nữa? Em càng sống tốt hơn thì sự ra đi của chị mới có giá trị hơn chứ, đúng không? Chị nên chúc phúc cho em mới đúng, chị à, dù sao chị cũng đã chết rồi, đã chết thật rồi! Kiếp sau em sẽ tới trả nợ cho chị, còn kiếp này em muốn mình sống thật tốt, không ai có thể ngăn em cả, không ai có thể!”

Xung quanh không có ai, Văn Tú Quyên ngẩng đầu lên, nói xong những lời này, cô cảm thấy cuối cùng mình cũng có dũng khí cúi đầu nhìn di ảnh chị mình, nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

Cô đột nhiên phát hiện ra rằng đó là một đôi mắt lạ lẫm,
một di ảnh của người lạ.

Cô đứng trước nhâm ngôi mộ rồi.

Mỗi lần đến viếng xong nhớ lại, Văn Tú Quyên luôn hối hận về hành động của mình. Không biết hôm đó cô ăn phải gì mà có gan đứng trước vong hồn nói xằng nói bậy. Rất nhiều lần cô không thể không nghi ngờ rằng có phải vì mình chọc tức vong hồn nên vận mệnh của mình mới khó lường đến vậy.

Nếu như cái chết của Văn Tú Lâm tạo thành điểm khởi đầu cho màn lột xác của Văn Tú Quyên, một bước lên hương thì vào mùa xuân năm 1996, nó đã chạm đến đỉnh điểm. Có lẽ trong mắt Văn Tú Quyên, nó chưa hẳn là đỉnh điểm mà chỉ mới ở dưới chân núi thôi, đưa mắt nhìn ra xa, cuộc đời của cô hãy còn rất nhiều trải nghiệm bất tận ở nơi cao hơn. Thế nhưng thực tế thì trong lúc sơ ý cô đã vội vã lướt qua đỉnh núi rồi, giờ chỉ có thể xuống dốc một mạch thôi.

Sau khi tới thăm mộ, sáng hôm sau, Văn Tú Quyên quay về doanh trại của kỳ huấn luyện quân sự - một trụ sở nào đó của khu Cảnh sát Thượng Hải, cô vẫn diễn vai lớp trưởng xuất chúng như trước đây, ngoài phần bánh mì sấy mua cho Chiến Văn Văn thì cô còn mua thêm một phần để chia cho các bạn trong lớp. Tất cả đều ăn ngon lành, Văn Tú Quyên ngồi một bên mỉm cười nhìn bọn họ, thật ra chính cô còn chưa từng ném thử

món bánh mì sấy này, đương nhiên đám bạn học của cô không hề biết điều này. Cô luôn nghiêm khắc với bản thân, như vậy thì mới có thể mưu cầu một tương lai như ý.

Người còn lại không ăn chính là Hạng Vĩ.

Gần đến lúc vào học thì Hạng Vĩ mắc bệnh viêm phổi, vì vậy, vào tuần thứ hai của kỳ huấn luyện anh ta mới đi học. Lúc đó Văn Tú Quyên được người ưa thích bầu làm lớp trưởng tạm thời. Lúc nhìn thấy Hạng Vĩ thì sắc mặt của cô trắng bệch. Cô không thể ngờ rằng bạn cùng lớp của chị mình, đáng lẽ phải vào đại học sớm hơn cô một năm giờ lại trở thành bạn cùng lớp. Không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy. Điểm mấu chốt ở đây là cô đã bắt đầu thực hiện hành vi đánh bóng bản thân, cho dù cô không nói rõ xuất thân và bối cảnh của bản thân mình, thế nhưng giữa lúc chuyện trò vui vẻ với nhau cũng đủ khiến bọn họ nghĩ rằng nhà cô dạy con rất nghiêm khắc, cuộc sống sung túc. Nhưng Hạng Vĩ xuất hiện chẳng phải để lật tẩy cô. Hạng Vĩ chẳng nói gì, biểu hiện như mới gặp Văn Tú Quyên lần đầu. Văn Tú Quyên cảm thấy ngờ vực, ban đầu tưởng rằng Hạng Vĩ không nhận ra mình, nhưng nghĩ lại thì cô đã tới lớp của Văn Tú Lâm mấy lần, cứ cho là một phần trăm khả năng rằng lúc còn học cấp ba Hạng Vĩ chưa từng để ý tới cô đi nữa, nhưng cái tên Văn Tú Lâm - Văn Tú Quyên chỉ khác nhau một từ, ngoại hình hai chị em đều có phần giống nhau thì làm sao Hạng Vĩ có thể không nghĩ rằng cô là em gái của Văn Tú Lâm.

Văn Tú Quyên tiếp tục diễn cái vai mới này trong thấp thỏm, cẩn thận quan sát Hạng Vĩ, phỏng đoán qua giọng điệu của anh ta khi nói chuyện với mình, cảm nhận ánh mắt của

anh ta khi nhìn mình, thế là cô dần nhận ra, Hạng Vĩ có tình cảm khác lạ đối với cô. Sau khi kinh ngạc thì Văn Tú Quyên lại cảm thấy chuyện này rất bình thường, Hạng Vĩ từng hẹn hò với chị mình, chị chết rồi, anh ta thấy mình ở trong trường nên chuyển phần tình cảm đó sang mình thôi. Có lẽ vì lý do này nên anh ta mới không vạch trần mình nhỉ. Đương nhiên cô vẫn còn chút nghi ngờ, ví dụ như lúc Hạng Vĩ vừa mới thấy cô lần đầu thì chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì, nhưng cô đã tự tìm được đáp án cho vấn đề rồi thì cũng chẳng tìm hiểu sâu vào những tiểu tiết này nữa, cũng không biết tìm hiểu kiểu gì.

Văn Tú Quyên không có thiện cảm với Hạng Vĩ, thậm chí lúc thấy anh ta sẽ cảm thấy không mấy thoải mái. Cô cực kỳ không thích cảm giác bị người khác nắm thóp, cô đã phải trả cái giá đắt như vậy để giành được sự tự do rồi. Hạng Vĩ chưa từng thể hiện ý đồ muốn gây khó dễ cho cô bằng cái thóp đó, thế nhưng vẫn là nắm thóp, giống như một quả bom hẹn giờ vậy. Văn Tú Quyên tạm thời không có cách gì, Hạng Vĩ không vạch trần thì chẳng lẽ cô lại chủ động nhắc tới? Thậm chí thỉnh thoảng cô còn phải mỉm cười rạng rỡ với Hạng Vĩ nhiều hơn, để duy trì sự hi vọng của anh ta.

Hạng Vĩ đã hóa thân thành Linh Đang và viết thư qua lại với Đỗ Quyên rất lâu rồi. Bạn tâm thư là cách kết bạn rất lôi cuốn, hơn nữa quan hệ bạn bè đặc thù giữa Linh Đang và Đỗ Quyên càng khiến Hạng Vĩ dần chạm vào nội tâm lạnh lẽo của Văn Tú Quyên, từng chút một tiếp cận đến phần trong sáng long lanh tồn tại trong bóng tối sâu thẳm dưới mặt biển đó. Sự giao lưu lôi cuốn này góp phần tăng thêm sức hấp dẫn của Văn Tú

Quyên gặp mười lần. Ban đầu Hạng Vĩ đúng là thích Văn Tú Lâm, nhưng trong khoảng thời gian nửa năm viết thư với Văn Tú Quyên thì anh ta đã yêu cô say đắm. Văn Tú Lâm đã cho anh ta cơ hội này, có lúc Hạng Vĩ nghĩ, điều này chắc hẳn nằm trong dự đoán của Văn Tú Lâm rồi, cô đã phó thác em gái cho Hạng Vĩ. Vì lý do kinh tế mà Hạng Vĩ học đại học trễ một năm, lúc Đỗ Quyên nói trong thư rằng cô quyết định thi vào trường Y Thượng Hải thì Hạng Vĩ cũng quyết định được nguyện vọng của mình.

Đỗ Quyên đã kể với Linh Đang qua thư về kế hoạch xây dựng một thân phận mới, khiến tất cả mọi người đều tiếp nhận một Đỗ Quyên hoàn toàn mới này. Vì vậy lúc mới vào đại học, Hạng Vĩ nhìn thấy Văn Tú Quyên thì đã chuẩn bị tâm lý trước về thân phận mới của cô. Đương nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy cô kể từ thời cấp ba, anh ta đã đè nén tình cảm mãnh liệt của mình. Anh ta hiểu rằng, cho dù mình đã thông qua cách thức gần như gian lận để chạm đến trái tim của Văn Tú Quyên, thì đối với cô, anh ta vẫn chỉ là người xa lạ. Dần dần tiến tới, anh ta nghĩ: Mình còn 5 năm đại học để ở bên cạnh Văn Tú Quyên mà.

Thế nên, làm sao anh ta có thể vạch trần Văn Tú Quyên được chứ? Anh ta hiểu lý do của tất cả những chuyện này, hoặc là anh ta cho rằng mình hiểu được nội tâm yếu ớt cần được yêu thương của Văn Tú Quyên, muốn mãi mãi bảo vệ tâm hồn mong manh mà Văn Tú Lâm đã phó thác cho mình trước khi qua đời.

Đương nhiên Hạng Vĩ sẽ không ăn bánh mì sấy. Thật ra túi bánh mì sấy mà Văn Tú Quyên mời mọi người cũng chẳng có

nhiều, mỗi người một miếng sẽ không đủ, nên phải có người không ăn. Hạng Vĩ biết gia cảnh của nhà họ Văn như thế nào, hẳn sẽ khó khăn hơn nhà họ Hạng một chút, dù sao cũng từng có hai cô con gái, nhưng giờ chỉ còn một người.

Lúc phân chia túi bánh mì sấy đó, Văn Tú Quyên nhận được một tin dữ: Tai Nhỏ chết rồi. Đó là tên của một trong ba chú thỏ mà cô nuôi, chết ngay trong đêm mà cô xin nghỉ rời khỏi doanh trại.

Cô nuôi đám thỏ đó ở kế bên ruộng rau trong doanh trại, trong chiếc lồng gỗ được đóng sơ sài, bao quanh bởi hàng rào tre. Tai Nhỏ bệnh ngày càng nặng trước đây từng bị gãy chân, mấy ngày nay không có tinh thần, chết đi cũng không phải chuyện gì đột ngột. Chỉ là cuộc sống trong kỳ huấn luyện quân sự này quá nhàm chán, mấy chú thỏ của Văn Tú Quyên rất được bạn bè yêu thích, những bác sĩ dự bị chưa được huấn luyện thần kinh thép để thấy người sống người chết mỗi ngày cảm thấy cực kỳ buồn bã trước cái chết của Tai Nhỏ, đặc biệt là các sinh viên nữ.

Văn Tú Quyên lại đi an ủi những bạn học buồn bã nhất, nhưng vừa nhắc đến chủ đề Tai Nhỏ thì những người đang ăn bánh mì sấy đều có cảm giác rất phức tạp, miếng bánh mì này không còn ngon như lúc nãy nữa. Người đi về còn mang theo đồ ăn ngon mà kết quả là vật cưng đang nuôi bị chết, phải nén đau để an ủi người khác, nói rằng không sao đâu. Suy nghĩ này vừa ập tới thì hầu như ai cũng cảm thấy hơi có lỗi với Văn Tú Quyên.

Chuyện xảy ra tối nay khiến Hạng Vĩ cảm thấy có một đôi tay đang ngấm thúc đẩy mối quan hệ giữa mình và Văn Tú Quyên. Hơn chín giờ tối, doanh trại đã tắt đèn nghỉ ngơi, Hạng Vĩ đi trên con đường dẫn tới cổng doanh trại, mười giờ là đến phiên anh ta đứng trực, bốn tiếng đồng hồ. Men theo lối đi rồi rẽ trái, anh ta lơ mơ thấy có người đứng xoay lưng với mình, núp sau thân cây.

Hạng Vĩ không giấu tiếng bước chân, lúc anh ta nhìn thấy người đó thì đối phương cũng nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn anh ta, là Tư Linh. Tư Linh đưa tay bảo Hạng Vĩ đừng phát ra tiếng động, gọi anh ta qua.

Hạng Vĩ nhẹ nhàng đi đến, Tư Linh chỉ về phía ruộng rau trước mặt, quay sang nhìn, ngoài ánh trăng ánh sao ra thì nơi đó có một quang sáng khác, bên cạnh quang sáng là một bóng đen. Hạng Vĩ nheo mắt nhìn mới nhận ra có người đang ngồi xổm, quang sáng đó chính là đèn pin.

“Ai ở chỗ chuồng thỏ vậy?” Hạng Vĩ khẽ hỏi.

Tư Linh cười khẩy, “Lớp trưởng của chúng ta đấy.”

Trong giọng nói của Tư Linh mang một ẩn ý phức tạp khó tả, Hạng Vĩ bỗng dưng thấy căng thẳng, hỏi, “Văn Tú Quyên ư? Cậu ấy ở đó làm gì?”

“Có quỷ mới biết.”

Hạng Vĩ nghi ngờ rằng nếu Tư Linh không biết thì sao lại đứng đây nhìn lén?

“Chắc là cho thỏ ăn?”

“Tới đó xem đi!”

Tư Linh rảo bước đi tới, Hạng Vĩ đi sát theo sau. Người ngồi đó xoay lưng lại với bọn họ, nghe thấy tiếng động thì đứng phắt dậy, nhưng do ngồi quá lâu bị tê chân nên hơi loạng choạng. Tư Linh từ đi thành chạy, xông tới trước mặt cô, rồi đột nhiên hét to một tiếng.

“Văn Tú Quyên, cậu đang làm gì vậy?!”

“Nhỏ tiếng chút, đã khuya vậy rồi.” Hạng Vĩ sợ sĩ quan huấn luyện sẽ tới, anh ta đi chậm lại, lúc tới chỗ hai người họ thì không thể không hoảng hồn.

Ánh đèn pin trắng nhợt soi vào một bãi máu.

Đèn pin được kẹp giữa hai viên gạch, chiếu sáng chỗ đất phía trước chuồng thỏ, một con thỏ bất động nằm đó, bụng bị rạch một đường rất lớn, nội tạng đang nhấp nhô cử động. Bên cạnh có trải vài tờ báo, kéo kèm kẹp phẫu thuật được bày ra một loạt. Gió mang theo tiếng rên rĩ khe khẽ, đó là tiếng kêu thảm thiết sợ sệt của chú thỏ cuối cùng trong chuồng. Cảnh tượng này khiến người khác cảm thấy cõi lòng lạnh băng.

Hai tay Văn Tú Quyên đeo găng tay y tế, tay phải vẫn còn cầm dao phẫu thuật. Gương mặt cô bị bóng tối che khuất, không nhìn rõ được.

Tư Linh rụt cổ, trước đây cô ta cũng nghi ngờ rồi, giờ tận mắt nhìn thấy thì cảm thấy khá kinh khủng.

“Cậu đang làm gì vậy?” Cô ta lại hỏi lần nữa, giọng nói nhỏ hơn lúc nãy.

“Sao các cậu lại đến đây?” Văn Tú Quyên hỏi ngược lại.

“Tớ đứng gác ca tối, trên đường gặp Tư Linh.” Hạng Vĩ nói.

“Tôi tới xem cậu đang làm gì, lớp trưởng à, bất ngờ thật.” Tư Linh bình tĩnh lại, giọng nói không to nhưng khí thế lại rất mạnh mẽ.

“Tớ...” Hiếm khi thấy sự chần chừ trong giọng nói của Văn Tú Quyên, “Ban đầu tớ nuôi bọn chúng không phải là nuôi thú cưng cho vui.”

“Cậu nuôi thỏ là để hành hạ rồi giết chúng ư? Nếu không phải tôi thấy vết thương ở bụng của Tai Nhỏ có vấn đề thì đúng là sẽ không biết được cậu biến thái đến mức này! Vết thương đó rất nghiêm trọng, cậu hại chết Tai Nhỏ còn chưa đủ hay sao mà bây giờ còn hăm hại A Bạch nữa!”

Lúc này trong lòng Văn Tú Quyên thấy hơi hối hận. Một ngày trước cô thử phẫu thuật trên thân thỏ lần đầu, do thuốc mê không đủ liều nên vừa rạch một đường thì Tai Nhỏ đã tỉnh lại, cô vừa giữ chặt chú thỏ đang vùng vẫy vừa khâu đại vết thương, kết quả rất là tệ. Lần này quay về cô có mang theo chút diethyl ether^[1E], tối nay vốn dĩ chỉ định thử hiệu quả gây mê, gây mê xong lại đổi ý định, phẫu thuật luôn.

Rõ ràng Tai Nhỏ vừa chết, sao mình lại bất cẩn thế này, có lẽ là vì khoảng thời gian này mọi chuyện quá thuận lợi. Chuyện này tuy không thể nói là sai, nhưng giờ đây bị bạn học bắt gặp, quả nhiên là bọn họ không chấp nhận được chuyện này.

“Chúng ta là sinh viên trường Y mà, sau này học môn Ngoại khoa thì không chỉ giải phẫu trên cơ thể sống của thỏ con mà còn phải giải phẫu cho mèo con, chó con nữa. Điều này cũng là để sau này chúng ta có thể trở thành những bác sĩ đạt chuẩn!”

Văn Tú Quyên bình tĩnh nói lý lẽ, hai mắt nhìn thẳng Tư Linh, giống như không hề có chút chột dạ nào. Chỉ là tay của cô lại vô thức muốn đan vào nhau. Chỉ cần căng thẳng một chút là cô sẽ đếm khớp tay để bình tĩnh lại. Thế nhưng tay cô vừa cử động thì ngừng lại, bởi vì tay phải vẫn đang cầm dao phẫu thuật.

“Ha ha, tôi biết mà, lúc trước Tai Nhỏ bị gãy chân có phải do cậu cố ý bẻ gãy không? Tôi đã nghi ngờ rồi, chuồng thả rộng như vậy, kể bên lại là ruộng rau sao nó lại gãy chân được? Biết người biết mặt không biết lòng, cậu tàn nhẫn quá, sao lại có loại người như cậu cơ chứ?!”

“Tớ không bẻ gãy chân Tai Nhỏ.”

“Xời, cậu còn mổ bụng nó nữa cơ.”

Văn Tú Quyên thật sự thấy hơi bế tắc khi gặp phải phản ứng mang tính cảm xúc này. Thật ra cô thoáng cảm thấy rằng Tư Linh không phải là người dễ xúc động và thiếu lý trí như vậy, trong lớp Tư Linh là người bằng mặt nhưng không bằng lòng với cô, trước đây vị thế của cô rất cao, Tư Linh có gì không vừa ý cũng không tiện thể hiện ra ngoài, lần này sơ ý để cô ta thấy vết thương ở bụng Tai Nhỏ, khiến cô ta nghĩ rằng mình cũng sẽ mổ cho A Bạch như vậy. Sao Tư Linh có thể bỏ qua cơ hội này được.

Lời cần nói vẫn phải nói, cho dù là nói cho người khác nghe.

“Sau này chúng ta phải chữa bệnh cứu người, trước khi đứng trước bàn giải phẫu thì phải trải qua trăm nghìn lần luyện tập, để tránh việc mắc sai lầm lúc phẫu thuật. Dẹp lòng thương hại đó của cậu đi, nếu không cậu sẽ rất khó qua môn Ngoại khoa. Thí nghiệm trên động vật và thú cưng là hai khái niệm khác nhau, tuy rằng các cậu nuôi ba chú thỏ này như thú cưng,

nhưng tớ mua bọn chúng về là để thực tập trước cho môn Ngoại khoa.”

Tư Linh vốn chẳng có ý định nghe lời giải thích của Văn Tú Quyên, càng chẳng có hứng thú tranh luận với cô.

“Có Hạng Vĩ làm chứng, như vậy mọi người có thể thấy rõ cậu là hạng người gì, lớp trưởng à. A Bạch thật đáng thương.” Tư Linh vút lại câu này, nhìn chú thỏ dưới đất rồi quay người rời đi.

Hạng Vĩ không biết phải xử trí thế nào, lắp bắp nói, “Hay là, hay là xử lý cho A Bạch trước, cậu, cậu khâu nó trước đi?”

Trong thư của Đỗ Quyên không nói về kế hoạch giải phẫu thỏ, nhưng Hạng Vĩ biết rất rõ lý do vì sao Văn Tú Quyên lại làm vậy. Cô quá mưu cầu hạng nhất, cô luôn muốn chạy trước tất cả mọi người. Nếu như có cách nào có thể khiến cô chiếm được ưu thế, nhận được sự khâm phục và tán thưởng của giáo viên và bạn bè trong môn Ngoại khoa quan trọng đó, cô nhất định sẽ làm. Nhưng Hạng Vĩ cũng biết rõ, thật ra việc giải phẫu động vật nhỏ trong lớp Ngoại khoa và việc dùng động vật nhỏ để luyện tập trước trong kỳ huấn luyện quân sự là hai việc khác nhau, Hạng Vĩ có thể hiểu cho cô, nhưng những bạn học khác thì không chắc lắm.

Văn Tú Quyên dường như chẳng nghe thấy Hạng Vĩ nói, ngây người ra nhìn chú thỏ. Chuyện vừa xảy ra quá nhanh, cô cố gắng bình tĩnh để giải thích cho Tư Linh, cuối cùng vẫn không có tác dụng. Lúc này, Tư Linh rời đi rồi thì ngày mai, không, có lẽ tối nay, tất cả những gì cô làm sẽ được lan truyền. Ngọn sóng sợ hãi đánh vào người cô, nuốt chửng lấy cô, lần

trước lúc cô có cảm giác ngạt thở như vậy là lúc trông thấy Hạng Vĩ ở bản doanh quân sự. Thế giới tươi đẹp mà cô cố gắng xây dựng đã nứt toạc khắp nơi, một khắc sau có thể sẽ vỡ nát hoàn toàn.

Có cách nào không? Còn cách nào nữa? Nhất định phải có cách!

Cô không thể ngăn cản Tư Linh, có lẽ sau này sẽ có cách hàn gắn lại vết rạn của tình bạn, nhưng cần có thời gian, phải có cách nào đó khiến cô không rơi vào vực sâu, cho cô cơ hội vực dậy.

Dĩ nhiên là cảm nhận của bạn bè đối với cô rất quan trọng, cũng là thứ mà cô luôn cố gắng duy trì, nhưng trong mối quan hệ bạn bè ở trường học, nó không phải là tất cả.

“Hạng Vĩ.” Văn Tú Quyên khẽ gọi cái tên này, cô chưa bao giờ thẳng thắn đối diện với Hạng Vĩ như lúc này, nhìn thẳng vào mắt anh ta như muốn thấy được nội tâm của anh ta. Tim Hạng Vĩ đập nhanh hơn.

Trong lòng Văn Tú Quyên hơi trấn tĩnh, có lẽ Hạng Vĩ là người duy nhất có thể giúp cô lúc này. Cô hơi hối hận rằng, nếu lúc trước mình chịu tiếp cận anh ta thì có lẽ bây giờ đã dễ dàng hơn.

“Hạng Vĩ à, em e rằng cái chức lớp trưởng này sắp hết rồi, hể mà Tư Linh đi rêu rao chuyện này thì tất cả mọi người sẽ vây lại tấn công em. Anh có như bọn họ không?”

“Anh sẽ không.”

Văn Tú Quyên mỉm cười, Hạng Vĩ chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng yếu đuối này của cô.

“Anh sẽ không nhưng người khác thì sẽ làm vậy. Cuộc sống đại học sắp tới của em có lẽ sẽ khó sống lắm, hi vọng đến lúc bọn họ học lớp Ngoại khoa, phải tự mình tiến hành giải phẫu sống thì họ sẽ tha thứ cho em. Hạng Vĩ à, anh có đồng ý giúp em không? Anh là người duy nhất sẽ giúp em, đúng không?”

Văn Tú Quyên nói như vậy gần như đã vạch trần tình ý mà Hạng Vĩ dành cho cô.

“Đương nhiên, anh sẽ giúp em.” Lúc này Hạng Vĩ cảm thấy máu toàn thân dồn hết lên mặt.

Văn Tú Quyên hít sâu một hơi, xem xét lại cách mà mình vừa nghĩ ra. Đây là kế hoạch duy nhất cô có thể nghĩ ra, nếu thành công thì ít nhiều gì trong tương lai, cô cũng sẽ có một không gian nhỏ để sinh tồn.

“Có một chuyện không hẳn là quang minh chính đại, nhưng cũng chẳng phải lén lút thậm thụt gì. Hạng Vĩ à, anh giúp em nhé, nếu không, em thật sự không biết phải làm sao.”

Hạng Vĩ gật đầu.

Giáo viên phụ trách Kim Hạo Lương sẽ ở cùng lớp bồi dưỡng bốn ngày trong tuần. Hôm nay, anh ta xách một chiếc lồng chứa hai chú thỏ đến doanh trại. Văn Tú Quyên chờ anh ta ở ngoài cổng.

“Phiền thầy rồi.” Văn Tú Quyên đưa tay định đón chiếc lồng.

“Ồ, chuyện nhỏ mà, không sao đâu, thầy giúp em mang tới chuồng thỏ. Nhưng đang nuôi bình thường sao lại đột ngột chết mất hai con rồi?” Hôm trước Kim Hạo Lương nhận được cuộc gọi của Văn Tú Quyên đến văn phòng, nhờ mua hai con thỏ con. Kim Hạo Lương bảo rằng không cần mua, động vật thí

nghiệm này trong trường không thiếu, mang hai con tới cũng không sao.

“À đúng rồi, sách em cần đây. Bây giờ em đọc sách này thì hơi sớm.” Kim Hạo Lương đặt lòng xuống đất, lấy hai cuốn tài liệu giảng dạy trong ba lô đeo chéo đưa cho Văn Tú Quyên.

Văn Tú Quyên cầm lấy, một quyển là Hệ thống Giải phẫu học, quyển còn lại là Giải phẫu cục bộ học. Cô cầm hai quyển sách trên tay, hướng bìa sách ra ngoài.

“Em rất có hứng thú với ngành Y, nếu không thì đã không thi vào trường Y.”

Cách đó không xa, Hạng Vĩ và những bạn khác nhìn thấy cảnh tượng này, đưa mắt nhìn nhau.

“Chúng ta đi thôi, chẳng có gì để nói cả.” Tư Linh nói.

“Không ngờ thấy Kim lại...”

Hạng Vĩ thở phào, coi như không phụ công cô nhờ anh ta. Đây là chuyện mà Văn Tú Quyên nhờ anh ta giúp - bảo đảm rằng những bạn khác đều chứng kiến cảnh cô nhận hai con thỏ mới từ tay thầy Kim. Giờ thì các bạn nhìn thấy cảnh này đều tự nhiên cho rằng Văn Tú Quyên dùng thỏ con để luyện giải phẫu, giáo viên phụ trách không những biết chuyện mà còn ủng hộ. Một số người sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng chẳng ai ngóc đến mức chạy tới tranh cãi với giáo viên phụ trách cả.

Sáng sớm hôm qua, Văn Tú Quyên đã ướp lạnh A Bạch rồi đưa cho đội trưởng đội huấn luyện quân sự. Đội trưởng rất tham ăn, ông từng nói mấy câu kỳ cục như “Nuôi thỏ chỉ lãng phí rau củ, chi bằng ăn nó cho rồi..”, nghe Văn Tú Quyên nói con thỏ bị thương, mất máu nhiều rồi chết, ông bèn vui vẻ đưa thịt

thỏ cho nhà bếp nấu thêm món cho bữa trưa. Chuyện này cũng tình cờ bị các bạn học chứng kiến.

Như vậy ánh mắt các bạn học dành cho sĩ quan huấn luyện và giáo viên phụ trách đều trở nên kỳ dị hơn, trong mắt họ thì sĩ quan huấn luyện, giáo viên phụ trách và Văn Tú Quyên đều là đồng loại với nhau.

Từ đầu đến cuối, chẳng ai nói cho đội trưởng và giáo viên phụ trách rằng Văn Tú Quyên đã làm gì với đám thỏ con đó.

Hạng Vĩ rất khâm phục Văn Tú Quyên, rõ ràng vừa mới bị tập thể căm phẫn, rơi vào tình cảnh tệ như vậy mà cô vẫn có thể kéo giáo viên về chung chiến hào với mình. Nếu như có người kể hết ngọn nguồn câu chuyện cho Kim Hạo Lương thì có lẽ Văn Tú Quyên đã bị xem là kẻ kỳ quái, bị nhìn bằng con mắt khác rồi, có khi còn bị liệt vào danh sách đen nữa, nói gì đến việc mất chức lớp trưởng.

Vậy thì, anh ta và Văn Tú Quyên đã cùng có một bí mật. Một khởi đầu tốt, Hạng Vĩ cảm thấy như vậy.

Văn Tú Quyên trèo lên từng chút, từng chút một, cô nhìn thấy chút ánh sáng, cho rằng mình sắp trèo ra ngoài được rồi. Chuyện xảy ra vào cuối kỳ huấn luyện quân sự đó khiến vắng sáng quanh cô bị lu mờ. Thời gian dài sau đó, cho dù cô cố gắng, biểu hiện ưu tú cỡ nào đi nữa thì mọi người vẫn cho rằng cô là người không từ thủ đoạn, không thể kết thân được. Thậm chí cô tìm tới Mã Đức vốn có thành tích học tập tệ nhất lớp, đề nghị cùng giúp đỡ học tập, muốn giúp anh ta không bị loại nhưng cũng bị từ chối.

Có lúc Văn Tú Quyên cảm thấy, may là vẫn còn Hạng Vĩ. Nếu không nhờ anh ta thì cô đã không còn là lớp trưởng nữa rồi. Đối với Văn Tú Quyên, cảm giác bị cô lập chẳng phải chuyện mới mẻ gì, thế nhưng có một người cùng bầu bạn sẽ khiến cuộc sống của cô dễ dàng hơn nhiều.

Giữ chỗ giúp cô, mua cơm giúp cô, nấu nước nóng trong phòng ngủ, giúp cô thu xếp những đầu việc trong lớp. Với Văn Tú Quyên, sự giúp đỡ này có hay không cũng được, nhưng nếu cô từ chối thì đồng nghĩa với việc từ chối chiếc cầu kết nối với những bạn học khác. Hạng Vĩ chưa thật sự tỏ tình, nhưng mọi người đều biết tâm ý của anh ta hướng về ai. Có những lúc Văn

Tú Quyên cho rằng thế này cũng không tệ, có những lúc cô tự hỏi mình còn phải chịu đựng bao lâu nữa. Hạng Vĩ sớm muộn gì cũng sẽ tỏ tình, vậy lúc đó cô phải làm thế nào? Nói một cách công tâm thì Hạng Vĩ thật sự không tệ, nhưng cô không muốn gặp một người biết hết mọi chuyện như thế, cô làm tất cả mọi chuyện chẳng phải để thoát khỏi khu phố cổ nhơ nhớp như vũng bùn kia ư?! Cô hi vọng có thể gặp một người đàn ông tương xứng với thân phận mới của mình - thân phận đến từ đại gia tộc ở khu Tô giới Pháp đó. Chỉ là, cô có thể làm được không? Cô có thể mang chiếc mặt nạ này cả đời mà không bị vạch trần không? Mỗi lần hoài nghi bản thân thì một khắc sau cô lại lấy lại tinh thần, dốc hết sức làm tốt những chuyện cần làm. Nói gì đi nữa thì việc đi trước người khác một bước cũng không có gì sai, trong phạm vi mắt thường có thể nhìn thấy được.

Có lẽ giống như đạo lý trong sách triết học, rằng mọi vật đều đi lên theo hình xoắn ốc, không có gì là tiên phong cả. Những gì Văn Tú Quyên cố gắng đạt được đã khiến cô gục ngã vào thời điểm cuối năm thứ hai đại học. Hôm đó, trường đang tổ chức hội thao thì trời mưa, cô báo danh thi môn chạy tiếp sức bốn trăm mét, lúc cây gậy chuyển đến tay cô thì trời mưa tầm tã đến nỗi không mở mắt được. Cô đã cảm thấy có gì đó bất bình thường, nhưng lần này chính là cơ hội để cô tạo ấn tượng với mọi người, nên cô chạy bạt mạng rồi đạt giải nhất. Chạy xong thì cô phát hiện kỳ kinh nguyệt đã tới, sau đó sốt cao, lăn ra ốm. Nằm trong phòng ngủ, trong lúc mơ màng cô bỗng nhớ lại chuyện xưa, khung cảnh này rất giống với hồi chị cô bị sốt cao. Vài ngày sau, bệnh tình vẫn không đỡ, càng ngày càng họ dữ

hơn nên cô quyết định đi bệnh viện kiểm tra thì bị viêm phổi mất rồi.

Đến giữa tháng 5, cô đã xin nghỉ hai tuần. Hôm nay cô vừa mới truyền dịch xong ở bệnh viện, đạp xe về nhà thì cảm thấy sức khỏe tốt hơn mấy ngày trước, có lẽ sắp đi học lại được rồi.

Văn Tú Quyên đạp xe trên con đường quen thuộc. Từ nhỏ cô đã lớn lên ở đây, nhắm mắt lại vẫn có thể thấy khu phố mọc lên trước mắt như một thành trì, thấy được nào là gạch, ngói, cỏ cây, và đám chó mèo con sống con chết đó. Từ lúc được sinh ra đến bây giờ, khu phố này chưa từng thay đổi, phong cảnh y hệt, con người y hệt. Văn Tú Quyên cảm hận sự cố hữu bất biến đó, thế giới bên ngoài đang thay đổi chóng mặt là vậy, hơn một tháng nữa là Hong Kong được trao trả rồi.

Lúc đạp xe ngang qua sạp trái cây thì chú A Văn nói là “Có người tìm con đó”. Văn Tú Quyên hỏi “Ai vậy ạ?”, chú A Văn cười, bảo rằng không biết, rồi lại cười. Văn Tú Quyên thoáng cảm thấy không lành, leo lên xe đạp nhanh, rẽ hai lần, băng qua con hẻm hẹp thì trông thấy Hạng Vĩ.

Hạng Vĩ xách một túi lê, đứng trước mái hiên xập xệ của nhà họ Văn, thấy Văn Tú Quyên trở về thì vẫy tay mỉm cười.

Văn Tú Quyên phanh xe lại, sống lưng cô lạnh buốt, giống như cô có thể nghe thấy tiếng nứt vỡ của thế giới vậy. Tấm màn che chắn đã bị lật ra, đúng vậy, đương nhiên Hạng Vĩ biết cô là ai rồi, từ đầu đến cuối, anh ta biết hết, cô chính là đứa trẻ lớn lên trong khu phố Hồng Trán nhơ nhớp đó, là con gái của người cha lái taxi và người mẹ bại liệt.

Văn Tú Quyên đẩy xe đi từng bước đến cửa nhà, không thể dừng lại mà cũng chẳng thể trốn đi, nơi đó là nhà cô, là cái gốc mà cô không thể cắt bỏ, nếu trốn thì còn biết trốn đi đâu được nữa. Hạng Vĩ đã đứng đây rồi, cháy nhà ra mặt chuột rồi, cô chỉ có thể đối diện thôi. Năm ngoái khi nhìn thấy Hạng Vĩ ở trại huấn luyện quân sự, cô đã cảm thấy trời sắp sập rồi, vào mùa xuân năm ngoái bị Tư Linh bắt gặp cảnh cô đang mỗ thổ thì cô cũng thấy đời mình sắp xong rồi, nhưng cuối cùng đều vượt qua được. Vậy lần này phải làm thế nào đây?

Hạng Vĩ thấy Văn Tú Quyên chậm rãi đi tới, mặt không đổi sắc thì tưởng rằng cô vẫn đang ốm nên mệt mỏi. Làm sao anh ta đoán được trong lòng Văn Tú Quyên đang nghĩ nhiều vấn đề như vậy. Anh ta cảm thấy quan hệ của hai người là tình trong như đã, mặt ngoài còn e, Văn Tú Quyên bị bệnh bấy lâu nay, chẳng lẽ anh ta không tới thăm?

Văn Tú Quyên không mở miệng, Hạng Vĩ cũng không biết nói gì, đứng tại chỗ với tâm trạng hồi hộp, Văn Tú Quyên cảm thấy tầng mạng che mặt cuối cùng đã bị vén ra, cũng như trong lòng Hạng Vĩ đang tính toán xem có thể nhân dịp này đến thăm mà tháo tấm mạng che mặt đó không.

Sự im lặng của Văn Tú Quyên khiến Hạng Vĩ càng căng thẳng hơn, hỏi “Em đỡ bệnh chưa, anh đến thăm em đây”. Văn Tú Quyên cúi đầu “Ừ” một tiếng. Hạng Vĩ lại nói, “Em đi truyền dịch về à? Anh cũng mới tới thôi, lần đầu tới phố cổ Hồng Trấn, hỏi mấy người mới tìm được nhà em. Chỗ này giống như mê cung vậy. Em cũng nổi tiếng trong khu nhĩ, mọi người đều biết em, đều rất thích em đấy.”

Văn Tú Quyên vừa nghe vừa cảm thấy như đang vạch áo cho người xem lưng. Phố cổ Hồng Trấn nổi tiếng lộn xộn, nếu không có việc thì người ngoài sẽ không vào đây, cô biết cảm giác đó, vừa sợ vừa ghê tởm. Cô đã lớn lên ở cái vùng bùn kinh tởm này.

Cuối cùng Văn Tú Quyên vẫn dẫn Hạng Vĩ vào nhà. Vốn dĩ xe đạp cũng phải đẩy vào trong nhà, nhưng vì sợ chật quá đành dựng bên ngoài. Cô đóng cửa gian nhà sau, rót nước cho Hạng Vĩ, bảo anh ta ngồi trước chiếc bàn nhỏ, cô điều chỉnh tâm lý rồi mỉm cười.

“Lúc còn làm bạn học với chị gái em, anh chưa từng tới đây, không ngờ bây giờ trở thành bạn học của em thì lại đến.”

Câu đầu tiên Hạng Vĩ thốt ra từ lúc ngồi xuống suốt chút nữa khiến Văn Tú Quyên không thể duy trì tiếp nụ cười.

“Cảm ơn anh đã tới thăm.”

“Là chuyện phải làm mà, mọi người đều rất quan tâm đến tình trạng của em. Xem ra em đỡ hơn rồi, yên tâm rồi.”

“Cũng không hẳn là mọi người quan tâm đến em đâu.” Văn Tú Quyên mỉm cười chế giễu.

“Thật mà, em cố gắng để giành hạng nhất cho lớp nên mới ngã bệnh.” Hạng Vĩ sờ mũi, rồi lại nói, “Nhưng mà, anh không nói với bọn họ chuyện đến thăm em, là anh không yên tâm thôi.”

Văn Tú Quyên nhìn sâu vào mắt Hạng Vĩ, ánh mắt anh ta cũng chẳng thể gọi là có cảm xúc gì nhiều, nhưng lại có một luồng sức mạnh. Hạng Vĩ không chịu được, lập tức mặt đỏ gay.

Anh ta đột nhiên quên hết lời muốn nói, ngẩn ngơ nhìn vào con người của Văn Tú Quyên, đầu óc trống rỗng.

Anh ta đột nhiên muốn nói câu “Anh rất thích em”, nhưng lời đến đầu môi lại không thốt ra được, bị Văn Tú Quyên nhìn đến nổi da mặt bỏng rát, trong lòng thầm chửi: Tại sao mình vô dụng đến vậy?

“Chúng ta đi xem phim được không, à, ý anh là khi em khỏi bệnh rồi, nghe nói phim Chiến tranh thuốc phiện^[2E] hay lắm. Hoặc nếu em không muốn xem phim về đề tài chiến tranh, thì để xem...”

“Đạ được.”

“Đợi em khỏi bệnh, anh giúp em học bù ôn bài nhé, sắp tới kỳ thi rồi.”

“Vâng!”

“Sắp nghỉ hè rồi, em có kế hoạch gì không, chúng ta rủ thêm vài người bạn... Chúng ta đi du lịch Tô Châu ngắm Vườn cây cảnh cổ điển, được không?”

“Được ạ.”

Hạng Vĩ bạo dạn nói hết kế hoạch này đến kế hoạch khác, nhưng dù anh ta nói gì thì Văn Tú Quyên đều đồng ý và tiếp tục nhìn anh ta bằng ánh mắt đó. Hạng Vĩ cảm thấy chuyện này như một giấc mộng, cho dù anh ta vẫn chưa nói ra câu đó, thế nhưng hình như nói hay không cũng chẳng khác biệt mấy.

“Tú Quyên, em thật tốt.” Hạng Vĩ ấp úng nói.

Văn Tú Quyên mỉm cười, bỗng đứng lại thở dài, xụ mặt xuống “Những chuyện này đều là chuyện của sau này, bây giờ

quan trọng nhất vẫn là ôn bài, em nghỉ quá nhiều rồi, năm nay sẽ có một người bị loại đấy.”

“Thành tích của em tốt như vậy sao phải lo chuyện này, cho dù nghỉ học cũng không đến nỗi bị loại đâu. Em đang lo mình không thể là người giỏi nhất, đúng không?”

Anh ta nhắc đến việc phải làm người giỏi nhất khiến Văn Tú Quyên giật thót. Hạng Vĩ hiểu cô quá rõ. Thế nhưng cô ốm nặng một trận đúng lúc sắp thi cuối kỳ thế này thật sự khiến cô hơi lo lắng.

“Chủ yếu là bài của những môn cần học thuộc lòng, như môn Triết học Chủ nghĩa Mác ấy. Em sợ học không kịp.”

Hạng Vĩ nghĩ một lúc, đột nhiên bật cười, “Không sao, chỗ ngồi chúng ta gần nhau, đến lúc đó em chép bài của anh là được.”

“Làm vậy được không ạ?”

“Để anh lo cho.”

Kể đến, cả hai nói chuyện thêm một lúc, đến khi Hạng Vĩ cảm thấy sắc mặt của Văn Tú Quyên hơi mệt mỏi mới nhận ra đã đến lúc tạm biệt ra về để cô nghỉ ngơi.

Lúc rẽ ra khỏi phố cổ Hồng Trấn, Hạng Vĩ cảm thấy mặt trời sắp lặn chiếu rọi vào mình thật rực rỡ.

Kỳ thi đại học đã qua mấy năm rồi mà cảnh tượng đó vẫn tái diễn trước mặt Văn Tú Quyên.

Hạng Vĩ quá nhiệt tình, thật ra Văn Tú Quyên cũng không đặt hi vọng gì nhiều ở người khác, đương nhiên cô cũng ôn bài đầy đủ rồi, cho dù thời gian quả thật không đủ.

Thế nhưng khi tờ giấy phao ghi chỉ chút chữ được đưa qua thì cô vẫn không thể không cầm lấy.

Ánh mắt của giáo viên thật sự quá sắc bén.

Con đường từ chỗ giáo viên đến chỗ cô ngồi như thiên đường đang sập mà địa ngục đang dâng, cô phải làm sao đây, cô còn lựa chọn nào nữa? Thế nhưng, vào thời khắc đó thì cô luôn có thể đưa ra lựa chọn, cô chỉ có thể nghe theo tiếng gọi của trực giác. Trong đó, có một âm thanh đang chỉ cho cô một con đường. Có một tích tắc nào đó cô đã do dự, cả hai cùng chết, hay chỉ một người thôi, giáo viên lại bước thêm một bước nữa, Văn Tú Quyên liền kêu thành tiếng.

Tất cả ánh mắt đều tập trung về cô, cuối cùng, là gương mặt dần quay sang của Hạng Vĩ. Về mặt đó, ánh mắt đó, đến giờ Văn Tú Quyên vẫn nhớ rõ.

Chữ trên tờ giấy chép phao đương nhiên là của Hạng Vĩ, vài ngày sau, anh ta cũng chẳng thể biện hộ được nữa.

Sắp được nghỉ rồi. Đúng vậy, sắp sửa công bố kết quả thi rồi, danh sách người bị loại đã được quyết định.

Kim Hạo Lương đã nói gì đó, trong lúc ngổ ngàng, Văn Tú Quyên không nghe rõ lắm. Chắc cũng chỉ là những lời an ủi.

Kim Hạo Lương rất thích cô, cô đã làm chuyện đúng đắn, không vì quan hệ với Hạng Vĩ mà giấu giếm sự thật. Thế nhưng Trung Quốc là xã hội tình cảm, Kim Hạo Lương cũng có thể hiểu, hai ngày nay bạn cùng lớp nhìn cô thế nào, tình thế và áp lực mà cô phải chịu đựng lớn ra sao. Vậy thì một người như Văn Tú Quyên mới đáng quý hơn, phải không? Mấy ngày nay, cô đến tìm anh ta hết lần này đến lần khác, đến văn phòng giáo viên để nói giúp cho Hạng Vĩ, coi như đã cố hết sức rồi, tuy rằng chẳng có tác dụng gì.

Kim Hạo Lương phát hiện Văn Tú Quyên không mấy tập trung, ánh mắt của cô luôn lướt qua cửa sổ phòng nam sinh ở tầng ba của ký túc xá. Anh ta cũng thở dài, đắn đo vài câu rồi rời đi. Nơi này là cửa ra vào của ký túc xá, sinh viên lui tới rất nhiều, anh ta dẫn dắt cả lớp thì cũng phải nghĩ cho cảm nhận của đa số sinh viên trong lớp, cho nên không tiện thể hiện sự thân mật quá mức với Văn Tú Quyên.

Văn Tú Quyên tự hỏi: Mình có thể làm gì được nữa?

Hai ngày nay, đúng là cô đã chạy khắp nơi, làm bao nhiêu chuyện có thể làm. Cô giống hệt như một người bạn gái lo lắng phiền muộn vì bạn trai - nếu như cô không tố cáo Hạng Vĩ chép phao. Những hành động này chẳng có tác dụng gì, cũng không

kiếm thêm được một điểm đồng cảm nào từ đám bạn học, nếu lớp bồi dưỡng không loại Hạng Vĩ mà loại người khác thì cũng không hợp lý cho lắm. Thế nhưng các giáo viên sau khi nghe Văn Tú Quyên nói giúp cho Hạng Vĩ thì càng thích cô hơn. Những chuyện này đều không quan trọng với Văn Tú Quyên, cô chỉ nghĩ đến chuyện phải làm sao để Hạng Vĩ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Mấy ngày này, Hạng Vĩ gần như không ra khỏi phòng, giống như đang đợi kết quả xét xử cuối cùng. Anh ta cũng không liên lạc với Văn Tú Quyên, trước đây điều này gần như là không tưởng, nhưng bây giờ thì lại trở thành điều đương nhiên. Hôm nay, danh sách những người bị loại chính thức được xác nhận, tuy chưa công bố, nhưng cũng chẳng phải bí mật nữa, không biết Hạng Vĩ đã biết chưa.

Văn Tú Quyên cảm thấy những chuyện mình làm chắc hẳn chưa đủ, nếu cô tới phòng ngủ tìm anh ta thì phải nói gì, câu đầu tiên phải dùng giọng điệu thế nào? Có bị đuổi ra ngay lập tức không? Phải làm thế nào mới khiến Hạng Vĩ hiểu được sự hoảng loạn lúng túng của cô lúc đó? Hay là không nói gì cả mà ôm anh ta khóc âm lên?

Không biết tự bao giờ mà bên cạnh cô đã có một đám sinh viên tụ tập, chỉ trỏ. Văn Tú Quyên hốt hoảng vô thức nhìn cửa sổ tầng ba, không có người. Cô lại tiếp tục nhìn lên, tầng bốn, tầng năm, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên sân thượng.

Máu toàn thân dồn hết lên não, Văn Tú Quyên xông lên mà chẳng suy nghĩ gì, chạy một lần ba bậc thang, hết tầng này tới

tầng khác, mọi thứ xung quanh đều xoay chuyển nhanh nhưng mơ hồ, ánh đèn ngày càng tối dần, cho đến khi nhìn thấy ánh sáng chạng vạng chiếu qua khe cửa nhỏ ở sân thượng, giống như cánh cửa dẫn lên Thiên đường. Cô đẩy cửa xông ra, giống như nhìn thấy một ảo ảnh đứng ở sân thượng, vừa chớp mắt thì lại trống rỗng, cô chạy thẳng đến mép sân thượng, giống như lúc cầm cây gậy trong cuộc thi tiếp sức bốn trăm mét, dùng hết sức chạy, cho đến khi bụng cô đập mạnh vào hàng rào xi măng, nửa người trôi ra ngoài, hai chân gần như sắp bật khỏi mặt đất mà ngã xuống. Hơn nửa cơ thể của cô lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống, trong tai toàn tiếng ù ù, không thể nghe thấy âm thanh nào nữa, trong phút chốc, thế giới vừa nhốn nháo mà vừa im ắng, có một khắc cô như nhìn thấy những hoa văn trong chiếc kính vạn hoa xoay vòng vòng, đám người bên dưới từng chút một xúm lại trung tâm, mảnh vỡ muôn màu xung quanh và cả thế giới này sụp đổ hoàn toàn.

CHƯƠNG 9

Cửu non

Văn Tú Quyên ngồi thổi tiêu trong rừng thông. Tấu xong khúc Ba hồi Dương Quan, cô đặt tiêu lên gối, muốn ổn định tâm trạng nhưng nỗi sợ hãi cứ mạnh mẽ trào dâng không thể ngăn lại.

Văn Tú Quyên luôn cảm thấy có kẻ muốn hại mình. Trên thế giới này, cô và Văn Tú Lâm đều bị vùi dập, chưa từng được bao bọc trong tình thương của mẹ, chút tình cảm của cha cũng phải chia sẻ với người khác. Từ khi bị chị gái phản bội, cô càng cảm nhận được ác ý của thế gian một cách rõ rệt, cô cố hết sức chạy trước tất cả mọi người, muốn phải mạnh mẽ hơn nữa để ngăn cản cái ác ý kia.

Sau khi Hạng Vĩ bị loại khỏi lớp bồi dưỡng, những ác ý mà đám bạn cùng lớp dành cho cô sâu đậm đến nỗi sắp thành hình. Nghỉ hè chưa đến một tháng, vào thời điểm nhập học, ai cũng dùng ánh mắt sắc lẻm nhìn cô như muốn nói: Sao mày không chết đi? Những lúc nửa đêm, cô lại trần trọc nghĩ đến câu “Hứng chịu chỉ trích thì không bệnh cũng chết”, hóa ra thật sự là như vậy. Cô ngày càng khó ngủ, đến lớp cũng không tập trung được, đôi khi nơi nào đó trên cơ thể đột nhiên đau nhói

không rõ nguyên do. Cô biết đó là chứng đau thần kinh, do tâm lý áp lực quá nhiều.

Thổi tiêu là một loại hình thư giãn tốt cho cơ thể. Khi thổi tiêu, người chơi phải biết cách khống chế luồng hơi, từ xưa đến nay các phương pháp tập luyện dưỡng sinh đều lấy việc này làm trọng. Tuy nhiên, hôm nay trong lúc thổi tiêu, nhiều lần cô thấy như muốn đứt hơi, không thể không giảm lượng hơi sử dụng, khiến tiếng tiêu yếu ớt như tơ nhện bị ướt, chẳng có đủ hơi để thể hiện được sự biến đổi tinh tế trong âm thanh.

Mình bị sao vậy? Văn Tú Quyên tự hỏi, trong lòng thoáng bất an.

Liễu Như ngồi bên cạnh, nghe không hiểu tiếng tiêu du dương hay nhạc điệu, chỉ cảm thấy âm thanh vọng đi xa xăm, giờ phút này ráng chiều tắt dần như muốn tiễn biệt, khiến cô bất giác khẽ vỗ tay. Gió lướt qua rừng thông, Liễu Như rung mình, thầm trách mình thật nhát gan.

Trở lại phòng ngủ cửa không khóa, nhưng bên trong chẳng có bóng người. Những người khác trong phòng thường hòa theo tập thể, họ không chỉ cô lập Văn Tú Quyên, mà ngay cả Liễu Như hay đi cùng cô cũng bị lơ theo. Văn Tú Quyên đoán rằng, cô gái Liễu Như gốc nghệch này hẳn cũng phải nhận ra điều gì đó.

Hơn chín giờ, đám Tư Linh cười nói đẩy cửa đi vào, Liễu Như ở trên giường thò đầu ra, nói “Về rồi à, các cậu lại đi đâu chơi thế?” Tư Linh cười khúc khích, bảo là đi giao lưu với các bạn bên khoa Điện ảnh. Lưu Ly lại nói “Vốn dĩ muốn gọi cậu đi cùng nhưng không thấy cậu đâu”. Liễu Như có chút tiếc nuối, muốn

hỏi thêm hai câu, thì đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, tại sao Văn Tú Quyên lại lặng im đến vậy?

Văn Tú Quyên đứng cạnh chiếc bàn dài, đưa lưng về phía Liễu Như. Thấy Văn Tú Quyên đang run bần bật, Liễu Như cứ tưởng mình hoa mắt.

Lúc đám bạn về phòng, Văn Tú Quyên đang pha nước mật ong. Đây là một trong số ít những lúc cô đối xử tốt với bản thân, sáng một chén, tối một chén, tăng cường sức khỏe.

Bình mật ong mở lâu dễ bị đông lại nên Văn Tú Quyên thường bọc một lớp màng bảo quản ở miệng bình, rồi mới đậy nắp. Nhưng thời điểm cô vặn cái nắp ra thì lớp màng đã bị xé đi. Bọc một lớp màng thực phẩm rồi mới đậy nắp nên không thể vặn nắp quá chặt, nếu không sẽ làm rách lớp màng mỏng đó, Văn Tú Quyên là người quen nếp tiết kiệm, trước giờ luôn chú ý vặn nắp bình tới mức vừa đủ. Cho nên chắc chắn, bình mật ong đã bị ai đó động vào!

Cho tới giờ, cô chỉ hoài nghi và lo lắng, đôi khi còn tự cười nhạo mình quá nhạy cảm, nhưng không ngờ chuyện không thể xảy ra nhất lại chính là sự thật. Trong xương cốt lạnh như băng giá, không hiểu từ đâu bùng lên một ngọn lửa vô danh, khiến cô nhất thời không khống chế được cảm xúc.

“Là ai động vào mật ong của tớ? Là ai trong các cậu động vào mật ong của tớ?”

Văn Tú Quyên hỏi liên tiếp hai lần. Lần thứ nhất nói nhỏ không nghe rõ, tới lần thứ hai thì hét lên.

Tư Linh cười khẩy, nói rằng, “Không có việc gì thì động vào mật ong của cậu làm gì, không thấy bọn tôi vừa mới về à?” Lưu

Tiểu Du cũng mất vui, xằng giọng, “Vừa rồi chỉ có cậu và Liễu Nhú ở trong phòng thôi”.

Văn Tú Quyên nhìn lướt qua mỗi gương mặt, trông ai nấy ít nhiều đều có vẻ khó chịu.

Cô bưng bình mật ong, tựa như bưng một bình độc dược, không, cái này đích thực là một bình độc dược! Cô ném mạnh chiếc bình vào thùng rác, tiếng vỡ loảng xoảng vang lên, mùi hương đặc trưng của mật đầy không khí.

“Khó tính ghê, lọ mật ong thơm ngon là thế.” Lưu Tiểu Du nói.

“Cậu muốn dụ côn trùng tới à?” Hiếm khi đến cả Triệu Cần cũng nhịn không được mà góp lời.

Văn Tú Quyên tái mặt không để ý. Liễu Nhú yên lặng mang thùng rác đi dọn sạch.

Sau đó, Văn Tú Quyên thấy hối hận. Mình gặp chuyện nên không giữ được bình tĩnh, lẽ ra phải cất cái bình rồi nghĩ cách mang đi xét nghiệm chứ.

Đêm ấy, Văn Tú Quyên rơi vào nhiều giấc mộng hỗn loạn, tỉnh lại mấy lần, bóng tối dày đặc khiến cô sợ hãi không nguôi. Cô rất muốn báo cảnh sát, nhưng lại không dám, sợ rằng chuyện của Văn Tú Lâm bị tra ngược ra. Trên báo chí, không một đại án nào mà công an với cảnh sát hình sự không phá được, sao cô dám đưa đầu ra trước họng súng.

Sáng hôm sau ngủ dậy, không ai nhắc lại chuyện bình mật ong tối qua. Văn Tú Quyên thần sắc như thường, cảm xúc đã ổn định hơn.

Cho phép bản thân giết người, mà lại không cho phép người khác giết mình ư?

Văn Tú Quyên không tin mấy chuyện nhân quả báo ứng, muốn cái gì thì phải tự tay giành lấy. Người khác muốn thì cứ thử xem, có thể đoạt được gì từ chỗ cô hay không!

Tao biết là mày có hiện diện. Văn Tú Quyên căm hận nghĩ. Nhưng mày có biết, tao là kẻ như thế nào không?

Văn Tú Quyên kiểm tra không ra mình bị bệnh gì. Cô xin nghỉ nửa ngày để lén tới bệnh viện khám, không muốn gióng trống khua chiêng, không muốn kẻ hạ độc biết rằng cô đã biết. Cô hối hận vì sự thất thố của mình đêm qua, giờ phút này tốt nhất không nên đánh rần động cỏ. Cô đã xét nghiệm công thức máu, cũng siêu âm kiểu B rồi, nghe cô nói về triệu chứng, bác sĩ bảo “Hay là cháu đi khám bên Đông y thử xem”.

Văn Tú Quyên xác định mình phải kiểm tra kĩ càng hơn, nhưng xem ra khám nửa ngày vẫn không đủ.

Ai là người muốn giết mình? Mọi người trong lớp đều không thích mình, ngoại trừ Liễu Như.

Quanh quẩn trong đám bạn học, đếm đi đếm lại, Tư Linh có ác cảm rõ rệt nhất với cô, đương nhiên rất đáng ngờ; Chiến Văn Văn thì chưa biết được, Văn Tú Quyên cảm thấy cô ta thâm thương trộm nhớ Hạng Vĩ. Khả năng là nam sinh thì thấp hơn một chút, bởi vì hạ độc không tiện bằng nữ sinh, nhưng ở chung một tòa nhà, muốn tìm cơ hội cũng không phải không được, ví dụ như Trương Văn Vũ và Tiền Mục là anh em tốt của Hạng Vĩ, ánh mắt bọn họ nhìn cô rất thù hằn.

Hết thấy tất cả đều là vì Hạng Vĩ. Mọi thứ vốn dĩ đang tiến triển tốt rồi.

Phải thù hận thế nào mới khiến người ta có ý định giết người?

Lòng người hiểm ác, Văn Tú Quyên hiểu rất rõ điều đó.

Cô cực kỳ chú ý thức ăn của mình, không cho ai có cơ hội động vào, quan sát kĩ ánh mắt mỗi bạn học, phân biệt mức độ ác ý của nó. Nhưng dần dần, Văn Tú Quyên bắt đầu mất ngủ, rất khó chợp mắt, luôn giật mình tỉnh giấc một cách vô cớ.

Văn Tú Quyên mở to mắt nhìn vào màn đêm hun hút, lắng nghe tiếng hít thở nối tiếp nhau trong phòng. Chắc mọi người đã ngủ say từ lâu.

Đột nhiên tim cô đập mạnh. Cô tự nhủ không thể tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải nghĩ cách. Có một con rắn độc ẩn nấp ở cái bóng sau lưng cô, mỗi lần quay lại đều không nhìn thấy nó.

Nhất định phải nhìn thấy nó. Vào thời điểm nó đến gần mình thì sẽ thấy được, phải không?

Nếu có thể chủ động tạo ra cơ hội, dụ dỗ kẻ kia ra tay lần nữa, thì mình có thể phát hiện ra hấn.

Giả sử mình là hấn, Văn Tú Quyên nghĩ, giả sử mình là hung thủ.

Trong đêm tối, chậm rãi, thậm chí chính cô cũng không phát hiện ra trên mặt mình đang nở một nụ cười rất tươi.

Đúng vậy, đó chính là lĩnh vực quen thuộc của cô.

Cả đêm Văn Tú Quyên không ngủ, đến sáng, quyết định đến bệnh viện lần nữa.

Lần nằm viện này, cô đã lên kế hoạch một thời gian, có nhiều chi tiết phải cân nhắc chu toàn, đến tận ngày 11 tháng 11 mới xong. Trông qua thì giống như một sự kiện hoàn toàn ngẫu nhiên, cô đăng kí tham gia chương trình thử thuốc khá an toàn, loại thuốc đó là kháng sinh nhóm Cephalosporin^[3E] đạt chứng nhận FDA, đã được đưa ra thị trường Mỹ nhiều năm, nhưng với thị trường trong nước thì vẫn là loại thuốc hoàn toàn mới. Thí nghiệm tiêm tĩnh mạch đến ống thuốc thứ hai thì Văn Tú Quyên thể hiện rõ sự khó chịu, còn bị nôn mửa. Cô được đưa vào bệnh viện kiểm tra, nhưng không tra ra được gì, coi như là phản ứng do dị ứng thuốc, chuyện này rất phổ biến.

Lúc cô nằm viện, ngoại trừ cha cô và giáo viên phụ trách thuốc thử thì cũng chỉ có Liễu Như tới thăm, khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn. Nhưng chuyện này cũng nằm trong dự tính của Văn Tú Quyên. Càng ít người đến càng tốt, cô kiên trì bảo bác sĩ tăng thêm hạng mục kiểm tra đặc biệt cho mình. Cô không muốn để các bạn biết về những kiểm tra kỳ quái này, cũng không muốn cho cha mình biết. Chẳng hạn như, cô làm nguyên một bộ kiểm tra trứng ký sinh trùng trong máu.

Một số triệu chứng khiến Văn Tú Quyên liên tưởng đến chị mình. Lý trí nói cho cô biết, không thể có người biết chị cô chết như thế nào, cũng không thể có người dùng đúng cách thức ấy hại cô. Nhưng lý trí và cảm xúc luôn là hai chiều biệt lập.

Kết quả kiểm tra khiến Văn Tú Quyên thở phào nhẹ nhõm, không có trứng ký sinh trùng, cũng không có dấu hiệu trứng độc nào cả.

Trên đường về trường, Văn Tú Quyên nghĩ: Phải chăng mình quá đa nghi? Cô bắt đầu thấp thỏm không yên với tình huống bên trong cái rương kia. Trước khi đến bệnh viện, cô hi vọng nhìn thấy cái rương có thay đổi nào đó, đây chính là cái bẫy cô tử mĩ thiết kế. Thế nhưng bây giờ, cô lại hi vọng nó đừng thay đổi gì.

Đó là chiếc rương rất đẹp làm bằng gỗ long não thơm, có móc khóa đồng, đặt trong góc chỗ cô ở. Lúc mở rương, Văn Tú Quyên cũng không giấu giếm gì các bạn cùng phòng, nó chứa những vật dụng cá nhân quan trọng của cô, mở ra xem lúc nào mà chẳng được.

Trong rương đựng rất nhiều thứ, trên cùng là Sách nhà Phó Lôi, cây tiêu, những thứ như kim khâu đều được sắp đặt vô cùng chỉnh tề, không khác gì bình thường. Văn Tú Quyên ngồi xổm trước rương, không ai trông thấy nét mặt cô.

Một khắc trước, cô cảm thấy may mắn với kết quả kiểm tra của bệnh viện, hi vọng tất cả chỉ là do cô sợ bóng sợ gió. Nhưng giờ phút này, như thể có một con rết bò lên từ sau gáy cô.

Bức thư cô đặt trong rương trước khi đi bệnh viện, đã biến mất.

Đó là bức thư viết cho kẻ hạ độc.

Văn Tú Quyên lão đảo đứng dậy, cố ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, leo lên giường, buông màn xuống. Sau đó, cô rút hai tờ giấy mỏng trong túi, mở ra.

Đây là bản sao của lá thư, được sao chép bằng giấy than.

“Chắc cậu ngạc nhiên lắm nhỉ, tôi cũng thế. Rất vui khi được viết thư trao đổi với cậu. Tôi đã phải lấy hết dũng khí, mong cậu đừng có những nghi ngờ không cần thiết. Tôi rất vui khi ý thức được sự tồn tại của cậu, cũng xem như chúng ta cùng chung chí hướng, dù rằng việc chúng ta đang làm vừa nguy hiểm vừa vi phạm pháp luật. Dù sao đi nữa thì con nhỏ đó đáng phải chịu báo ứng, nếu không thì thật sự quá bất công!

Tôi sẽ dùng cách này để giới thiệu bản thân. Hiện giờ Văn Tú Quyên đang ở trong bệnh viện, chắc hẳn cậu sẽ cho rằng đây là một sự kiện bất ngờ, bởi lần này cậu đâu có ra tay. Tôi nói cho cậu biết, lần này chẳng phải là bất ngờ gì, mà do tôi sắp đặt đấy. Đương nhiên, lần này chỉ để dạy dỗ thôi, tôi không muốn nó bị làm sao cả, nó sẽ được cứu và quay về với chúng ta, thậm chí không lâu nữa đâu. Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu, tôi đã nhập hội cùng cậu, tương lai còn rất dài, tôi định hành động chậm chậm như cậu. Về thân phận thật sự của tôi thì tôi nghĩ cậu cũng chẳng thăm dò tùy tiện đâu, cũng như tôi sẽ không lỗ mãng hỏi tên của cậu. Dù sao ngày nào chúng ta cũng gặp nhau, cũng chào hỏi, đều là bạn cùng lớp mà.

Cậu hẳn rất muốn biết, tôi đã phát hiện ra cậu như thế nào nhỉ. Thật ra cũng không có chứng cứ trực tiếp gì cả, cậu không cần phải lo lắng về điều đó. Từ lâu, tôi đã để ý thấy tình trạng sức khỏe của Văn Tú Quyên ngày càng yếu, thể hiện ra từ những phương diện rất nhỏ, chỉ cần học chung thì ai cũng nhận ra. Nhưng người bình thường thì sẽ không nghĩ quá nhiều, bởi ai chẳng có lúc khỏe lúc yếu, có lẽ nó đang tụt dốc, hoặc tự nhiên sinh bệnh. Ban đầu tôi cũng tưởng vậy, nhưng Văn Tú Quyên dần biểu hiện ra nhiều vấn

đề tâm lý, khiến tôi nảy sinh một suy đoán khác. Nó làm như thể có ai muốn hãm hại nó, càng ngày càng cẩn thận. Tôi liền nghĩ, chẳng lẽ có người cùng suy nghĩ với tôi, và đã bắt đầu hành động rồi? Thậm chí sau khi xảy ra vụ bình mật ong thì tôi mới cảm thấy, cậu hẳn là có tồn tại!

Tôi không giấu giếm suy nghĩ của mình: Thứ con gái như Văn Tú Quyên, không xứng đáng tiếp tục tồn tại trên đời! Nhưng tôi chưa nghĩ ra phải làm sao để đạt được mục đích. Đương nhiên tôi không định dùng bất cứ cách thức bạo lực nào, cũng không thể để người khác truy ra mình, tốt nhất để nó sang thế giới khác một cách im hơi lặng tiếng, còn tôi sau đó sẽ trở thành vị bác sĩ được người người tôn kính. Tuy nhiên, thủ đoạn lần này chỉ có thể dùng một lần, chẳng lấy được cái mạng nhỏ của nó, tiếp đến tôi cũng chưa biết sẽ làm gì. Tôi rất muốn biết, cậu có tính toán gì, cách làm ra sao. Cách của cậu nhất định sẽ rất tuyệt, có thể phá hủy sức sống của nó, lại khiến nó dù có đi bệnh viện kiểm tra cũng không ra.

Rất mong chờ hồi âm của cậu. Nhân tiện, chúng ta cần một hộp thư an toàn. Cậu thấy rừng thông thì sao? Đối diện sân bóng rổ, cây thông thứ sáu nằm ở hướng bắc sau lưng băng ghế thứ hai đếm từ phía đông qua, chính là cái cây có hình dạng khá kỳ cục, trên thân cây có hốc nhỏ. Cậu có thể đặt thư vào đó.

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Bức thư này, từng câu từng chữ đều được Văn Tú Quyên cân nhắc kỹ. Lúc thì cô đặt mình vào vai kẻ mưu sát hư cấu đó, lúc

lại thoát ra, xem thử giọng văn mình viết có thỏa đáng không. Nói tóm lại, cô phải khiến kẻ giết người thật sự đồng ý trả lời thư. Như vậy thì cô mới xâm nhập vào nội bộ kẻ địch, trở thành đồng minh của hắn.

Bức thư này chính là thứ cô để ở tầng trên cùng trong rương. Văn Tú Quyên tưởng tượng rằng nếu mình là kẻ hạ độc thì sẽ làm những chuyện gì. Trước giờ, cô rất am hiểu cách đặt mình vào hoàn cảnh người khác, cô đã sống bằng cách dùng một góc độ khác để nhìn thế gian. Đúng vậy, kẻ đó sẽ rất muốn xem trong rương của Văn Tú Quyên có những thứ gì, tìm hiểu kỹ những bí mật của Văn Tú Quyên, nếu trong đó chứa đồ ăn thì tiện thể hạ độc luôn. Sau khi Văn Tú Quyên phải nhập viện bởi vì biến cố bất thành linh đó, chưa kịp khóa rương thì kẻ hạ độc sẽ bỏ lỡ cơ hội này ư? Để có thể gửi bức thư này đi, Văn Tú Quyên đã tự dàn dựng màn kịch này.

Bây giờ, bức thư đã thật sự được mang đi. Vậy là quả thực có một kẻ hạ độc, điều đó đã được làm rõ, không cần nghi ngờ nữa.

Tiếp theo, chỉ cần đợi thư hồi âm.

Đã là ngày thứ tư kể từ lúc cô quay lại trường.

Mỗi ngày cô đều ra hốc cây kiểm tra, những lần trước không thấy gì khiến tâm trí cô rối bời, lúc rảnh rỗi lại muốn ra đó kiểm tra, đương nhiên phải cố nhịn, bởi đến đó nhiều quá sẽ dễ bại lộ.

Văn Tú Quyên chấp tay sau lưng, bước đi thong thả, như đang tản bộ, rẽ chỗ này quẹo chỗ kia mấy bận trước hốc cây, xác nhận gần đó không có ai, mới nhẹ nhàng linh hoạt luồn tay vào trong.

Tim cô bỗng đập mạnh, cô lôi được một bức thư màu trắng từ trong hốc cây. Văn Tú Quyên gấp bức thư nhét vào túi áo, không đợi được đến lúc về tới phòng ngủ mà chạy vào nhà vệ sinh ở giảng đường gần nhất, vừa đóng cửa đã lôi lá thư ra.

Chính là loại bì thư có in tên trường được bán ở các quầy ăn vặt trong trường, giấy viết thư cũng y hệt. Giống như bức thư đầu tiên mà cô gửi đi, bình thường không có gì đặc biệt, không thể truy ra là ai viết.

Thời điểm mở thư, tay cô còn run lẩy bẩy.

“Mày không cần phải biết cách thức của tao. Thủ đoạn lần này của mày vừa ngu xuẩn vừa vô nghĩa, đừng để mày bị tóm rồi còn liên lụy đến tao. Sinh viên trường Y mà không nghĩ ra được cách nào hay à? Sao mày nghiệp dư thế, đứa tiếp theo bị loại chắc chắn là mày!

Văn Tú Quyên chẳng sống được bao nhiêu ngày nữa đâu. Có mày hay không cũng thế thôi.

Một bạn học khác”

Văn Tú Quyên vò bức thư trong tay. Tâm trạng cô lúc này không phải phần nộ hay sợ hãi, mà là hưng phấn.

Mắc câu rồi!

Giữa đêm tối mênh mông cuối cùng cũng xuất hiện ánh sáng, không cần phải như con ruồi mất đầu đi loạn bốn phía nữa. Đừng tưởng nội dung bức thư này như đang cự tuyệt người khác, điệu bộ ngạo mạn, không lộ ra chút tin tức, nhưng chính bức thư hồi âm này đã thể hiện thái độ rồi. Bản thân Văn Tú Quyên đã từng giết người, cô biết sự cô độc và sợ hãi kia cùng tất cả cảm xúc đều chỉ có thể tự mình gặm nhấm, không thể chia sẻ cùng ai, đây là áp lực rất lớn, gần như không thể chịu nổi. Quá trình giết người càng dài, sự giày vò đi theo càng đằng đẳng. Văn Tú Quyên có thể khẳng định mình bị hạ độc không chỉ một lần, vì kẻ đó đang giết người một cách thâm lặng nên chỉ có thể áp dụng phương pháp từ từ triển khai. Đối với nạn nhân mỗi ngày chết dần chết mòn đi thì dĩ nhiên là kinh khủng, nhưng đối với kẻ hạ độc cũng là khảo nghiệm lớn

về năng lực chịu đựng của tâm lý. Cái gì cũng có cái giá của nó, Văn Tú Quyên lĩnh hội sâu sắc điều đó. Khi có một kẻ đồng mưu xuất hiện, một kẻ có thể trò chuyện trong khoảng cách an toàn, thì sẽ thật sự từ chối ư? Nếu từ chối thì đã không có bức thư hồi âm này.

Nhờ có bức thư hồi âm này, bỗng nhiên, Văn Tú Quyên không còn cảm thấy sợ hãi nữa, còn trở nên mong chờ hơn. Đối với cô, đây chính là một cuộc chơi, mà tiền cược là mạng sống của chính cô.

Giờ phút này, hai bên đều có con chip đánh bạc trong tay. Văn Tú Quyên không biết thân phận và cách thức hạ độc của đối phương, cũng chẳng biết rốt cuộc mình bị trúng loại độc gì; đối phương cũng không biết, người liên lạc với hắn, vốn chẳng phải là một kẻ hạ độc khác, mà chính là nạn nhân. Kể đến, qua quá trình gửi thư qua lại này, chắc chắn đối phương sẽ lộ ra nhiều thông tin hơn, tình thế sẽ càng nghiêng về phía Văn Tú Quyên. Cô chỉ việc để ý thật kĩ những gì mình sẽ ăn, không để thức ăn rời khỏi tầm mắt, không để bản thân trúng độc thêm nữa.

Văn Tú Quyên đợi một ngày sau mới cho thư hồi âm vào hốc cây. Như vậy sẽ thể hiện mình không quá gấp gáp. Cô phải đảm bảo rằng mỗi tin tức mình gửi cho kẻ hạ độc đều không có sai sót.

“Cảm ơn cậu đã hồi âm. Tôi rất vui, thật đấy!”

Tôi xin nhận lời phê bình của cậu, thật ra thì tôi đã bước đầu triển khai kế hoạch, vẫn cần phải hoàn thiện hơn. Trước khi tôi có thể làm rõ được hết thì tôi sẽ không ra tay nữa. Chắc hẳn cậu đã dùng một thủ đoạn gần như hoàn mỹ nhỉ, tôi đã đọc rất nhiều tư liệu về triệu chứng mà Văn Tú Quyên biểu hiện mà vẫn không tài nào đoán ra cách thức cậu đã dùng. Điều này khiến tôi hơi sùng bái cậu rồi đấy!

Tôi chỉ muốn nói chuyện phiếm thể thôi, mong cậu đừng chê tôi dông dài. Vì mấy chuyện này không thể kể cho ai nghe mà.

Mỗi lần trông thấy Văn Tú Quyên, tôi càng cảm thấy nó đáng ghét hơn, thậm chí nhiều khi tôi gần như không thể che giấu được cảm xúc. Những lúc như vậy, tôi đã nghĩ liệu mình có cực đoan quá không. Nhưng tôi không ngờ lại có một người hận nó hơn cả tôi. Lúc nói chuyện mà nhắc tới nó thì hiển nhiên cả lớp chẳng ai thích nó cả, nhưng cũng chưa thấy ai thật sự hận nó tới cùng cực. Xin lỗi, tôi nói vậy không phải đang tò mò về thân phận của cậu, chỉ là tôi hơi hiếu kỳ nguyên nhân khiến cậu hận nó thôi. Nói về tôi trước, hồi mới gặp nó ở kỳ huấn luyện quân sự, tôi cũng có ấn tượng không tệ về nó, nhưng sau khi xảy ra chuyện kia thì tôi nhận ra nó vừa tàn nhẫn vừa đáng khinh. Hạng người này mà làm bác sĩ thì sẽ trở thành mối nguy hại cho bệnh nhân. Về sau mỗi khi trông thấy bất cứ hành động nào của nó, cái dáng vẻ làm bộ làm tịch đó, tôi chỉ muốn ói. Vào cuối học kỳ, chỉ vì nó mà Hạng Vĩ bị loại khỏi lớp, đó cũng là lần đầu tiên tôi nảy ra suy nghĩ Hạng người đó không đáng sống trên đời'. Rồi ý nghĩ ấy càng ngày càng mãnh liệt, cứ quanh quẩn trong đầu, trở thành cơn ác mộng với tôi. Dần dần, mỗi khi gặp nó, tôi thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối rửa nát nồng nặc

trên người nó, chắc chắn nó được bốc ra từ sâu thẳm trong linh hồn nó. Tôi cho rằng, linh hồn nó đã mục ruỗng thối rồi, chi bằng để cơ thể nó đi theo linh hồn luôn. Cậu cũng cảm thấy vậy, đúng không?

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Văn Tú Quyên viết bức thư này ngay trên giường mình. Khi cô viết đến đoạn linh hồn mục ruỗng thì không khỏi dừng bút lại suy nghĩ: Mình đúng là đạo đức giả. Nếu như linh hồn có màu sắc, có lẽ linh hồn mình sẽ mang màu nâu, màu của bùn lầy, màu của trái đất, màu của thế giới vẫn đục này.

Thư hồi âm đợt này đến hơi trễ. Văn Tú Quyên cũng không quá lo lắng, khoảng thời gian này có hai ngày cuối tuần, các bạn ở Thượng Hải đều phải về nhà, hẳn sẽ không trả lời thư vào hai ngày này, cho dù hẳn có phải người Thượng Hải hay không. Quả nhiên, đến thứ Hai, Văn Tú Quyên mới nhận được thư hồi âm.

Nhân lúc mọi người xuống căng tin ăn trưa, cô mới đi lấy thư. Tất cả đều đi vào quỹ đạo, Văn Tú Quyên cũng không vội mở thư, Liễu Như vẫn đang ở căng tin giữ chỗ chờ cô. Lúc hai người ăn xong thì trong phòng ăn không còn ai. Trên đường trở về ký túc xá, họ đi qua Tòa nhà số 2, Văn Tú Quyên nhớ cuối tuần trước mình có nhờ người giúp, hẳn là hôm nay đã có kết quả, cho nên cô kiểm soát, bảo Liễu Như mang hộp cơm về trước, rồi cô đi lên tầng ba của tòa nhà. Thuận Tòa nhà số 2 là viện Dược, phòng thí nghiệm chất độc nằm trên tầng ba. Lúc lên cầu thang, Văn Tú Quyên cảm thấy có tiếng bước chân đâu đó ở sau lưng, tiếng bước chân không nhanh không chậm, hơi quen thuộc. Thật ra từ lúc ở căng tin, cô đã cảm thấy hình như có người đi theo sau. Kể từ khi biết mình bị hạ độc, cô luôn có cảm giác này, chắc chắn là do quá nhạy cảm với xung quanh vì áp

lực quá lớn. Lúc này đi bên cạnh Liễu Như, cô không muốn biểu hiện ra nên đã nhin không quay lại nhìn, nhưng bây giờ chẳng lẽ vẫn do cô quá nhạy cảm? Lên đến tầng ba, đi được một đoạn, Văn Tú Quyên rút cuộc không kiềm chế được quay đầu lại, liền trông thấy Mã Đức đi lên cầu thang rồi queo ra.

Trong lớp, Mã Đức không thuộc nhóm người quá ghét cô, gặp mặt vẫn chào hỏi bình thường. Tuy nhiên Văn Tú Quyên không muốn để ai biết mục đích của chuyến đi này, chỉ gật đầu mỉm cười, chẳng nói gì thêm, đi thẳng tới cửa phòng thí nghiệm chất độc. Mã Đức vẫn đi theo sau. Văn Tú Quyên dừng lại, Mã Đức cũng dừng lại, cô đành hỏi, “Cậu cũng tới đây à?” Mã Đức đáp, “Đúng thế, tôi là thực tập sinh ở đây.” Văn Tú Quyên giật thót trong lòng. Mã Đức đi ngang qua cô tiến vào trong phòng Văn Tú Quyên sống sót một hồi, Triệu Long trông thấy cô thì bước tới chào hỏi.

“Hai ngày vừa rồi bận quá, mới làm được một phần thôi. Thủy ngân, bismut, mangan, urani, vanadi đều xét nghiệm hết rồi, không có gì đặc biệt, vẫn còn hai phần ba trong danh sách của em, có một số thuốc thử thật sự rất khó kiếm.”

Triệu Long là sinh viên khoa Dược năm thứ tư, biết chơi vĩ cầm. Hai người quen nhau trong chương trình văn nghệ, Triệu Long không hề biết những lời đồn về Văn Tú Quyên, có ấn tượng không tệ đối với hậu bối xinh đẹp này. Cho nên khi Văn Tú Quyên lấy ra một bọc nhỏ chứa móng tay và tóc, nhờ thí nghiệm thì anh ta đồng ý ngay. Đương nhiên Văn Tú Quyên không nói chúng là của mình, cô lấy cớ có một người bạn muốn viết luận văn, cần vài số liệu liên quan tới các hàm lượng kim

loại nặng nhẹ trong cơ thể của một người bình thường sống ở đô thị xem có phải đã vượt chỉ tiêu hay không. Danh sách các chủng loại kim loại cần kiểm tra rất dài, mỗi loại đều cần ứng với loại thuốc thử riêng mới kiểm tra được, cũng khá là phiền toái, đàn anh hỗ trợ đàn em vốn không cần làm đến mức độ này, Triệu Long chịu đồng ý, hiển nhiên là có ý đồ với Văn Tú Quyên. Nhưng hiện giờ tính mạng đang bị đe dọa, Văn Tú Quyên cũng không màng đến chút ý đồ này của anh ta.

“Mã Đức làm thực tập sinh ở đây từ lúc nào vậy?”

“Được một thời gian rồi, sao thế?”

“Anh cho cậu ta hỗ trợ làm đồng thí nghiệm này ư?”

Triệu Long ngăn người một lúc, rồi bắt đầu áp ứng. Lúc đó anh ta bảo với Văn Tú Quyên là sẽ tự mình làm, nhưng có một thực tập sinh dễ sai bảo như vậy, sao lại không để cậu ta giúp mình chứ, anh ta không ngờ Văn Tú Quyên lại thật sự để ý điều này.

Đột nhiên trong đầu Văn Tú Quyên nổi lên một trận cuồng phong cảm xúc, nháy mắt đã lấp hết toàn bộ suy nghĩ của cô. Trong vòng hai phút sau cô cảm thấy hoàn toàn mất khống chế, oán trách, thậm chí là mắng chửi, chửi xong cô chẳng thể nhớ nổi mình đã nói gì, chỉ thấy sắc mặt Triệu Long từ trắng bệch lại chuyển sang xanh mét, cuối cùng anh ta ném ra một câu “Thật vô lí, khó hiểu”, rồi bỏ lại cô ở phòng thí nghiệm.

Văn Tú Quyên mặt đỏ gay, thở phì phò, nhìn chăm chăm thật lâu vào cửa phòng thí nghiệm đã khép chặt, một hồi sau, sự hồi hận dần dâng lên. Mặc dù Mã Đức không thoát khỏi diện tình nghi là kẻ hạ độc, nhưng cũng không phải là người bị nghi

ngờ nhiều, đương nhiên có thể hẳn sẽ lan truyền chuyện xét nghiệm này cho cả lớp, đến tai kẻ hạ độc, nhưng chuyện đã đến nước này, cô nổi cáu đến nổi mất trí như vậy, căn bản là vô bổ và vô nghĩa. Triệu Long không giúp cô tiếp tục xét nghiệm nữa thì đã đành, Mã Đức rồi cũng sẽ đem “giai thoại” này đi rêu rao một cách trắng trợn. Mã Đức đến từ vùng nông thôn, cũng là người muốn tìm kiếm cảm giác tồn tại giữa đám bạn học thành phố. Nhưng suy cho cùng, cảm xúc là cảm xúc, đến thời điểm nó bùng nổ thì chính Văn Tú Quyên cũng không cách nào ngăn được. Rốt cuộc cô cũng hiểu ra, cô cứ cho rằng mình không sợ hãi, thực ra không phải vậy. Cô sợ chết, sợ đến cùng cực.

Có cách nào để Mã Đức không tiết lộ chuyện này ra ngoài không? Văn Tú Quyên mím môi, lúc xoay người đi về phía cầu thang, cô thấy Văn Hồng Quân ở bên ngoài nhìn mình.

“Cha? Sao cha lại ở đây?”

Văn Hồng Quân nhìn cô, ánh mắt tựa như nhìn một người xa lạ.

Đã bao nhiêu năm, Văn Tú Quyên chưa hề biểu hiện ra bộ dạng mất khống chế thế này trước mặt người khác. À không, phải là lần thứ hai mới đúng, lần đầu chính là vụ bình mật ong kia.

“Không có gì, cha đến... xem con thế nào.”

“Cha cũng đến căng tin à? Sao không gọi cho con? Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì. Hồi này, con đi chung với một người bạn.”

Văn Hồng Quân thấy Văn Tú Quyên không được tự nhiên, bèn nói, “Thôi, cha ra xe đây. Con tự giải quyết cho tốt.” Nói

xong, ông quay đi, biến mất ở đầu cầu thang.

Cha cô bất ngờ đến thăm, nhưng lại tình cờ thấy được bộ mặt khác của đứa con gái còn lại này. Văn Tú Quyên không hiểu rốt cuộc Văn Hồng Quân có ý gì, cũng chẳng rảnh dành tâm trí nghĩ đến ông. Cô cảm thấy hôm nay mọi thứ đều không thuận lợi, trở về ký túc xá, liền trèo ngay lên giường giả vờ nghỉ trưa, rồi mở thư ra xem.

“Giống như mày.

Hôm nay tao lại ra tay lần nữa. Nó hoàn toàn không phát hiện ra, uống hết rồi.

Đã lắm.

Mày vẫn chưa nghĩ ra cách à?

Một bạn học khác”.

Văn Tú Quyên chờ đợi tại chỗ, nỗi sợ hãi bị đè nén bên ngoài phòng thí nghiệm chất độc, giờ đây đã tăng lên gấp bội.

Trong thư nói là hôm qua?

Sao có thể như thế được, hôm qua mình đã uống hết cái gì? Mình có rời mắt khỏi nước uống ư? Hắn đã làm cách nào?

Đầu óc Văn Tú Quyên rối tinh rối mù, nhất thời không nhớ ra hôm qua mình uống nước bao nhiêu lần mỗi lần uống trong tình huống nào. Cô biết khoảng thời gian này mình vô cùng cảnh giác, cho rằng mình có nhiều thời gian chơi trò vờ bắt

với kẻ hạ độc, nhưng nào ngờ cô lại uống thêm thuốc độc nữa rồi!

Đừng hốt hoảng, Văn Tú Quyên, bình tĩnh lại, Văn Tú Quyên, may mắn là mày có thông tin! Mày nhất định có thể vượt qua!

Cô lôi giấy bút ra, bắt đầu viết thư hồi âm. Viết được một nửa, tay run cầm cập, lại xé toang bức thư đi, cô phát hiện mình đang dùng nét chữ bình thường của mình để viết.

“Tôi nghĩ ra rồi! Một cách thức vô cùng thú vị, chắc chắn không thể tra ra được, chỉ ít với điều kiện kiểm tra chữa trị hiện nay thì tỉ lệ tra ra cực kỳ thấp. Tôi cần chút thời gian chuẩn bị, sắp xong rồi, tôi thật sự mong chờ được nhìn thấy kết quả.

Thế nhưng tôi có chút băn khoăn, cách thức mà tôi sử dụng và cách thức của cậu, không biết có hỗ trợ nhau được không. Nếu như sinh ra phản ứng hóa học', triệu chứng biểu hiện quá rõ rệt thì hỏng việc. Có thể nói cho tôi biết cách thức của cậu không, chắc là dùng cơ chế gì đó để dần hủy hoại cơ thể của nó phải không?

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Buổi chiều trước khi lên lớp, cô đặt bức thư này vào hốc cây.

Hắn sẽ trả lời thế nào, cách nói chuyện ở bức thư trước của hắn đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều, không còn cảnh giác như lúc đầu nữa. Mình hỏi cậu kia có hơi trực tiếp quá, nhưng

biết làm sao được, nếu cứ bị đầu độc thành công như vậy mãi,
liệu mình có thể sống được bao lâu nữa?

Văn Tú Quyên không ngờ mình sẽ bị Liễu Như phát hiện.

Cô đã làm vậy nhiều lần. Lúc mọi người ngủ say là thời điểm thả lỏng nhất. Có lẽ trong lúc mơ ngủ sẽ sơ ý tiết lộ bí mật gì đó, hoặc trong lòng nếu có suy nghĩ ác độc nào đó thì vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn hơn. Kể tìm trăm phương ngàn kế muốn giết cô, lúc ngủ có điềm tĩnh như sinh viên bình thường không? Thật ra, cô chỉ muốn xem kỹ những gương mặt này, nhìn ở khoảng cách cực gần không hề giấu giếm, có lẽ sẽ chân thực hơn ban ngày. Hay thậm chí trong một khắc nào đó trực giác sẽ nói cho cô biết, kẻ đó là ai.

Thế nhưng cô lại bị Liễu Như phát hiện. Trông dáng vẻ giả vờ ngủ của Liễu Như, Văn Tú Quyên thấy hơi buồn cười, gương mặt kia nhắm nghiền hai mắt, mặt mày cứng đờ, hẳn là cô gái này đã bị hù một phen rồi. Cô biết dáng vẻ ngủ của Liễu Như trông thế nào, bởi vì tối qua cô đã nhìn thấy.

Vậy cô phải đối phó với Liễu Như thế nào đây? Cô mất rất nhiều công sức để chiếm được cảm tình của vị đồng minh này, Liễu Như tựa như cái đuôi nhỏ của cô, trong mắt ánh lên sự sùng bái tột độ, bảo đi về hướng đông tuyệt đối không dám chạy theo hướng tây.

Dù sao cũng mới quen nhau ở học kỳ này, khoảng thời gian quá ngắn, đêm khuya cô ấy nhìn thấy mình có hành vi kỳ quái như vậy thì có xa lánh mình không? Nếu vậy, mình lại trở về trạng thái bị cô lập tốt cùng rồi.

Nếu cô lôi Liễu Như vào cuộc thì sao? Có phải sẽ quá tàn nhẫn với một cô gái đơn giản như thế không? Giữa cô và kẻ hạ độc đang diễn ra một cuộc chiến sống còn cực kỳ khốc liệt.

Sự do dự của Văn Tú Quyên vẫn tiếp tục cho đến khi nhận được bức thư tiếp theo.

Sáng sớm, trước khi lên lớp, cô lại đi vào rừng thông. Cô cảm thấy không thể có hồi âm nhanh như vậy được, dù sao trưa hôm qua cô mới nhận được thư, buổi chiều thì gửi thư hồi âm, trước đây cô chưa bao giờ nhận được thư nhanh như vậy. Thế nhưng, cô vẫn không nhin được, không nhìn một cái thì trong lòng bất an. Có thể trong bức thư hồi âm này, cô sẽ biết rốt cuộc mình trúng loại độc gì.

Không ngờ trong hốc cây lại có thư. Văn Tú Quyên nhanh chóng nhìn quanh một lượt rồi bóc thư ngay dưới gốc cây.

“Dù mày dùng cách gì cũng không ảnh hưởng đến tao, thành phần mà tao áp dụng cực kỳ ổn định. Nhớ kĩ, mỗi lần hạ độc thì liều lượng ít thôi, tạo thành ảo giác người đang khỏe mạnh dần dần phát triển bệnh mãn tính. Chết quá đột ngột sẽ hỏng việc đấy, hiểu chưa?”

Rừng thông không tiện, chúng ta chuyển sang nơi khác đi. Phòng tự học, phía cuối có một chiếc bàn cụt chân không ai dùng,

mày có biết không, nếu có thư thì dán dưới đáy bàn.

Một bạn học khác”

Quả nhiên vẫn không nói. Đúng là mình hỏi gấp gáp quá! Văn Tú Quyên nghĩ. Xem ra phải kéo Liễu Như vào chuyện này. Cô cần một người có thể xông pha chiến đấu, thêm dầu vào lửa. Liễu Như có thể biến thành chiếc đèn pha sáng loáng, chưa hẳn soi được cái gì, nhưng có thể khiến kẻ kia đề phòng, tốc độ hạ độ chậm hơn một chút. Muốn bắt được hản, cần phải dựa vào chính mình.

Có điều, với tính tình của Liễu Như, nếu như biết có kẻ muốn mưu sát mình thì cậu ấy có dám xông pha không?

Bởi vì cô đến trễ nên lúc bước vào phòng học, có vài nhóm đã bắt đầu giải phẫu. Tiếng kìm kéo mở xương cốt và tiếng cơ bắp bị xé rách hòa lẫn vào nhau, không phải sinh viên ngành Y thì sẽ khó mà tưởng tượng được. Văn Tú Quyên tập mãi thành quen, nhưng Liễu Như vẫn còn kém xa, cầm dao giải phẫu mà khuôn mặt trắng bệch, hít thở khó khăn. Cô bước tới trước mặt Liễu Như, hỏi, "Hôm nay - cậu thấy thế nào?" Liễu Như nói, "Cũng thoải mái hơn một chút rồi." Quả thực, lần đầu đến lớp, Liễu Như sợ sắp ngất đến nơi, giờ có thể đứng thẳng không run rẩy, rồi hạ dao xuống, tất cả đều nhờ vào liệu pháp chìm ngập và lời động viên của Văn Tú Quyên. Mặc dù Văn Tú Quyên trong lòng có mục đích khác, nhưng thể hiện ra vẫn là cách một người bạn chân chính nên làm.

Văn Tú Quyên nhìn Liễu Như rạch lớp da ở lồng ngực bên phía kia, tách rời lớp mỡ dưới sự chỉ dẫn của mình, cắt bỏ phần cơ ngực bám vào, cảm thấy cô gái này quả thực do mình dạy dỗ mà nên. Trong quá trình khắc phục nỗi sợ lúc giải phẫu thi thể thì sự sợ hãi đối với thế giới của cô cũng dần giảm bớt. Ở mức độ nào đó thì áp lực mà cha của Liễu Như gây ra cho con gái cũng khá giống với Văn Hồng Quân. Cô thật sự phải kéo cô gái này vào vòng xoáy kia ư, có thể đoán trước cô ấy sẽ vụn vỡ tan nát, liệu có giúp được gì cho mình không? Bỗng dưng Văn Tú Quyên do dự.

Hình như Liễu Như đang gọi cô, Văn Tú Quyên ngẩng đầu, thấy tình cảm trong mắt Liễu Như vẫn không đổi.

Trải qua chuyện kỳ lạ tối hôm trước mà cậu ấy vẫn giữ sự hữu nghị và tin cậy bạn bè như vậy! Cậu ấy có thể làm được! Văn Tú Quyên lập tức ý thức được điều này, đồng thời tỉnh táo lại.

“Tối hôm qua, cậu nhìn thấy rồi.” Văn Tú Quyên nói.

Liễu Như giật mình, rồi vội vàng xin lỗi. Văn Tú Quyên nói, “Tớ đã dọa cậu rồi phải không, thật ngại quá.” Liễu Như hỏi, “Liệu có phải mộng du không?” Văn Tú Quyên trầm ngâm chốc lát, đáp, “Có người muốn giết tớ.” Hiển nhiên Liễu Như nghe không rõ, nên Văn Tú Quyên lớn tiếng nói ra những từ này một lần nữa.

Câu nói này khá đột ngột giữa bản nhạc giải phẫu thi thể khiến gần như cả lớp đều chú ý đến.

Ánh mắt kiên định của Văn Tú Quyên giao nhau với từng ánh nhìn đó, cô không mong sẽ phát hiện được biểu cảm khác lạ của kẻ hạ độc chỉ bằng hành động này, nhưng chí ít, hẳn sẽ

biết được rằng, Liễu Như đã vào cuộc rồi, giờ hẳn sẽ phải đối phó thêm một người nữa.

Văn Tú Quyên dùng kim khâu đâm vào thân chai nước, đâm như vậy vài lần để lỗ kim dễ thấy hơn. Trong giờ học của môn Tổ chức và Phôi thai học, cô đặt chai nước này cạnh kính hiển vi. Hôm qua, cô chưa nói thẳng với Liễu Như, mà cứ úp úp mở mở, chờ Liễu Như tự thăm dò. Dù sao thì chuyện mà tự mình phát hiện ra vẫn có sức thuyết phục hơn so với việc nghe người khác kể lại.

Tới giữa tiết học, Văn Tú Quyên đi vệ sinh về, chuẩn bị tốt cảm xúc, đưa tay cầm chai nước, rồi hét toáng lên. Khuôn mặt cô hiện ra đủ loại cảm xúc, cầm chai nước lao ra ngoài.

Văn Tú Quyên ném cái chai vào thùng rác nhà vệ sinh, lúc quay lại, cô trông thấy Liễu Như ra khỏi cửa phòng học.

Tìm cái chai kia đi, nhìn thấy lỗ kim trên thân chai đi. Văn Tú Quyên nhủ thầm. Liễu Như là cô gái cẩn thận, chắc hẳn sẽ không bỏ sót chuyện này.

Tuy nhiên, hôm nay cô tự biên tự diễn màn kịch như vậy, không phải chỉ để một mình Liễu Như tin có tồn tại kẻ hạ độc.

Bắt đầu từ bức thư thứ nhất, Văn Tú Quyên đã thuê dệt tạo dựng cho mình một nhân vật. Đó là một kẻ thận trọng từng li từng tí, mỗi khi thỉnh giáo sẽ mang chút sùng bái và ngưỡng

mộ, nói cách khác, đây chính là hình tượng của kẻ yếu. Yếu đồng nghĩa với an toàn, chỉ cần đối phương cảm thấy an toàn thì sẽ gỡ bỏ phòng bị một cách tự nhiên. Nhưng bản thân kẻ yếu này, cũng không thể chỉ một mực nói suông mà không hành động, nếu không sẽ chẳng thể làm cho người ta tin nhiệm. Một kẻ yếu ra trận sẽ ra sao, chính là những gì mà hôm nay Văn Tú Quyên muốn thể hiện. Cô tin là với màn diễn xuất “chứng minh sự trung thành của mình” vừa rồi, sự phòng bị của đối phương sẽ lỏng lẻo hơn một chút.

“Hôm nay tôi đã làm một chuyện ngu xuẩn, hoặc có thể nói tôi đã không ngờ rằng sự cảnh giác của nó đã cao đến mức này. Tôi cứ tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, thế mà nó vẫn phát hiện ra. Từ lúc sinh ra tới giờ, đây là thời khắc tôi thấy sợ hãi nhất, không nói ngoa chút nào đâu, khi ấy, mỗi một khối cơ bắp của tôi đều cứng ngắc. May là Văn Tú Quyên cũng rất hoảng sợ, cầm chai nước vút đi mà không làm âm lên, đúng là may mắn.

Tôi vốn cho rằng nghĩ ra được loại độc mà khó bị bệnh viện phát hiện ra đã là rất khó, không ngờ thực hiện cụ thể mới là chuyện khó khăn nhất. Tựa như Hạ Kim Quế trong ‘Hong lâu mộng’, muốn đầu độc chết Hương Lãng, cuối cùng hại chính mình, quá ngu xuẩn. Nhưng mà, tôi đoán bây giờ cậu đang cười tôi ngu, đúng không? Biết là con đường này không dễ đi, tôi càng biết được sự lợi hại của cậu, bởi vì cậu đã thành công rất nhiều lần rồi. Có thể nói cho tôi biết, cậu đã làm thế nào không, có cách gì hiệu quả mà khó bị tra ra không? Truyền thụ chút tâm đắc của cậu cho tôi đi.

Ngoài ra, mặc dù không mấy ai dùng chiếc bàn này, nhưng dù sao nó cũng được đặt trong phòng học, nằm gần tấm bảng trắng dán các loại thông báo hoạt động đoàn thể, thường có sinh viên đi qua, dùng nó làm hòm thư liên lạc có thật sự an toàn không? Tôi thấy rất lo.

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Lúc Văn Tú Quyên đặt lá thư này vào “hòm thư”, trong phòng tự học không có ai. Cô dán thư dưới đáy bàn, lại xem xét đánh giá chiếc bàn mấy lần. Có một cảm giác không thể diễn tả khiến cô thích chiếc bàn này, một cảm giác không an toàn rất mãnh liệt. Tựa như những gì cô đề cập trong thư vậy. Nói thật, cô hi vọng kẻ kia có thể chọn một địa điểm ổn thỏa hơn. Tại sao lại muốn đổi sang cái nơi mà bạn học có thể đi ngang qua bất cứ lúc nào, mà không phải một nơi vắng lặng như rừng thông, thật không hiểu hẳn đang nghĩ gì.

Khả năng bại lộ có thể sẽ tăng lên. Văn Tú Quyên nghĩ, bước nhanh ra khỏi phòng học. Vừa rồi trong lúc xem xét chiếc bàn, cô thấy trên bàn hình như có khắc kí hiệu gì đó, không nhìn rõ, nhưng cô cũng chẳng định quay lại nghiên cứu nó.

Nếu cứ đứng canh gần đấy, phải chăng sẽ có thể phát hiện ra ai là người đến lấy thư? Đây là nơi công cộng, có thể viện ra rất nhiều lý do thuyết phục để đứng loanh quanh gần đó. Ý nghĩ này giống như một quả táo đỏ tươi dụ dỗ và mê hoặc Văn Tú Quyên, đây có thể là con đường tắt để trực tiếp biết được thân

phận của kẻ hạ độc. Nhưng cô cũng hiểu đây hoàn toàn là suy nghĩ nguy hiểm, đối phương là người đề nghị thay đổi cách nhận thư, là một kẻ hạ độc, liệu có lỗ mãng đưa ra quyết định này chỉ vì nó thuận tiện cho việc gửi thư hay không? Liệu cái tính hơi bảo thủ và tự cao tự đại mà hẳn thể hiện trong thư là thật? Không hẳn. Có thể đối phương đang muốn xem cô có tự cho mình thông minh rồi đứng cạnh gần đấy không. Đối phương cũng muốn biết thân phận của cô mà.

Cho nên, đưa thư, nhận thư, không thể nán lại quá lâu. Đã vậy mỗi lần cần phải cẩn thận gấp bội mới được.

Bức thư này được gửi đi một ngày sau sự kiện chai nước. Trước đó một hôm, Văn Tú Quyên bị Liễu Như quán lấy không ngơi, buổi chiều đi dạo đường Tú Xuyên, tối đến lại thảo luận cách tìm ra kẻ hạ độc. Liễu Như lòng đầy căm phẫn, một bầu nhiệt huyết, đưa ra đủ phương án, đa số đều bị Văn Tú Quyên bác bỏ, ngược lại có một biện pháp ôm cây đợi thỏ dù đơn giản nhưng vẫn có thể thử. Nói thật, Văn Tú Quyên chẳng ôm nhiều hi vọng.

Nhưng Văn Tú Quyên chẳng ngờ rằng, kẻ hạ độc còn chưa thấy đâu mà đã xảy ra chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự tính. Mỗi lần cô cảm thấy tất cả nằm trong lòng bàn tay thì lại có một tiếng cười chế giễu âm u vang lên từ địa ngục. Khi cô và Liễu Như trở về ký túc xá, mở hộp đồ ăn làm mỗi nhử ra, dùng muỗng sứ khẽ khuấy, lúc “con mắt” đó xuất hiện thì nỗi sợ hãi bùng lên từ sâu dưới đáy lòng. Những lúc thế này, cô cảm thấy thật may khi có Liễu Như bên cạnh cùng đối mặt với mọi thứ.

Liều Nhứ đã không còn là quân cờ có cũng được, không có cũng chẳng sao nữa, mà chính là góc áo mà cô muốn níu chặt.

Liều Nhứ bị hù một trận, gọi cả cảnh sát tới. Khoảnh khắc trông thấy những người mặc đồng phục cảnh sát xuất hiện ở cửa phòng học, sắc mặt Văn Tú Quyên thay đổi hẳn.

Không, không, không, không, sao mọi chuyện lại phát triển theo hướng này? Thế này chắc chắn là không được! Cô nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng oán hận sự yếu đuối của Liều Nhứ, sao không thương lượng với cô mà đã quyết định? Lúc Kim Hạo Lương gọi cô đến gặp cảnh sát để thẩm vấn thì Văn Tú Quyên ngơ ngơ ngác ngác, lòng thầm nghĩ: Hổng, hổng thật rồi! Cô đứng ngoài cửa, gắng gượng nhắc mình bình tĩnh lại, nghe thấy vài câu đối thoại của Liều Nhứ và vị cảnh sát nọ trong phòng, chợt phát hiện ra tình hình cũng không bất bất như tưởng tượng. Cô nghe một hồi, hiểu rằng mình nên làm gì, mới gõ cửa đi vào.

Cô trông thấy ánh mắt khích lệ của Liều Nhứ, thầm nhủ một câu “Xin lỗi cậu”. Cô biết rất rõ, nếu mình phủ nhận thì sẽ đẩy Liều Nhứ vào tình cảnh ra sao, nhưng cô chẳng còn lựa chọn nào khác.

Tớ đành phải phản bội cậu rồi. Bởi vì tớ không thể bán đứng chính mình được.

Cảnh sát bắt đầu hỏi, “Bạn em vừa báo cảnh sát, nói em bị người khác đầu độc, có đúng thế không?”

“Dạ, không có, làm gì có chuyện đó.” Văn Tú Quyên trả lời không chút do dự. Cô biết Liễu Như vẫn chưa đi, thậm chí có thể nghe tiếng vỡ toang vang lên trong nội tâm của Liễu Như.

Con cờ này không thể dùng được nữa. Vậy cũng tốt, Liễu Như à, vậy cũng tốt.

Hôm ấy, Văn Tú Quyên xin lỗi Liễu Như rất nhiều, nhưng vết rạn trong mối quan hệ hai người đâu dễ hàn gắn như vậy, và ảnh hưởng của việc Liễu Như báo cảnh sát vẫn chưa dừng lại. Cuối tuần, Liễu Như không về nhà, Văn Tú Quyên cũng không về. Dù sao trong lòng cô vẫn thấy áy náy, lúc này, Liễu Như đã trở thành mục tiêu bị công kích, giống như cô trước đây, bên cạnh có một người bầu bạn chính là sự an ủi tốt nhất.

Văn Tú Quyên không ngờ khúc Mười tám điệu phách của Hồ Già lại khiến Liễu Như tha thứ cho mình. Từ khi tâm trạng càng lúc càng rối bời, thì lâu lắm rồi cô không thổi tiêu, lần này thổi, chỉ cảm thấy âm điệu tối nghĩa và nặng nề, bên trong ống tiêu như có trăm nghìn đường quanh co gấp khúc gấp ghenh, hết cửa ải này đến cửa ải khác. Lúc phát hiện Liễu Như men theo tiếng tiêu mà đến thì cô đã định ra vẻ mệt mỏi hơn chút để có được sự cảm thông của cô ấy, nhưng nghĩ lại, giờ mình thổi tiêu đã yếu sẵn rồi, còn cần phải yếu hơn nữa ư? Vậy nên cô chẳng suy nghĩ gì nhiều, toàn tâm toàn ý thả hồn vào tiếng tiêu. Nỗi buồn trong lòng cô ngày càng dâng cao, một vài gương mặt hiện lên trước mắt. Đến khi có một quả bóng rổ bay sượt qua

mặt, Văn Tú Quyên mới sức thoát khỏi trạng thái gần như điên rồ này.

Hai ngày tiếp theo, Văn Tú Quyên không thảo luận gì thêm về các phương án cụ thể với Liễu Như. Cô kéo Liễu Như vào chuyện này, quan trọng nhất là để giúp cô phân tán kẻ địch, về điểm này thì trước mắt Liễu Như đã làm đến cực hạn rồi, bởi vì cô ấy báo cảnh sát nên có lẽ kẻ hạ độc sẽ hơi lo sợ.

Đến Chủ nhật, Văn Tú Quyên vội vã đạp xe về trường, lúc về, cô đi tới hòm thư. Cô định chờ đến thứ hai, nhưng vào Chủ nhật, có rất ít người ở tòa nhà dạy học. Không ngờ đã có thư hồi âm, cũng không biết nó được bỏ vào từ hôm nào. Lần này cô nhìn bàn học kĩ hơn, phía trên khắc đủ thứ lít nha lít nhít, chiếm gần nửa mặt bàn. Chẳng lẽ là kí hiệu đặc biệt dùng để làm phao gian lận khi thi? Nhưng đây là cái bàn cụt chân, lẽ ra không có ai dùng mới đúng chứ. Nhìn vết khắc cũng chưa cũ, chắc là mới được khắc trong học kỳ này. Văn Tú Quyên nghĩ mãi không ra, lại không thể đứng đó nghiên cứu sẫm soi mãi được, đành phải từ bỏ.

“Tổ chất tâm lý của mày không tốt, dùng bàn học làm nơi liên lạc mà đã lo lắng thế này, thảo nào lỗ tay. Tao có thể hạ độc mọi lúc mọi nơi, chẳng có gì khó! Tao chưa bao giờ đọc ‘Hong lâu mộng, đây là sách của bọn con gái, đương nhiên, chắc mày cũng là con gái chứ gì, ha ha, cho nên lúc ra tay phải ngó trước ngó sau mà còn không dứt khoát. Mày đã đọc ‘Tiểu ngạo giang hồ chưa? Trong truyện có giáo chủ Ngũ Độc giáo Lam Phượng Hoàng, rất khó phòng bị trước

thủ đoạn hạ độc của nàng. Hay bình dân hơn thì có Vi Tiểu Bảo trong ‘Lộc Đỉnh ký, cách thức của hắn dễ học theo hơn. Uống nước, uống thuốc, ăn điểm tâm, ăn cơm, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Vừa phải nhanh tay, vừa phải nắm bắt chuẩn thời cơ. Muốn làm mấy chuyện này thì cần có thiên phú, nhưng thật ra vẫn có chỗ tương đồng với làm bác sĩ, lúc cần ra tay thì phải ra tay, mà ra tay rồi thì phải ổn - chuẩn - ác.

Nếu mày không chắc ăn, thì đừng làm nữa, vẫn là câu cũ, một mình tao là đủ rồi.

Một bạn học khác”

Văn Tú Quyên vốn tưởng rằng, trong thư sẽ trào phúng cực điểm trước sự sẩy tay của cô, nhưng không ngờ lại không có, xem ra cái vai yếu thế mà cô liên tục diễn đã có tác dụng. Là kẻ mạnh, là một “lão đại”, khi đàn em mắc chút sai lầm thì đương nhiên có thể tha thứ, càng có thể đánh bóng năng lực bản thân.

Đã vậy, trong thư còn tiến hành suy đoán giới tính của cô, lúc nói hai từ “con gái” thì đương nhiên cũng mang ý nghĩa hắc ngầm nhận mình là nam giới. Nhưng chưa chứng thực tin tức đối phương mà đã để lộ tình hình của mình trước, vậy cũng được ư? Người này vẫn còn dùng tay trái để viết thư, vậy là những chi tiết được tiết lộ có thể do hắn cố tình muốn đối phương biết. Ban đầu Văn Tú Quyên còn đoán rằng hắn là nam, nhưng bây giờ cô lại không dám xác định.

Văn Tú Quyên cân nhắc rất lâu việc nên trả lời thư như thế nào, cô cảm thấy hiện giờ mọi chuyện đã đến thời điểm khá

quan trọng. Đối phương tiết lộ tin tức, dù thật hay giả thì ít ra vẫn không bài xích việc mở rộng trao đổi. Tiếp theo phải làm thế nào để đào sâu vào thực tế đây? Trong thư, đối phương nói có thể hạ độc bất kể khi nào, lúc ăn cơm, ăn điểm tâm, uống nước, uống thuốc, trong lòng Văn Tú Quyên biết rõ tuyệt đối không có khả năng này, cô canh chừng thức ăn rất kỹ, nhưng vẫn không thể không cảm thấy lo sợ.

Đến thứ Hai, Liễu Như tìm từng bạn học để nói chuyện. Cô gái ấy dường như không thêm đếm xỉa bất cứ chuyện gì, sau khi báo cảnh sát, cô dứt khoát muốn dùng cách thức không chút quanh co này để truy tìm kẻ hạ độc. Văn Tú Quyên cảm thấy làm như vậy tuyệt đối không thể thành công, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Cô khuyên Liễu Như đừng gấp gáp quá, nhưng Liễu Như hạ quyết tâm phải làm bằng được. Văn Tú Quyên quen biết Liễu Như mấy tháng, chưa từng thấy ánh mắt cô ấy kiên định như bây giờ.

Mình đã định trước là phải khơi dậy một đợt sóng to gió lớn rồi. Văn Tú Quyên nghĩ.

Tối thứ Hai, Văn Tú Quyên viết xong thư, đến thứ Ba, nhân lúc rảnh rồi gửi thư đi.

“Không ngờ cậu là một bạn nam, thật không thể tin được! Tôi cứ tưởng rằng, cậu ở chung phòng với tôi, là người nào đó ngày ngày ra vào nhìn thấy nhau thôi. Không ngờ cậu lại là một bạn nam! Quả thực là khó tin. Là bạn cùng phòng cùng giới tính với Văn Tú Quyên mà tôi thấy còn khó hạ độc, cậu đã làm thế nào vậy?”

Thật cao siêu đến mức khiến tôi không những sùng bái cậu mà còn khó tránh khỏi khiếp sợ nữa.

Lần trước đầu độc thất bại, tôi đã tự kiểm điểm rất lâu, nghĩ đủ cách thức đầu độc. Trong hai bộ sách kiếm hiệp mà cậu giới thiệu, tôi đã xem được 3/5 bộ 'Lộc Đỉnh ký, còn 'Tiểu ngạo giang hồ thì chưa đọc. Tổng kết lại, để đầu độc thành công thì loại độc mình dùng là yếu tố rất chủ chốt. Đầu tiên loại độc đó phải dễ mang theo, dễ ra tay, kể đến phải không màu không vị, trộn vào đồ ăn sẽ không bị phát hiện. Loại độc mà tôi chuẩn bị, chỉ có điểm thứ hai miễn cưỡng đáp ứng được, nhưng điểm đầu thì hơi phiền phức, phải bảo quản hoạt tính của tác nhân sinh học, đương nhiên sẽ có chỗ hạn chế. Tôi đoán, cậu đầu độc nó dễ dàng như vậy, hai điểm kia chắc chắn ổn định hơn của tôi rất nhiều, lấy ví dụ cho hợp thời thì cậu dẫn đầu trong thiết bị phân cứng, còn phân mềm, tôi cố gắng cũng có thể bắt kịp, nhưng những tiểu thuyết kiếm hiệp mà cậu đề cập tới cũng là nửa đùa nửa thật, làm gì có ai đạt được trình độ như trong sách. Bây giờ tôi đã biết giới tính của cậu, hiểu rõ cậu không có nhiều cơ hội tiếp cận Văn Tú Quyên, nhưng cậu vẫn làm được, hơn nữa còn nắm mọi thứ trong tay, quả thực xứng đáng là truyền kì!

Sự cảnh giác của Văn Tú Quyên càng ngày càng cao, nó luôn đề phòng mọi lúc mọi nơi. Hai hôm trước, tôi thấy nó cầm cốc nước đem ra soi dưới ánh mặt trời, rồi dùng nước rửa chén rửa cốc thật sạch. Mọi khi uống nước, nó trông chừng kĩ cái cốc, đi ra đi vào đều đem theo, nếu không thì lúc về sẽ đổ nước trong cốc đi. Đêm qua nó còn cho cả chén và hộp cơm vào rương rồi khóa kín, đúng là phiền phức. Hơn nữa, cậu có để ý không? Giờ đây nó chẳng dám nhìn

thăng vào mắt ai, ánh mắt lăm lét, ai nhìn nó, nó liền đảo mắt sang chỗ khác, lúc họ không nhìn nữa, thì nó lén quay sang nhìn lại. Bộ dạng đó, đúng là buồn cười không chịu nổi. Nhưng nói thật, bây giờ rất khó để ra tay.

Thật ra người khiến tôi lo lắng nhất chính là Liễu Như, không biết nó bị gì, có lẽ Văn Tú Quyên đã kể cho nó nghe? Cái tinh thần chính nghĩa vớ vẩn của nó thật sự phiền phức. Đầu tiên nó báo cảnh sát, sau đó còn tự đi điều tra. Nó đã nói chuyện với mấy người, mặc dù không nắm được chứng cứ nào, nhưng cứ khiến tôi thấp thỏm không yên. Cậu thấy nên làm sao đây? Nếu như nó cứ tiếp tục như vậy, khéo cậu cũng gặp nguy đấy. Cậu có định tạm dừng việc này lại một thời gian không?

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Thực ra Văn Tú Quyên đã đọc hết cả hai bộ tiểu thuyết đó của nhà văn Kim Dung, cô chỉ đang cố tình bày trận nghi binh thôi. Cô tiếp tục đặt mình vào vị trí yếu thế trong kỹ xảo đầu độc và chủng loại độc, chính là muốn đối phương buông lỏng cảnh giác hơn, rồi bức thư kế tiếp liệu có để lộ thêm tin tức mấu chốt nào không. Về phần mô tả tình trạng bản thân theo lối đầy khinh thường, Văn Tú Quyên cũng đã tập thành thói quen, lấy góc độ khác nhìn mình, tựa như linh hồn rời khỏi bản thể. Chỉ là lúc viết xong câu cuối cô vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Trong bức thư thứ nhất, Văn Tú Quyên chỉ muốn thể hiện rõ lập trường của người viết, nhưng đã viết như thế thì mỗi bức

thư sau đều phải kết thúc theo kiểu này. Đây là sự nguyên rủa với bản thân, lúc đầu Văn Tú Quyên cảm thấy không sao, nhưng càng về sau, chút cảm giác khó chịu trong lòng càng không thể coi nhẹ được.

Văn Tú Quyên không định nhắc đến Liễu Như, nhưng không thể không đề cập tới, bởi Liễu Như gây ra náo loạn quá lớn, là một kẻ hạ độc, chắc chắn phải chú ý tới. Trong thư mà không viết gì về chuyện này thì thật đáng ngờ.

Bức thư này được gửi vào trước bữa tối ngày thứ Ba. Chiều thứ Tư, cô xin nghỉ nửa ngày đi gặp bác sĩ Cừu, chính là người đã bắt mạch cho Văn Tú Lâm, năm đó, câu nói của ông đã khiến Văn Tú Quyên khiếp đảm, để lại ấn tượng rất sâu sắc. Lần này cô tự đi gặp ông, không thông qua Văn Hồng Quân.

Bác sĩ Cừu ở ngoại thành, đường xá xa xôi, như đi sang vùng khác. Ông vẫn nhớ cô, còn hỏi thăm tình hình của Văn Tú Lâm. Năm ấy, Văn Tú Lâm uống xong mấy thang thuốc cũng không đi khám lại. Văn Tú Quyên nói chị cô đã qua đời rồi. Vị bác sĩ khẽ lắc đầu, sắc mặt không bắt ngờ.

Bác sĩ Cừu đè ba ngón tay lên mạch môn tay trái của Văn Tú Quyên một lúc lâu, khi mạnh khi nhẹ, rồi đổi qua tay phải. Văn Tú Quyên cắn môi đợi chờ một bản tuyên án.

Bác sĩ Cừu hỏi cô có đau nhức xương khớp, có đau bụng không, Văn Tú Quyên bảo là hình như có, tinh thần không tốt, còn rụng tóc, người sưng phù.

“Cháu có ăn phải cái gì không sạch sẽ không?”

Văn Tú Quyên ngẩn người. Lại một lần nữa cô nghe thấy câu hỏi này.

“Chắc là có, cháu bị sao vậy ạ?”

“Nhìn mạch tượng thì có vẻ là bệnh Thiếu âm. Vị bác sĩ già đáp, khác hẳn với tưởng tượng của Văn Tú Quyên về lời phán bị trúng độc.

“Có nghiêm trọng không ạ?”

“Ta kê một đơn thuốc Chân vũ thang nhưng có thay đổi một chút, cháu uống thử xem.” Bác sĩ Cừu viết một đơn thuốc, gạch số “14” đi và viết lại thành “7”.

“Uống thử một tuần, sau đó đến đây ta bắt mạch lại.”

Lúc ra khỏi cửa, bác sĩ Cừu chỉ cho cô một hiệu thuốc danh tiếng lâu năm, rồi viết thêm một mẫu giấy, bảo cô phải đi bốc thuốc ngay hôm nay, uống càng sớm càng tốt. Sau đó ông cười với cô, nói “Không sao đâu”.

Văn Tú Quyên cầm mẫu giấy, đứng chờ ở hiệu thuốc đến tận bảy giờ rưỡi tối, mãi mới mua được, trở về trường thì đã hơn chín giờ. Trên đường đi, tâm trạng cô lúc an tâm lúc sợ hãi, cô hi vọng bác sĩ Cừu không phải đang an ủi cô, nhưng nhớ lại tình trạng lúc ấy cô thấy rất khả nghi.

Về ký túc xá, cô không thấy Liễu Như đâu cả. Muộn như vậy rồi, cậu ấy còn đi đâu được? Cô hỏi những người khác nhưng không ai biết. Mười một giờ, đèn đã tắt từ lâu, mọi người bắt đầu lo lắng cho Liễu Như. Văn Tú Quyên nói “Hay là chúng ta đi tìm cậu ấy”, thì ngay lúc đó, Kim Hạo Lương đến. Sắc mặt anh ta khá nghiêm trọng với tay ra sau khép hờ cửa lại, thông báo rằng Liễu Như bị ngã vào hồ Xác Chết.

Kim Hạo Lương vừa từ bệnh viện về. Chuyện kỳ quặc này xảy ra, anh ta cũng không rõ mọi chuyện thế nào, chỉ nói Liễu

Như được Phí Chí Cương cứu, hai người đang ở bệnh viện, lúc nào vào thăm được thì phải chờ báo lại sau, không được lan truyền thông tin thất thiệt, chân tướng ra sao nhà trường sẽ cố gắng điều tra rõ ràng.

Văn Tú Quyên trốn trên giường, Liễu Như gặp chuyện hoàn toàn vượt ngoài dự tính của cô. Cô cứ tưởng Liễu Như điều tra trắng trợn như vậy, trước đó còn gọi cả cảnh sát, tất nhiên sẽ khiến cậu ấy bị cô lập, nhưng kẻ hạ độc nhất định không dám hành động quá nhiều. Cô còn định thừa dịp kẻ hạ độc tạm dừng ra tay thì sẽ đi chữa khỏi bệnh, loại bỏ toàn bộ độc tố ra. Nhưng bây giờ, Liễu Như bị trả thù kịch liệt như thế. Nếu không có Phí Chí Cương, có phải cô ấy đã chết rồi không?

Văn Tú Quyên ý thức được tình thế phát triển theo chiều hướng ngược lại, trở nên gay gắt hơn. Liễu Như như vậy, còn cô thì sao?

Cô sẽ tiếp tục bị hạ độc, bị đầu độc tảo tợn hơn, để cô sớm... chết đi?

Kẻ kia phát điên rồi ư?

Nếu mình vẫn không thể ngăn được kẻ hạ độc, thì mình sẽ chết.

Suốt đêm, Văn Tú Quyên lăn qua lăn lại không ngủ được, trợn mắt nghĩ đối sách. Nửa đêm, cô ngồi dậy viết một bức thư khác. Cô không thể đợi được hồi âm của đối phương nữa.

“Được rồi, tôi nghĩ không cần quan tâm đến Liễu Như nữa, bây giờ nếu có thêm mấy lá gan, nó cũng chẳng dám gây chuyện. Chiêu

này quá thâm! Cậu nhận được thư của tôi mới nghĩ ra biện pháp, hay là để ý Liễu Như từ lâu rồi? Chắc là vế sau nhĩ. Sự bày bố và năng lực hành động của cậu khiến tôi nhìn thôi đã thấy phục rồi.

Không ai giúp được Văn Tú Quyên, nó vĩnh viễn chỉ có một mình, cho đến tận lúc chết.

Như vậy, bây giờ mọi chuyện đã trở về quỹ đạo. Rất mong nhận được sự chỉ bảo của cậu về chuyện hạ độc.

Dùng chiếc bàn học này làm hòm thư giống như một bài kiểm tra, nói thật mỗi lần dán thư tôi cứ cảm thấy nơm nớp lo sợ. Nhưng như vậy cũng tốt, nếu cả chuyện này tôi cũng không làm được, thì làm sao có khả năng hạ độc ngay trước mặt Văn Tú Quyên được. Cứ xem như đang diễn tập, không thể để bất cứ ai trông thấy tôi dán thư dưới bàn, cậu cũng không được, nếu không, cậu sẽ biết tôi là ai. Cậu cũng cẩn thận đừng để tôi nhìn thấy! Chúng ta đều có bí mật mà.

Nhưng nói thật, tôi cũng muốn gặp cậu đấy. Tôi có cảm giác chúng ta cùng chung chí hướng thì nên giúp đỡ lẫn nhau. Đợi lúc thích hợp thì gặp nhau nhé, cậu thấy sao?

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Gặp mặt, gặp mặt, gặp mặt. Nhất định phải đối diện với hắn!

Vẫn không thể gặp mặt được, trong thư hân tùy tiện cầu thả là thế, nhưng thực tế lại vô cùng cẩn thận, nhất là vào thời điểm sau khi ra tay với Liễu Như.

“Hoàn toàn chính xác, không cần lo con bé Liễu Như nữa. Tao sẽ không tha cho bất cứ đứa nào ngáng đường. Nó đã có một bài học nhớ đời.

Nói về sự cảnh giác của Văn Tú Quyên thì mày phải biết là có những chuyện không phải cứ cảnh giác cao là ngăn được, nó đề phòng cả ngày, nhưng chỉ cần mười giây hoảng hốt là tao có thể hạ độc. Tối qua lúc ăn cơm, tao lại cho vào ít đồ, không có gì khó khăn cả. Nó bưng hộp đi mua cơm, nắp hộp mở ra, gọi món xong thì đi lấy canh, lại là một cách người xung quanh cứ từng nhóm đứng lên ngồi xuống, lúc cần, nó ngồi ăn cơm, ăn một hồi lại ngậy người ra, nghe thấy đằng sau có tiếng động còn ngoái đầu lại nhìn, những lúc đó đều là cơ hội để ra tay. Mày đoán xem, tao đã ra tay vào lúc nào?

Để tao chỉ cho mày. Không phải nó đang uống thuốc Đông y ư, mày với nó ngủ chung phòng, đóng thuốc Đông y nhiều thứ lĩnh kỉnh thế, cất không hết vào rương đầu, biết chưa?

Một bạn học khác”

“Tôi không cách nào động vào đồng thuốc Đông y kia. Không phải tôi thiếu cơ hội ra tay, mà là loại độc tôi dùng không thể cho vào đồng thuốc đó được. Nếu như đã nấu thành nước thì may ra còn có thể, nhưng tôi xem nó nấu thuốc mấy lần rồi, không có cơ hội. Do kỹ năng hạ độc của tôi chưa thành thạo nữa.

Tôi có nên đổi sang loại độc khác không, loại tôi đang dùng thật sự bất tiện, tôi rất muốn biết cậu dùng loại độc gì. Nghe cách cậu nói thì hẳn là rất tiện ra tay nhỉ.

Viết đến đây, tôi lại nhìn không được mong muốn gặp cậu. Trước đó tôi chưa từng thật sự nhắc tới trong thư, nhưng tôi tin một người nhạy cảm như cậu, hẳn có thể cảm thấy được. Tôi thấy cậu là người đặc biệt ưu tú trong từng phương diện! Vừa quyết đoán, lại có năng lực hành động, hiển nhiên là sự hiểu biết về phương diện chuyên nghiệp cũng vượt xa tôi. Nói thế này, nghe hơi mê muội, nhưng rõ ràng cậu mang dáng vẻ mà một người đàn ông nên có. Tôi cố tưởng tượng cậu là ai trong số năm bạn nam trong lớp, nhưng vẫn không thấy giống ai, mỗi người đều có một mặt khác nhỉ, nhưng cậu mà tôi biết là người rực rỡ chói lòa nhất.

Tôi trình trọng đề nghị với cậu rằng chúng ta hãy gặp một lần. Thời gian thư từ lâu như vậy, tôi tin rằng chúng ta đã có cơ sở để tín nhiệm nhau, sẽ không còn những sự lo lắng vô nghĩa nữa. Chúng ta hãy lập một nhóm đồng minh, như vậy càng giải quyết vụ Văn Tú Quyên nhanh hơn.

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

“Mấy ngày nay, tôi nhìn chiếc bàn học này nhiều lần, nhưng vẫn không thấy thư hồi âm. Là tôi quá vội vàng, hay cậu bị dọa bởi yêu cầu gặp mặt rồi? Không, chắc là cậu không thể nào bị dọa đâu, nhưng cậu khinh thường những cảm xúc như vậy, đúng không?”

Nếu cậu không đồng ý, muốn giữ khoảng cách với tôi, hoặc là thái độ nhiệt tình quá mức của tôi khiến cậu thấy ghét, thì cũng không sao, chúng ta lại duy trì quan hệ bạn tâm thư này, cũng rất kỳ diệu. Thời gian còn rất dài, để tôi suy đoán từng chút một xem rốt cuộc cậu là ai, cũng là một niềm vui.

Nói sang chuyện nào vui hơn nhé. Hai ngày nay, tôi luôn tìm cơ hội đến xem bàn học, phát hiện trên mặt bàn có rất nhiều chữ viết, giống như mật mã vậy, hoặc là trừ việc chúng ta dùng nó làm hòm thư, có lẽ chiếc bàn này đã có rất nhiều trải nghiệm phong phú, thậm chí có cả bí mật của riêng nó. Tôi thấy những vết khắc trên mặt bàn không quá cũ. Cậu có để ý không?”

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi vẫn thấy cái bàn học này không đáng tin cậy gì hết. Cho nên, thật ra, tôi vẫn muốn gặp cậu. Cậu nghiêm túc suy nghĩ xem, có được không? Cậu đoán ra tôi là ai chưa? Cậu thông minh như vậy, có lẽ tôi đã bị cậu đoán ra rồi.

Cầu cho Văn Tú Quyên sớm yên giấc ngàn thu.

Một bạn học”

Hơn hai tuần trôi qua, giữa bọn họ chỉ có ba lá thư này. Lại một lần nữa, Văn Tú Quyên gửi đi hai lá thư. Không biết vì lý do gì, tốc độ hồi âm của đối phương chậm hơn rất nhiều, Văn Tú Quyên thì càng ngày càng lo lắng.

Cô vẫn uống thuốc, nhưng cơ thể chẳng có bất kỳ chuyển biến nào tích cực. Lúc đó, những triệu chứng mà cô bảo “hình như có” với bác sĩ Cừ trở nên rõ ràng hơn. Đôi lúc Văn Tú Quyên nghĩ: Có lẽ mình mắc bệnh hoang tưởng thật rồi. Nhưng mỗi sáng trông thấy mớ tóc rụng trên gối, cô lại không cách nào tự gạt bản thân được nữa.

Lúc đến thăm Liễu Nhứ, nhìn thấy ánh mắt né tránh ấy, Văn Tú Quyên hoàn toàn thấu hiểu. Không thể trách Liễu Nhứ, là cô có lỗi với Liễu Nhứ. Tình bạn này đã kết thúc rồi, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, tính ra cũng chỉ mấy tháng. Đã có những lúc, Văn Tú Quyên thật sự xem Liễu Nhứ là bạn, đây là chuyện rất hiếm xảy ra với cô. Đương nhiên, cô không có nhiều thời gian để thổn thức vì mất đi một người bạn.

Ngày 22 tháng 12 năm 1997, thứ Hai, Văn Tú Quyên nhận được bức thư hồi âm.

“Gặp thì gặp. Hai người hợp tác, cùng nhau hạ độc sẽ nhanh hơn, cơ hội cũng nhiều. Văn Tú Quyên nghi ngờ có kẻ đầu độc nó, nhưng tuyệt đối không nghĩ ra có tận hai người hạ độc. Về sau chúng ta tương trợ lẫn nhau, vô cùng thuận tiện.

Chín giờ tối thứ Tư tuần này, ngoài đình Người Chết, đi năm mươi bước về phía bắc. Phải đúng giờ, đừng sớm cũng đừng muộn.

Một bạn học khác”

Thời khắc giải quyết dứt điểm mọi chuyện đã đến rồi. Văn Tú Quyên nắm chặt lá thư, thầm nghĩ.

Đêm trước Giáng sinh ở Thượng Hải lúc nào cũng náo nhiệt hơn năm trước, vì vậy rừng thông lúc này trở nên sâu thẳm tĩnh mịch hơn bao giờ hết. Gần như không có ngọn gió nào thổi qua, một đêm lạnh lẽo yên tĩnh, thế nhưng trên đỉnh rặng cây thông vẫn có âm thanh rì rạc, tựa như tiếng ai rì rầm với nhau. Văn Tú Quyên hơi cúi đầu, từng bước đi sâu vào rừng cẩn thận mà chậm chạp.

Phải thấy cho rõ ràng.

Văn Tú Quyên cố ý đi vòng vòng quanh điểm hẹn. Cô không muốn mới đi nửa đường đã đụng phải hấn mà chưa kịp phòng bị, thừa dịp này đi thêm mấy bước, để tiếp thêm sức mạnh cho bản thân, sau đó cô lại nghĩ về những việc mình cần phải làm.

Kẻ kia gặp được cô, có lẽ không ngờ rằng cô chính là người viết thư, sẽ quay đầu bỏ đi ngay, hoặc giả bộ như lướt nhau. Cho nên, câu nói đầu tiên, phải ghim hấn ngay. Phải cho hấn biết rằng hấn hoàn toàn thua rồi, không thể chạy thoát, không thể trả thù được nữa, đành mặc cho cô thao túng.

Dù trước đây cô bị hạ độc bao nhiêu lần, thậm chí bị đẩy vào đường cùng, nhưng đã đồng ý tối nay gặp mặt, lúc hai kẻ mưu

sát gặp nhau, cô nhất định phải nắm chắc phần thắng, thắng cho cả phần trước đây mình đã thua.

Xuyên qua những thân cây đen kịt, bỗng nhiên Văn Tú Quyên nghĩ: Chuyện xảy ra với Liễu Như hôm đó, cũng là lúc chín giờ.

Văn Tú Quyên nấp sau cây đại thụ, tựa lưng vào thân cây hít thật sâu, đợi đến chín giờ ba phút mới bước ra. Trước mắt là đình Người Chết, đi qua đình, cô tiến năm mươi bước về hướng bắc, dựa vào bước chân của cô, đại khái khoảng ba mươi mét. Gần như đã tới tận bìa rừng, phía trước chính là bức tường ngăn cách ngôi trường với bên ngoài, bóng cây thưa thớt, đèn đường chiếu vào, cùng với sao trời và ánh trăng vàng vạc khiến nơi này sáng sủa hơn trong khu rừng u tối rất nhiều.

Nhưng không có bóng người nào.

Trong thâm tâm, Văn Tú Quyên giật mình, trên thư đề là cô phải đến đúng giờ, đừng sớm cũng đừng muộn. Cô cố ý đi chậm mấy phút, chính là vì không muốn đối phương nhìn thấy mình trước, để hẵn không hoảng sợ mà chạy mất. Hay là, người kia đang ẩn mình sau rặng cây nào đó nhìn lén? Cô dò xét bốn phía, chú ý quan sát những bóng cây dưới đất, nhưng tất cả đều mờ ảo dưới bóng đêm, không lại gần sẽ không nhìn rõ được.

Phía sau những rặng cây, cô cũng không bắt gặp bóng người nào đang nhanh chóng rời bước. Nhưng Văn Tú Quyên lại thoáng thấy bất an, dầu sao cô cũng không muốn mình đứng ở chỗ sáng như vậy, phải tìm một cái cây để trốn vào. Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng vang, nhìn kĩ lại, có người đang đi từ hướng đình Người Chết tới. Văn Tú Quyên vội nấp vào thân cây

gần nhất, không ló đầu ra ngoài, tiếng bước chân vang bên tai càng lúc càng gần, càng lúc càng gần hơn, ngón tay cô liên tục đếm các khớp nối và đoạn lổm, sau đó thành linh lao vụt ra, đối mặt người kia.

Người đó là Phí Chí Cương.

Đây là người ít bị nghi ngờ nhất, còn đang yêu đương nồng nhiệt với Liễu Như, sao lại là anh ta chứ? Nhưng nghĩ lại, Văn Tú Quyên lại thấy giật mình. Bảo sao người cứu Liễu Như lại là hắn, căn bản chẳng giống như lý do mà hắn nói với mọi người, mẩu tin nhắn từ máy nhắn tin là hắn gửi, địa điểm cũng là hắn hẹn, hết thấy đều là ván cờ mà hắn bố trí. Hắn xuất hiện ở đó, chỉ để đảm bảo Liễu Như không chết mà thôi!

Phí Chí Cương thấy có bóng người đột nhiên nhảy ra từ sau thân cây, liền hết hồn lùi ra sau nửa bước.

“Rất ngạc nhiên đúng không người gửi thư cho mày chính là tao! Đừng có làm chuyện gì ngu xuẩn, tao dám đến đây gặp mày, thì cũng đã chuẩn bị vẹn toàn rồi. Tao sẽ không báo cảnh sát, nhưng cả đời mày nằm trong tay tao. Tao thắng ván này bằng chính sinh mạng của mình, hay mày muốn ngồi bóc lịch trong tù với tội danh mưu sát bất thành? Tao cho mày biết, tất cả của mày, tiền mà mày kiếm được, mạng lưới quan hệ của mày, vận mệnh của mày, toàn bộ tương lai của mày, đều phải nghe theo ý tao! Nhưng mày an tâm, tao không giống mày, tao sẽ không đẩy mày đến đường cùng đâu.”

Văn Tú Quyên nói một tràng, Phí Chí Cương nghe xong biểu hiện vô cùng kỳ lạ, không phải e ngại, cũng không thấy chút sợ

hãi nào, anh trợn mắt nhìn Văn Tú Quyên như nhìn một con quái vật.

“Cậu nhầm người à?” Anh hỏi.

“Đừng có bảo tao là đêm Giáng sinh mà vu vợ chạy đến chỗ này!”

Đúng lúc đó, Văn Tú Quyên bỗng nghe thấy tiếng bước chân, có người đi về phía này. Cô thót tim, chẳng lẽ cô tìm sai đối tượng?

“Không phải vu vợ chạy đến đây, hôm nay cả lớp có một buổi tụ họp.”

“Tụ họp cái gì, sao tao không biết?” Văn Tú Quyên chất vấn, to tiếng gần như phát điên. Cô cảm thấy mọi thứ đều tuột khỏi tầm kiểm soát, như con ngựa hoang sắp thoát khỏi cương. Lúc này, lại có người trong rừng tối đi ra, nhưng đó cũng không phải kẻ gửi thư qua lại với cô, bởi vì có tận hai người... Hạ Lưu Ly và Lưu Tiểu Du. Rồi Mã Đức xuất hiện từ đằng xa, hẳn không chú ý tới Văn Tú Quyên, mà đi thẳng tới kế bên bức tường dựng cái thang dưới đất lên. Không biết tự lúc nào bên ngoài tường cũng có một cái thang, một người xuất hiện ở đầu tường, không, là hai người chồng lên nhau, một người cõng một người khác.

“Cậu nên đi đi.” Phí Chí Cương nói, “Hôm nay bọn tôi tổ chức lễ Giáng sinh đặc biệt cho Hạng Vĩ, nên không nói cho cậu biết.”

Vậy là, cái người được cõng ở trên tường là Hạng Vĩ tàn tật? Hôm nay, tất cả mọi người trong lớp bồi dưỡng ngoại trừ cô ra, đều sẽ tới đây, tới cái nơi đi năm mươi bước về phía bắc của đình Người Chết?

Là mình quá vội vã, viết mấy bức thư liên tiếp đòi gặp mặt, khiến hẳn nghi ngờ, mới dùng cách này để thăm dò? Dùng một sự kiện mà những người khác trong lớp và có lẽ cả Liễu Như nữa, chỉ trừ mình ra, để thăm dò.

Mình bị mắc bẫy rồi!

Văn Tú Quyên tuyệt vọng gào ầm lên, liều mang chạy ra khỏi rừng. Trên đường đi, cô gặp rất nhiều bạn cùng lớp đi lướt qua, từng ánh mắt kỳ quái ném về phía cô.

Xong, hoàn toàn xong rồi!

Cô đánh cược hết thảy, đánh đổi tất cả hi vọng, chỉ để cho tối nay. Nhưng bị chính tay cô làm hỏng rồi.

Cô tự cho rằng việc đóng giả kẻ mưu sát thứ hai viết thư là diệu kế, nhưng nó vẫn dễ dàng bị hóa giải. Một cái tát đau điếng giáng vào mặt cô. Chẳng bao lâu nữa, cả lớp đều biết tối nay cô đã thốt ra những gì, và đương nhiên kẻ hạ độc kia cũng biết.

Mình sắp bị đầu độc chết rồi, không còn bất cứ hi vọng nào nữa.

Văn Tú Quyên thất thểu chạy khỏi rừng thông, cô nghe thấy có người gọi mình, trong cơn hoảng loạn, cô ngoảnh lại nhìn thoáng qua, là Liễu Như. Văn Tú Quyên không dừng lại, xoa tung mái tóc thưa mỏng, dùng toàn bộ sức lực chạy về phía trước, không có phương hướng cũng chẳng có mục đích. Cứ như vậy cô biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

“**X**in chào Đỗ Quyên, lâu lắm rồi không liên lạc với cậu.

Lúc trước tớ nhận được mấy bức thư của cậu, nhưng vì tình trạng của tớ không tốt, không tìm được cảm hứng để nâng bút.

Đời người lên voi xuống chó, kiểu gì cũng có lúc gặp thất bại, nhưng tớ thực sự không ngờ lúc đối mặt với cú sốc, mình lại đau khổ cùng cực đến vậy. Có lẽ cú sốc này quá mãnh liệt, và quá bất ngờ.

Thời gian có thể hồi phục mọi thứ, hiện tại tớ đã ổn hơn nhiều rồi. Con người rồi cũng phải đối mặt với hiện thực, đối mặt với cuộc sống. Mấy tháng nay, tớ ở nhà, nghĩ thông suốt nhiều chuyện, cũng có nhiều bạn bè quan tâm, giúp tớ lấy lại tinh thần. Sắp tới là Giáng sinh rồi năm mới, trong năm 1998 này, mọi chuyện cũng nên có khởi đầu mới. Vậy nên tớ nghĩ, đã đến lúc chúng ta gặp nhau rồi.

Tớ dám cược, tớ hoàn toàn khác với hình ảnh trong tưởng tượng của cậu. Hơn nữa, có một câu chuyện cũ rất dài muốn trực tiếp kể cho cậu.

Hi vọng cậu sẽ đồng ý, chuyện này rất quan trọng với tớ, tớ tin là đối với cậu cũng thế.”

Thư ở trong chậu than, chậm rãi hóa thành tro tàn.

Khi Văn Tú Quyên chạy về ký túc xá thì cô nhận được bức thư từ chỗ dì quản lý. Tên người nhận là “Số 23”, tuy mấy tháng nay cô không nhận được bức thư kiểu này nữa, nhưng dì quản lý vẫn nhớ người nhận thư chính là Văn Tú Quyên. Nét chữ của bức thư này hơi khác trước đó, Văn Tú Quyên chẳng còn sức nghĩ điều đó có ý nghĩa gì, thế giới của cô đang sụp đổ vụn vỡ, cô đã không còn chốn dung thân, đang rơi vào vực sâu vạn trượng, làm sao có thời gian lo những chuyện này nữa. Thực ra, cô đã mở thư ra xem trước khi đốt, lúc đọc thư thì cô chờ đợi, những con chữ vuông vắn nối tiếp nhau trước mắt, giấy viết thư tựa như biển, từng con chữ chậm rãi chìm sâu xuống đáy.

Đêm ấy là lần cuối Văn Tú Quyên cố giầy giụa, cô trốn trên giường viết rất nhiều thư, có bức viết một đoạn, có bức chỉ viết một câu, không có bức thư nào viết hoàn chỉnh.

Cô viết thư gửi cho kẻ kia. Cô phải giải thích hành động đêm nay thế nào, phải giải thích về những lời uy hiếp kia ra sao, phải che giấu rằng tôi không phải Văn Tú Quyên bằng cách nào, phải làm sao để hai kẻ mưu sát có thể tiếp tục liên lạc?

Cô không có cách nào. Cô đã rơi vào đường cùng.

Hơn ba giờ sáng, Văn Tú Quyên mang một xấp giấy nhàu xuống, bưng theo chậu rửa mặt bằng men thường ngày hay dùng ra ngoài, thả từng bức thư trống trơn mang sự giầy giụa bất lực vào chậu rồi đốt chúng. Cô nhìn những mảnh giấy quăn quại trong lửa, từ từ biến dạng, rồi quăn lại thành những mảnh tro đen, vụn vỡ thành những mảnh bụi bay rải rác giữa ngọn lửa hùng hục.

Tiếp đến là bức thư Linh Đang gửi tới, sau đó là tất cả những bức thư mà cô và Linh Đang viết cho nhau gần ấy năm.

Cô chẳng còn chút hứng thú nào với chuyện mà Linh Đang gặp phải, chẳng lẽ nó còn khủng khiếp hơn chuyện của cô ư?

Về phần gặp mặt, cô không biết mình có thể nhìn thấy bản thân trong gương bao nhiêu lần nữa.

Từng bức thư của Linh Đang bị vùi trong đồng lửa. Đường như Văn Tú Quyên có thể nhìn thấy bóng dáng phần đầu tiến lên từng bước của mình ngày xưa, ngọn nguồn của sự liều lĩnh dốc hết sức đó là gì. Trong chậu lửa, cuốn album thời gian ố vàng được lật từng trang từng trang trở về trước, cho đến khi cô nhìn thấy cơ thể nhỏ nhắn của cô đứng ở đầu giường mẹ. Hóa ra, kể từ lúc đó, cô đã bị vây trong hỏa ngục rồi.

Bây giờ cô sắp mất hết mọi thứ, sắp hóa thành tro tàn.

Đốt xong đồng thư này, chỉ còn lại thư từ qua lại giữa cô và kẻ mưu sát. Cô đọc lại từng bức, ở cuối mỗi một bức thư do chính tay cô viết đều có một câu rửa xả bản thân, xem ra, tất cả đều đã thành sự thật, đáng buồn thay.

Đốt hết chúng đi, cũng có nghĩa cô thừa nhận mình thất bại hoàn toàn.

Văn Tú Quyên ngừng lại.

Cũng nên giữ lại cho sau này, cô nghĩ, gửi những bức thư này tới một chỗ khác, có khi còn phải để lại cho Văn Hồng Quân một mẫu giấy nhỏ phòng bất trắc.

Nghĩ đến đó, Văn Tú Quyên không còn thấy tuyệt vọng nữa.

Đã mất hết tất cả rồi, đã không thể trở về như ban đầu được nữa, đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết rồi, nếu vẫn muốn sống

dở chết dở lay lắt ở thế giới này, liệu có gì để mà trân trọng và luyến tiếc đây?

Khi Văn Tú Quyên trở về ký túc xá, vẫn chưa qua ngày Giáng sinh. Cô trèo trên giường, viết một bức thư mới.

“Mày thắng, tao thua rồi.

Bên thắng được lấy đi hết, chẳng qua tao vốn cho rằng bên thắng sẽ là tao.

Năm nay tao hai mươi tuổi, cao 1m68, nặng 48,5 kg, số đo ba vòng 85 - 66 - 88, sở trường là thổi tiêu. Từ nhỏ đã phải chăm sóc người khác, giỏi việc nhà, nấu ăn rất ngon, ngon hơn cả tin ở trường nhiều. Tâm tư tao khá nhạy cảm, am hiểu cách giao thiệp với mọi người, chú trọng giữ gìn các mối quan hệ, cũng khá biết cách kiếm tiền và tiết kiệm. Thành tích học tập của tao cũng không tệ, nghề nghiệp về sau cũng sẽ phát triển ổn định, tao sẽ trở nên nổi bật, có lòng tin với tốc độ thăng tiến, tao không muốn chỉ mãi làm một bác sĩ lâm sàng đứng tiền tuyến, mà muốn được thăng tiến lên tầng quản lí. Cuộc đời của tao vừa mới bắt đầu, sức hấp dẫn của tao sẽ dần được thể hiện trong tương lai. Nhưng bây giờ, tất cả những gì tao có và tương lai tao sẽ có, đều thua vào tay mày hết rồi. Mày có thể từ từ suy nghĩ, nên sử dụng tao như thế nào. Dùng thế nào cũng được, tao đồng ý hết. Dù phải làm nô lệ cho mày.

Để mày yên tâm, tao lại giới thiệu bản thân cho mày biết. Sau đây, tao sẽ nói về một Văn Tú Quyên chưa ai biết, một khi nói cho mày rồi thì sự sống chết của tao hoàn toàn giao cho mày.

Nơi tao sinh ra và lớn lên không phải mạn trên khu Tô giới Pháp, mà là phố cổ Hồng Trăn. Cha tao là tài xế taxi, mẹ tao là người thực vật. Tao từng có một người chị gái tên Văn Tú Lâm, hơn tao một tuổi, năm mười tuổi, tao đã bàn với chị là nhân lúc cha không ở nhà thì rút ống thông dạ dày của mẹ, bọn tao cho rằng mẹ chết rồi thì điều kiện sinh hoạt sẽ tốt hơn. Chị tao lâm trận lùi bước, tố giác với cha tao, kết quả một mình tao đi rút ống nuôi ăn qua đường mũi của mẹ. Mà cũng biết làm thế căn bản không chết được, nhưng tao làm vậy là mang tội rồi, cuộc sống của tao từ đó liên khác hẳn. Sau đó, trong mắt cha tao chỉ có một đứa con gái duy nhất là chị tao. Tao cố gắng nhiều năm, ở trong nhà mà y như thứ hạ đẳng, thậm chí là vô hình, rõ ràng thành tích của tao tốt hơn chị, nhưng cha tao chỉ chu cấp cho chị tao lên Đại học. Tương lai tao mịt mờ đen tối. Về sau, tao đã làm một chuyện đáng sợ. Tao tiêm trứng ký sinh trùng vào người chị tao, trứng ký sinh trùng đột phá hàng rào máu não, tiến vào đại não, thế nhưng bệnh viện chỉ chẩn đoán là u não. Vào năm lớp Mười hai, chị tao chết. Đây là lý do vì sao tao biết rõ mà vẫn tồn tại, nhưng lại không báo cảnh sát, cũng là nguyên nhân vì sao tao không dám nói sự thật với ông cảnh sát mà Liễu Nhứ gọi tới. Bởi vì tao cũng từng giết người.

Đây là bí mật lớn nhất của tao, nói những lời này xong, từ trong ra ngoài của tao hoàn toàn trần trụi trước mắt mày.

Khiến một kẻ khác chết, mày sẽ nhận lại bao nhiêu thứ tốt. Mà nắm trong tay quyền xử trí kẻ khác, thậm chí còn tốt đẹp nhường nào.

Chờ mày xử trí tao.

Văn Tú Quyên của mày”

Viết xong lá thư này, một tia sáng ngoài cửa sổ hắt vào. Vào đêm Giáng sinh, thời gian mọi người ở lại phòng rất ít, còn dư hai bình nước nóng chưa dùng, Văn Tú Quyên cầm chậu rửa mặt và bình nước vào nhà vệ sinh, cởi quần áo ra tắm rửa sạch sẽ. Kể hạ độ nhất định là nam giới, cô nghĩ, chuyện đêm qua, không thể có đứa con gái chung phòng nào dàn xếp được. Tắm nước nóng khiến sắc mặt Văn Tú Quyên trông hồng hào hơn một chút, nhưng cả đêm mất ngủ, lại tắm rửa vào sáng sớm rét lạnh thế này, làm đầu cô đau nhức từng cơn. Cô đoán mình bắt đầu sốt nhẹ, có lẽ lên đến 38 độ. Những người khác vẫn chưa thức dậy, cô ngồi bên chiếc bàn dài, soi mình trong chiếc gương tròn nhỏ, lại thấy hình như vẫn thiếu gì đó, bèn mở rương lấy ra thỏi son Clinique.

Ăn sáng xong mới hơn tám giờ, Văn Tú Quyên gửi thư đi. Cô ung dung hơn rất nhiều, không còn dáo dác nhìn quanh, thậm chí lúc ăn cơm uống nước cũng chẳng phòng bị nữa. Hoàn toàn buông lỏng, như muốn cho đối phương biết, Văn Tú Quyên đã mặc người xử trí rồi.

Cô trở nên khoan thai, trên mặt luôn nở một nụ cười nhàn nhạt, vết son môi cũng bị liếm nhạt đi, dáng người trở lại thẳng tắp như xưa, dùng dây cột tóc đẹp buộc tóc lại, có vẻ như mái tóc cũng không thưa mỏng đến vậy.

Sau bữa cơm chiều ngày 25, cô đi ngang qua hộp thư, liếc mắt thấy thư bị lấy đi rồi.

Sáng ngày 26, Văn Tú Quyên bị ngã trong lớp Giải phẫu. Lúc ngã xuống, đôi mắt mơ màng vẫn khẽ mở, rồi chậm rãi khép lại, thở ra một hơi thật dài từ giữa răng và môi. Thanh âm ấy gây chấn động lòng người, như thể mọi thứ trong cô, sức lực, không khí, tinh thần, cùng đám yêu ma quỷ quái đang gào thét trong lòng, tất cả chen lấn tranh nhau tuôn ra khỏi thân xác này.

Rạng sáng ngày 27, bác sĩ thông báo Văn Tú Quyên qua đời.

CHƯƠNG 10

Người nằm cạnh

Chỉ khi màn đêm buông xuống, người ta mới cảm nhận được thế giới này.

Ban ngày, mọi người bị thế giới lôi cuốn, xáo trộn và va chạm, cuối cùng bị đánh vào như một dòng nước nhỏ. Đêm xuống, dòng nước ấy hội tụ lại, cuộn mình thành một chĩnh thể, để có thể cảm nhận toàn bộ thế gian sừng sững bắt ngang trước mắt ấy. Thế giới dơ bẩn này im lặng, khó tả, xoay quanh thiện và ác.

Bây giờ đang là ba giờ sáng, Văn Tú Quyên đã mất được chín năm. Nhưng Liễu Như vẫn cảm thấy Văn Tú Quyên đang nhìn mình. Cảm giác này khiến cô rùng mình. Từ lúc thức tỉnh giấc, Liễu Như đã cảm thấy kỳ lạ, lúc ý thức một lần nữa quay về cơ thể thì mắt cô vẫn nhắm lại, cảm giác lạnh lẽo kỳ quái ấy liên ập đến, lan lên gò má, xuống cổ và cánh tay. Loại cảm nhận không có thực này đánh thẳng vào sự bất an trong lòng, nhưng cũng đem lại cảm giác quen thuộc. Nhớ lại, cô từng có cảm nhận thế này vào chín năm trước. Rạng sáng ngày 25 tháng 11 năm 1997, cô ngủ trong phòng ký túc xá đại học Y khoa Thượng Hải. Trong bóng tối, màn ngủ bị xốc nhẹ lên, Văn Tú Quyên xuất hiện từ khe hở, mái tóc xõa dài, cơ thể nghiêng về

chỗ cô, mặt ghé sát, nhìn cô chăm chăm. Đúng vậy, chính là cảm giác ấy.

Sự bất an càng lúc càng nặng trĩu, nặng trĩu đến nỗi biến thành một thứ đáng sợ khó tả trong lòng ra sức giãy giụa. Mấy ngày nay, cứ nửa đêm, Liễu Như lại tỉnh giấc và thấy bất an, cảm giác kỳ dị này không phải mới xuất hiện trong đêm nay, chỉ là nó chưa từng mãnh liệt đến mức này. Liễu Như biết chồng mình đang ngủ bên cạnh, cô muốn mở to mắt, nhưng lại sợ trong đêm tối không nhìn thấy Phí Chí Cương, ngược lại còn trông thấy ảo ảnh của Văn Tú Quyên. Thực ra, khoảng thời gian này, cô vốn chẳng thường nhìn thấy Văn Tú Quyên, mà lại thấy Quách Khái. Cô quyết định sẽ mở to hai mắt, bởi vì Phí Chí Cương luôn mang lại cảm giác an toàn, từ khoảnh khắc anh cứu cô ra khỏi hồ Xác Chết, đến lúc quỳ xuống cầu hôn khi cô bị đuổi khỏi nhà, đứng ở đầu đường trong sự bất lực và sợ hãi, rồi lại đến những năm yên ổn nếp sinh hoạt gia đình, dù thế giới bên ngoài sóng gió bão bùng cỡ nào thì anh vẫn là chỗ dựa tinh thần vững chãi cho cô. Ngay Văn Tú Quyên, trước khi qua đời, đã nói với cô một câu “Không phải Phí Chí Cương”. Hiện giờ, trên đời này cũng chỉ có một người như vậy khiến cô yên tâm dựa vào.

Liễu Như chưa mở mắt thì đã cảm thấy chiếc nệm hãng Simmons mình nằm bị lún xuống, sau đó là tiếng xỏ dép lê, và tiếng bước chân lệt xệt. Những tiếng động rất nhẹ, nhưng trong đêm tối cô nghe thấy chúng cực kỳ rõ ràng. Cảm giác kỳ dị biến mất, Liễu Như chậm rãi mở hai mắt. Vùng da chỗ hai gò má, cổ và cánh tay của cô run rẩy gấp bội, lông tơ dựng đứng hết. Cô

nhận ra, vừa rồi, người yên lặng chăm chú nhìn cô thật lâu trong đêm tối, chính là Phí Chí Cương.

Từ khi cô tỉnh lại đến lúc Phí Chí Cương đứng lên, ít nhất là năm phút, có lẽ thời gian anh nhìn cô còn lâu hơn. Cho dù chỉ là năm phút... Có ai lại nhìn người nằm kế bên chăm chăm đến tận năm phút trong đêm thế này không? Năm phút, vào ban ngày tưởng chừng rất ngắn, nhưng giữa đêm thì lại dài đằng đặc, đằng đẵng đến độ khiến vô số suy nghĩ lóe lên, xoay vòng vòng trong đầu cô. Cho dù vào lúc hai người yêu nhau nồng cháy nhất, Phí Chí Cương hoặc là bản thân cô cũng không làm chuyện quái dị này. Cảm giác run rẩy khắp người nói cho Liễu Như biết, hành động này không phải nảy sinh từ yêu thương.

Vậy thì là gì?

Liễu Như cứ tưởng rằng Phí Chí Cương đi vệ sinh, nhưng nghe phương hướng của tiếng bước chân, hình như không phải. Cô đợi mười phút, Phí Chí Cương vẫn chưa về phòng, bên ngoài chẳng có chút âm thanh nào, tựa như Phí Chí Cương đã biến mất trong đêm tối.

Sự bất an ứ đọng trong lòng, Liễu Như bèn ngồi dậy.

Cô không đi dép, mà đi chân trần, lặng yên không tiếng động. Đi ra khỏi phòng ngủ, phòng khách không bật đèn nhưng mắt cô đã nhìn quen bóng tối, có thể thấy chồng cô không ở đây.

Thế anh ở đâu?

Liễu Như đi tới nhà vệ sinh, lúc ngang qua phòng bếp thì nhìn một cái, anh không có ở đó, nhà vệ sinh cũng chẳng có ai. Vậy thì chỉ còn thư phòng.

Cửa thư phòng đang mở.

Thời gian này, Phí Chí Cương rất ít khi vào thư phòng, nơi đó đã biến thành “mật thất” của Liễu Như, cả gian phòng này, khắp nơi đều đặt các món đồ liên quan đến vụ án của Văn Tú Quyên và Quách Khải.

Liễu Như đứng ở cửa, Phí Chí Cương quay lưng về phía cô, đứng trước bàn làm việc. Rèm cửa sổ vẫn chưa kéo sát, có một khe hở để ánh trăng lọt vào, để lại một vạt trắng trên vai Phí Chí Cương.

Phí Chí Cương không nhận ra vợ mình đang đứng cách mấy mét nhìn mình, anh cúi đầu, duy trì tư thế này, không nhúc nhích.

Rốt cuộc anh ấy đang nhìn cái gì vậy? Nhìn những thứ liên quan đến vụ án ư? Dưới ánh sáng mờ thế này mà anh ấy cứ đứng nhìn nó bất động như vậy, hình như không hợp lí.

Cô tiến lên phía trước, khiến Phí Chí Cương giật mình. Anh quay đầu lại, cơ thể hơi nghiêng, Liễu Như nhìn thấy thứ trên bàn.

Đó là một hộp găm đang được mở, ánh trăng chiếu vào, ánh lên những tia sáng lạnh lẽo. Sự lạnh lẽo của lưỡi dao. Mấy chục con dao giải phẫu.

Đây là chiếc hộp đựng dao của Phí Chí Cương. Anh có thói quen, mỗi lần thực hiện thành công ca khó thì sẽ giữ con dao giải phẫu lại rồi đem về, đặt trong hộp này. Có thể nói, trong hộp có bao nhiêu dao, tượng trưng cho bấy nhiêu mạng người anh đã cứu sống.

Liễu Như nhìn chồng mình bỏ dao vào hộp, nhiều năm trôi qua, hành động này đã trở nên rất bình thường. Thế nhưng, Phí Chí Cương chưa bao giờ cẩn thận xem xét từng con dao giải phẫu như lúc này.

Phí Chí Cương đóng hộp lại, cho vào ngăn kéo bàn làm việc.

“Anh không ngủ được, tiện xem xét một chút. Đánh thức em rồi à? Về ngủ thôi.” Anh nói.

Anh ra khỏi thư phòng, lướt qua người Liễu Như, khuất mình trong bóng tối phòng khách, rồi quay đầu lại gọi Liễu Như.

“Ngủ thôi em.”

Hai người trở lại giường chui vào chăn của riêng mình.

“Khiến em sợ à?” Phí Chí Cương hỏi.

“Nửa đêm làm thế... hơi kỳ cục.”

“Anh xin lỗi.”

Liễu Như không nhắm mắt, đêm nay, có lẽ lại là một đêm khó ngủ.

Ban đêm ngắm dao giải phẫu, hơi lạnh của dao thấm vào trong cốt tủy. Chồng cô lúc ấy rốt cuộc suy nghĩ chuyện gì? Suy nghĩ về con đường nghề nghiệp ư đến tận cùng anh đã gặp phải cửa ải khó khăn nào?

Chắc chắn rằng trong lòng anh có tâm sự, đến mức lẫn lộn khó ngủ, đến mức ngóng nhìn trong đêm tối, đến mức vô thức làm những việc vô nghĩa. Nói là vô nghĩa, nhưng chính là sự phản chiếu của thứ gì đó trong nội tâm anh.

Nỗi bất an của Liễu Như kéo dài suốt một tuần, cô không biết sự bất an trong đêm xuất phát từ đâu, nhưng mỗi lần như

vậy đều khiến giấc ngủ của cô rất chập chờn, hay bưng tỉnh đột ngột. Giờ thì cô đã biết, có lẽ đêm hôm trước là lần đầu tiên anh tỉnh dậy lúc nửa đêm để ngắm dao, nhưng nhất định người nằm cạnh này đã im lặng nhìn cô chăm chú rất nhiều ngày rồi.

Anh ấy đang nghĩ gì thế?

Liễu Như bỗng nghĩ vu vơ đến cái đêm của nhiều năm về trước, Văn Tú Quyên nửa đêm rời giường vén từng tấm màn lên, soi kỹ từng gương mặt đang ngủ say. Chăm chú sẫm soi trong bóng tối, nói lên ác ý đang tiềm tàng.

Liễu Như đánh trống ngực liên hồi.

Anh ấy muốn hại mình ư?

Anh ấy muốn hại mình?

Anh ấy muốn hại mình!

Không có bất cứ lý do gì, cũng không có chút chứng cứ nào, chỉ có cái trực giác đáng chết này.

Anh ấy đang nghĩ, có nên giết mình không, anh ấy nhìn cổ mình, nhìn động mạch trên cổ! Anh ấy muốn ra tay bằng những chiếc dao giải phẫu kia ư? Hay là anh ấy đang nói với những người từng được cứu, rằng anh ấy đã cứu được bao nhiêu người rồi, vậy thì giết một người vẫn bù đắp được?

Nếu vậy, hóa ra, trong cái chết của Văn Tú Quyên, Phí Chí Cương cũng có liên quan.

Sau khi Quách Khải chết, Liễu Như tiếp nhận những manh mối điều tra của anh, lật lại vụ mưu sát xảy ra chín năm trước. Cô không đếm xỉa đến mọi thứ, đương nhiên cũng không còn dồn hết tâm trí giấu giếm chồng như trước đây. Cô vốn tưởng rằng Phí Chí Cương không liên quan gì đến vụ án, dầu sao ngay

chính Văn Tú Quyên cũng loại bỏ một người duy nhất không phải hung thủ, chính là Phí Chí Cương.

Nhưng bây giờ, Phí Chí Cương lại muốn giết mình.

Có lẽ đây chỉ là một suy nghĩ xấu xa quanh quẩn không thôi, có lẽ anh sẽ không ra tay, cũng có thể cô đang hiểu lầm và đoán mò...

Liễu Như nhắm mắt lại.

Nếu là Quách Khải, anh ấy sẽ phán đoán như thế nào?

Liễu Như nhớ rằng anh đã viết một câu vào trang bìa lót của cuốn Tội phạm học: “Điều tra viên không nên bỏ qua bất cứ khả năng nhỏ nhoi nào, bởi vì những vụ án độc địa bất thường luôn bắt nguồn từ những khả năng nhỏ nhất bất thường đó.”

Cho dù Phí Chí Cương không phải là kẻ mưu sát, nhưng mức độ mà anh can thiệp vào cái chết của Văn Tú Quyên năm đó nhất định cũng không ít.

Trước khi trời hửng sáng, Liễu Như ngủ thiếp đi, khi cô thức dậy, Phí Chí Cương đã đi làm. Cô kéo màn cửa sổ ra, ánh nắng bên ngoài cũng không tệ. Vào ban đêm, con người luôn ôm những bất an và sợ hãi với thế giới xung quanh, nhưng vào ban ngày thì lạc quan hơn nhiều.

Có lẽ mình đa nghi quá! Liễu Như nghĩ. Anh ấy chung sống với mình bao nhiêu năm kia mà.

Cô quay đầu lại, như chợt nhìn thấy Quách Khải ngồi ở đầu giường mỉm cười với mình, chớp mắt thì không thấy đâu nữa. Đây chính là ảo ảnh phản chiếu trên bong bóng ảo mộng vào những lúc lòng cô ngẩn ngơ.

Quách Khái đang lo lắng cho mình. Vậy cẩn thận một chút cũng không thừa.

Phải từng bước tiếp cận chân tướng thế nào đây? Liễu Như cảm thấy như Quách Khái đang nắm tay chỉ cho cô. Chuyện này hình như không phải là ảo giác.

Cái chết của Quách Khái và cái chết của Văn Tú Quyên giống như cùng xâu trên một sợi dây thừng. Mặc dù Liễu Như cảm thấy khó đối mặt với cha mẹ của anh, nhưng hai tuần trước, cô vẫn đến gõ cửa nhà họ Quách để nhận sự trợ giúp cuối cùng của Quách Khái. Hai ông bà đều ở nhà, vừa nhìn đã thấy họ chỉ là hai cơ thể khô cằn mất hết sức sống.

“Khái Khái nhà chúng ta...” Bà Quách bắt đầu nói, khiến Liễu Như như trở lại hai mươi năm trước, lúc Quách Khái lao đầu chạy trong con hẻm, mẹ anh cũng gọi như thế. Cũng nhiều năm cô không gặp cha mẹ anh đương nhiên Quách Khái cũng không giấu được cha mẹ rằng anh thích cô, thấy Liễu Như đến thăm, họ cũng không bất ngờ. Có lẽ họ rất muốn nói nhiều hơn về con trai mình với người khác, tựa như dấu vết của Quách Khái vẫn chưa biến mất khỏi thế gian này, bất kể người nghe là ai.

“Nó làm cảnh sát hộ tịch, chúng ta cảm thấy yên tâm hơn, nào ngờ những bạn cùng trường Cảnh sát của nó vẫn bình yên vô sự, mà nó thì không còn nữa.”

“Sao có thể chứ, nó là một thằng bé hiền lành, không thể có chuyện đêm hôm lại đi tới mấy quán rượu như thế đâu, lại còn đi cùng một cô gái không rõ lai lịch. Nó chẳng phải là kiểu người đó, cháu biết mà.”

“Ôi, cảnh sát bảo sẽ tận lực điều tra, lãnh đạo cũng tới nhà hai lần. Hết ngày này qua ngày khác, chẳng có kết quả gì. Với lại, chúng ta là bậc cha mẹ, nhìn nó lớn lên, chúng ta còn không hiểu rõ tính cách nó thế nào hay sao? Không nói những cái khác, nếu như thằng nhóc này thật sự, ừ thì, thật sự là như thế, thì tại sao nó phải gửi địa chỉ đến một chiếc điện thoại khác, không thể như thế được, chắc chắn nó nghi ngờ chuyện gì đó. Cháu nói xem, có đúng không?”

“Bác đã nói với nó từ lâu rồi, ‘Khái Khái, bây giờ con không còn là cảnh sát điều tra nữa, nên yên ổn làm cảnh sát hộ tịch đi, đừng có hở tí lại dính vào mấy chuyện nguy hiểm, những chuyện kia chẳng liên quan đến con nữa rồi. Nó chẳng phải đứa không chịu nghe lời. Bác cảm thấy nó có chuyện gì đó, có tâm sự, nhưng nó không nói cho chúng ta biết. Nhất định là nó đi điều tra những kẻ kia, bọn chúng thật sự quá ác độc.’”

Liễu Như ngồi co mình trên ghế salon trong phòng khách nhỏ, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối. Hai ông bà không thể chấp nhận nỗi chuyện con trai mình đã chết, càng không chấp nhận nỗi nguyên nhân cái chết là do bị phụ nữ dụ dỗ, bọn họ tin Quách Khái chắc chắn biết về nhóm tà giáo này nên mới tự mình điều tra rồi gặp nạn. Cô chỉ có thể im lặng, làm sao cô có thể nói cho họ biết rằng Quách Khái vì cô mà chết.

Liều Nhứ hỏi về chiếc điện thoại di động chứa những ghi chép về hành trình của Quách Khái, nhưng nó vẫn ở chỗ Sở cảnh sát. Có vẻ nội dung trong chiếc điện thoại cũng không trợ giúp được nhiều cho công cuộc phá án của cảnh sát. Liều Nhứ nghĩ, hơn nữa trong số đó là manh mối giả mà nhóm tà giáo kia cố tình bố trí, để làm lệch hướng điều tra của cảnh sát. Ngoài ra, cảnh sát không giữ bất kỳ vật nào của Quách Khái, hoặc có thể anh không ghi chép hay để lại dấu vết gì về vụ án của Văn Tú Quyên.

Nhất định Quách Khái đã có phát hiện nào đó khiến hung thủ cảm thấy cực kỳ căng thẳng, cho nên anh mới bị giết, có thể cô sẽ tìm thấy manh mối từ những ghi chép trong chiếc điện thoại di động kia. Nhưng chiếc điện thoại lại không có ở đây, chuyến đi này của Liều Nhứ cũng chỉ mang ý nghĩa thăm viếng gia đình người đã khuất mà thôi.

Di ảnh của Quách Khái đặt trên kệ tivi trong phòng khách, Liều Nhứ thấp ba nén hương, rồi khom người. Lúc đứng thẳng lại, cô định ra về, nhưng nhìn khuôn mặt trong di ảnh, nỗi xúc động trong lòng cứ thế trào dâng.

“Cháu có thể vào xem phòng của cậu ấy không ạ?”

Căn phòng nhỏ rộng không đến tám mét vuông ngoại trừ chiếc điện thoại thì cảnh sát cũng chỉ kiểm tra qua loa nên gian phòng gần như được giữ nguyên vẹn, hệt như khi Quách Khái còn sống. Bà Quách nói họ vẫn chưa dọn dẹp những di vật của Quách Khái, lòng họ chịu không nổi, cho nên cứ để vậy, có lẽ sau này vẫn vậy, mỗi ngày quét dọn một chút, tựa như một ngày nào đó con trai họ sẽ trở về.

Chiếc giường đơn kê sát tường, trên đó vẫn còn gối và chăn màn gấp gọn gàng. Tủ đầu giường đặt đồng hồ báo thức và hai cuốn sách, cuốn trên là Tiểu ngạo giang hồ. Gần cửa sổ là bàn máy tính, màn hình máy phủ lụa trắng, có lẽ trong máy tính sẽ có đầu mỗi gì đó, nhưng bà Quách vẫn ở đây, Liễu Như không nghĩ ra được lý do gì để bật máy tính của Quách Khái. Ngoài trừ một chiếc ghế, nội thất trong phòng chỉ còn tủ quần áo và tủ đồ. Vị trí bắt mắt nhất trên kệ tủ là một khung ảnh chụp Quách Khái mặc trang phục cảnh sát rất khí phách, đang bấu môi ngẩng đầu, trông buống bình kiêu trẻ con, đó mới chính là Quách Khái trong trí nhớ của cô, một Quách Khái đánh mấy bài quyền trước giường bệnh của cô, chứ không phải anh cảnh sát hộ tịch Quách Khái béo phì.

Trong ngăn tủ có vài cuốn sách. Một phần là sách võ hiệp, còn lại là tiểu thuyết trinh thám, có vài quyển rất đặc biệt.

“Cháu có thể cầm vài cuốn sách của cậu ấy về làm kỉ niệm không ạ?” Liễu Như chỉ vào mấy cuốn sách và hỏi.

“Được, cháu cứ lấy thoải mái, không sao đâu, cháu giữ vài quyển chắc nó cũng vui lắm. Đây là sách giáo trình hồi nó đi học đấy. Giữ làm kỉ niệm cũng hay, người ta sống trên đời đều cần lưu lại chút vật tưởng nhớ.” Nói đến đây, bà Quách bắt đầu rơi lệ, không khống chế được tâm trạng, vội quay người ra khỏi phòng.

Tội phạm học, Tra khảo thẩm vấn, Kiểm tra dấu vết, Điều tra Tâm lý học, Nhân cách và Động cơ phạm tội, Khoa học Điều tra hình sự... Liễu Như cầm cuốn Tiểu ngạo giang hồ ở đầu giường, phát hiện bên dưới là cuốn Phác họa tâm lý tội phạm,

cô liền cầm cả hai cuốn. Trong cuốn Phác họa tâm lý tội phạm, có một bức thư rất dày. Đó là thư cá nhân của Quách Khái, vốn không tiện xem, nhưng trên thư có ghi địa chỉ người gửi, là Trung tâm Giám định Dấu vết của Cục Công an Thượng Hải, trong lòng cô rung động. Thư đã được bóc, bao thư rất dày, Liễu Như rút ra nhìn thoáng qua, biết mình đoán không sai, đây chính là bản sao chép thư liên lạc giữa hai kẻ mưu sát, bản gốc đã bị Phí Chí Cương đốt trụi. Ngoài trừ những bản sao chép này ra, trong bao thư không có nội dung nào khác, có lẽ người thẩm định đã nói những gì cần nói với Quách Khái qua điện thoại rồi, sau đó họ gửi trả bản sao này cho anh. Đây chính là thứ Liễu Như đã giao cho Quách Khái, nhưng bây giờ cô thực sự cần đến, cho nên cô kẹp nó vào chồng sách rồi mang đi.

Lúc sắp ra khỏi phòng, Liễu Như quay đầu đánh giá tổng thể một chút, chợt phát hiện bên góc tường sát cửa có một tấm ván gỗ. Liễu Như nhìn kĩ mấy lần, những vết khắc lít nhít trên tấm gỗ đó khiến cô đột nhiên nhận ra nó là vật gì.

“Cháu có thể đem thứ này đi không ạ?” Cô hỏi, bà Quách lúc ấy đã lau khô nước mắt.

“Cái này à?” Bà Quách ngạc nhiên hỏi, mang vài quyển sách thì còn hiểu được, nhưng đem một tấm ván gỗ về thì dù sao cũng hơi kỳ quái.

“Tấm gỗ này nó mới đem về không lâu, không biết dùng để làm gì, cháu muốn mang về cũng được, nhưng có nặng lắm không?”

“Cháu nghe Quách Khái kể, tấm ván gỗ này rất có ý nghĩa với cậu ấy. Tấm gỗ này chắc chắn là mặt bàn học đấy ạ.”

“Bàn học ư? Cháu nói thế thì dì cũng thấy giống thật.”

Liễu Như gật đầu. Đúng vậy, một chiếc bàn học, và cũng là một phần của hòm thư.

Lúc chào tạm biệt, Liễu Như để lại số điện thoại, dặn ông bà Quách rằng nếu chiếc điện thoại kia được trả về thì báo cho cô biết. Hai ông bà hơi ngạc nhiên với yêu cầu này, Liễu Như bèn nói rằng cô cảm thấy Quách Khải không phải người như thế, nếu được xem những tin nhắn trong chiếc điện thoại đó, có thể cô sẽ giúp được gì đó. Lời nói này mang hàm ý, nhưng Liễu Như không để cho họ có cơ hội hỏi han, liền ôm tấm ván rời đi.

Đi xuống dưới tầng, Liễu Như nghe thấy có người gọi tên mình. Cô ngẩng đầu nhìn, thấy ông Quách đang đứng ở cửa sổ vẫy tay với mình, ý bảo cô quay lại.

Liễu Như quay lên, ông Quách đã đứng trước cửa, tay cầm máy ảnh kỹ thuật số.

“Lúc này, cháu nói là cháu tin Quách Khải không phải người như vậy, đúng không?”

“Đương nhiên rồi, thưa bác Quách.” Liễu Như nói chắc chắn.

“Trong này có một tấm ảnh, hai ngày trước chúng ta xem lại ảnh trong máy thì phát hiện ra. Bác có gửi cho công an rồi, nói chung hai bác luôn cố gắng hết sức cung cấp manh mối, nhưng cũng không biết có hữu ích hay không. Bác cũng muốn cho cháu xem.”

Liễu Như ghé đến, nhìn thấy một tấm ảnh được Quách Khải chụp lại, hiển thị trên màn hình nhỏ của máy ảnh. Trong tấm hình có ba người, người đầu tiên mà Liễu Như nhận ra không phải là cô ca sĩ không thường xuyên xuất hiện trước công

chúng, đứng chính giữa, mà chính là cậu thanh niên phục vụ đứng bên phải.

“Cháu nhận ra người trong ảnh à?” Ông Quách hỏi. Có thể thấy Liễu Như vẫn chưa quen với việc che giấu cảm xúc của mình.

“Dạ, ở giữa là một ngôi sao nổi tiếng ạ. Bức ảnh này được chụp lúc nào ạ?”

“Vào ngày nó mất, buổi tối, mười giờ mười hai phút, trên máy có hiển thị thời gian. Mấy tiếng sau thì nó bị hãm hại.” Ông nhìn chăm chăm vào Liễu Như. .

“Cháu biết về chuyện của nó, đúng không?”

Hai tay Liễu Như nắm chặt lấy mặt bàn, khớp xương trắng bệch gỗ lên.

“Cháu muốn bắt tên hung thủ đã sát hại Quách Khải, bác Quách, cháu nhất định phải bắt được hắn!” Cô ôm tấm ván gỗ, gập người chào thật mạnh, rồi xoay người chạy xuống tầng thật nhanh.

Lớp keo dán đã mất đi phần nào chất dính sau một thời gian tiếp xúc với không khí, dính lỏng lẻo trên bao thư, giống như lớp da rắn bị lột. Liễu Như nhẹ nhàng mở thư, nhìn thấy một hàng chữ.

Thời gian không đổi, địa điểm đổi thành “Màu Lam”.

Bức thư này kẹp trong cuốn Phác họa tâm lý tội phạm.

Từ lúc ở nhà họ Quách trở về, căn phòng nhỏ vốn dùng làm thư phòng đã được Liễu Như bố trí thành phòng phân tích vụ án. Hai rèm cửa sổ được kéo lại, tất cả những bản sao của thư đều được cô dán lên hai tấm rèm. Cô giống như đang gióng trống khua chiêng, chẳng sợ chồng mình biết rằng cô có bản sao dự bị của những bức thư gốc đã bị anh đốt, cũng không sợ anh biết cô có ý định điều tra vụ án này một lần nữa. Cô đang làm thế để Phí Chí Cương nhìn thấy, chính là để anh đừng đến khuyên ngăn, cũng đừng quấy rầy cản trở cô.

Tấm ván bàn học kia cũng được treo lên tường, Quách Khái tìm được “hòm thư” này, tháo một bộ phận của nó cất trong nhà, Liễu Như tin chắc phải có nguyên nhân. Nhìn tấm ván gỗ này xem, trên đó khắc chi chít những kí hiệu kỳ quái được ghi thẳng hàng chỉnh tề, vô cùng bắt mắt. Nghĩ kĩ lại, những vết

khắc này không hề giống với những vết nguệch ngoạc mà học sinh thường vẽ bậy lên bàn. Có lẽ chính điều đó đã khiến Quách Khái nghi ngờ. Những kí hiệu trên “hòm thư” và vụ án này có liên quan với nhau ư? Nhưng trong những lá thư qua lại giữa hai kẻ mưu sát chưa từng nhắc tới những kí hiệu này.

Mặt bàn học là phát hiện mới của Quách Khái, thư từ kẹp trong cuốn Phác họa tâm lý tội phạm cũng vậy, nếu anh không bị giết, có lẽ trong lần gặp mặt sau đó, anh sẽ nói cho Liễu Như biết hết thủy chân tướng vụ việc và những phân tích dựa vào các vật chứng này. Nhưng bây giờ, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào suy đoán của Liễu Như mà thôi. Thư này đến từ đâu? Nét chữ trong thư, rõ ràng là của nghi phạm B, bức thư này không hề có trong đồng thư mà Văn Tú Quyên giấu trong cây tiêu, nhìn nội dung thì hẳn là diễn ra sau bức thư cuối cùng hẹn gặp mặt nhau. Quách Khái kiếm đâu ra lá thư này? Chẳng lẽ anh tìm ra cùng với “hòm thư” kia ư? Dựa vào tình huống hiện tại, có lẽ đây là suy luận hợp logic nhất. Vì sao năm đó bức thư này không được lấy đi? Rốt cuộc hai kẻ mưu sát có gặp nhau hay không?

Quá nhiều nghi vấn tồn tại chứ không riêng gì bức thư mới xuất hiện này. Mỗi khi kéo rèm cửa lên, đèn chân không lại sáng, ánh sáng trắng chiếu xuống mỗi trang giấy và mặt bàn, từng chữ Hán vuông vức được người viết ngụy trang kĩ càng và các kí hiệu kỳ quái nhảy nhót không ngừng, tất cả tạo thành một quỹ đạo khó có thể phân biệt, trở thành chiếc lưới lớn bao trùm Liễu Như. Phải làm rõ manh mối của chiếc bàn này một cách cực kỳ cẩn thận, nói thì dễ, không có phân tích của Quách

Khái thì chỉ có thể trông cậy vào một mình Liễu Như đối mặt với muôn ngàn khó khăn phức tạp kia. Hơn một tuần lễ đầu, Liễu Như tạm gác vụ án sang một bên, cô vùi đầu đọc đồng sách hình sự và điều tra tội phạm của Quách Khái. Cô lướt qua phần định nghĩa và nội dung đại cương, chỉ tập trung vào phần suy luận diễn giải, nghiên cứu phán đoán, đủ các bài phân tích về động cơ phạm tội, các nhân cách phạm tội khác nhau, và tất cả quá trình phá án có liên quan. Bởi vì những cuốn này đều là sách giáo trình của Quách Khái, nên có nhiều chỗ Quách Khái còn viết thêm những kinh nghiệm mà bản thân tâm đắc.

Cô cần cố gắng để phân tích những kinh nghiệm học tập này, bởi chúng ẩn giấu bên trong rất nhiều nội dung được viết tay một cách xiêu vẹo khác, phải cực kỳ tỉ mỉ mới phát hiện được, ngoài những kinh nghiệm tâm đắc đó thì còn một số thứ khác được viết giữa kẽ sách.

Đó là một câu chuyện tiếp nối câu chuyện, gần như chỉ là đoạn văn miêu tả ngắn, có lẽ là những ảo tưởng vô biên của một thiếu niên tuổi xuân phơi phới đây mà, ban đầu Liễu Như nghĩ vậy. Nhưng đọc từng trang, từng trang, cô thoáng thấy ở một vài góc trang giấy có viết tên mình... Đó là hai chữ “Liễu Như” cẩn thận và nắn nót, ngoài hai chữ này ra, Quách Khái không hề dùng nét bút nắn nót và trịnh trọng đó để viết bất cứ thứ gì nữa, cho dù là chính tên anh. “Liễu Như”, “Liễu Như”, “Liễu Như”, những cái tên này được viết rải rác khắp những cuốn sách kia, như gắn với mỗi giờ phút trong quãng thời gian Quách Khái theo học ở trường Cảnh sát. Cô biết Quách Khái thích mình, nhưng trước giờ cô không hề biết anh thích mình

nhiều đến thế, sâu sắc đến thế, ngay cả chính cô, cũng chưa từng thích ai đến nhường ấy.

Thế là, cô bắt đầu hiểu ra những câu chuyện kia.

“Trời trưa gió giật mưa mau. Bầu trời phía xa xa giăng kín sương mù đến nỗi biến sắc, khó mà phân biệt được đâu là khói báo động, đâu là khói sinh hoạt bốc lên từ nhà của người dân trong thành. Vượt qua con đường dốc núi này, tòa thành nhỏ quen thuộc hiện ra trước mắt. Thành đã phá rồi, nàng còn ở lại hay chẳng?

Máu đen thấm vào những khe hở trong bộ khôi giáp, toàn thân dớp dính, ngựa yếu cuỗi dưới thân cũng đang thở hổn hển không ngừng. Ta vỗ vỗ vào cổ nó, thúc vào bụng ngựa, xoay ngược thương lại, vượt qua hẻm núi. Tòa thành nhỏ này đã tàn bại tan hoang, thời khắc này trước mắt ta, cửa bắc đã hoàn toàn sụp đổ, trong thành có đốm lửa cháy ở vài nơi. Ta biết sự tình không ổn, những đám lính quèn đó vẫn quét sạch nơi này. Ta không dám nghĩ nàng sẽ ra sao, chỉ biết giục ngựa vào thành. Đánh ngã vài tên lính quèn đang đi rải rác, trong thành la liệt xác chết, ta mơ hồ nghe thấy tiếng hô hoán từ xa xuyên thành vọng lại, ở ngoài đình cách mười dặm về phía nam, hơn chục người dân liều mạng chặn đánh hàng trăm binh lính hung dữ và man rợ, tranh thủ thời gian cho nhóm người chạy nạn đông nghìn nghịt sau lưng. Ta thấy nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, trên y phục vàng nhạt gần như chẳng nhiễm bụi trần, mái tóc dài búi gọn sau tai, khuôn mặt vừa trong trẻo vừa bình tĩnh. Ta kéo thương chạy thẳng, sau đó cầm thương đâm thẳng giữa trận, khiến hoa máu nở bung rực rỡ trên lưỡi thương, đuôi

thương khê gặt văng một mũi tên bắn lén yếu ớt. Sau khi càn quét xong trận địch, lúc ta thúc ngựa trở lại, đám tàn binh nay còn tàn hơn, chạy tán loạn như rắn mất đầu. Ta vùng thương chém ngã bảy, tám tên, nghe thấy tiếng hoan hô vang lên sau lưng, ta bèn thu thương, phóng ngựa đến bên nàng.

‘Ta đưa nàng đi.

‘Chàng là ai?’ Nàng hơi ngước mặt lên, vẫn là dung nhan quen thuộc ấy.

Ta sửng sốt, thầm nghĩ có lẽ máu động đang che lấp khuôn mặt ta, ta lấy tay quệt đi, không ngờ máu trên tay còn nhiều hơn, khiến mặt ta đầm đìa máu.

Nhưng nàng nhận ra ta rồi. Nàng nói: ‘Hóa ra là chàng. Như có chút vui mừng, lại như quá đổi bình tĩnh.

‘Ta đưa nàng đi.’ Ta lặp lại câu này, cúi xuống kéo nàng lên ngựa, để nàng ngồi yên sau, con ngựa ôm yếu hơi run rẩy như thể không chịu nổi sức nặng, ta khê đập đùi ngựa, lao như bay về phía trước.

Nàng không giẫy giụa, ôm eo ta hỏi, ‘Chúng ta có thể đi đâu?

‘Một nơi an toàn.

‘Chàng đơn thương độc mã đuổi giết tới nơi này, chắc khó lắm phải không? Nàng hỏi.

‘Không khó chút nào.’ Sau khi ta tiêu diệt quân địch xong lại phi nước đại một trăm tám mươi dặm đến đây, người kiệt sức ngựa cạn hơi, nói ‘không khó thì rõ ràng là nói dối.

‘Chàng bị thương ư?’ Nàng hỏi.

Trên người ta toàn là máu của địch.’ Ta phóng khoáng cười to, nhưng chỉ được vài tiếng liền im lặng. Chém giết gần một

trăm tám mươi tên, không bị thương thì chỉ có thể là thần tiên. Khắp thân thể ta lúc này có vô vàn các vết thương nặng nhẹ, vừa rồi xoay người ôm nàng lên ngựa, ta đau đến mức phải thở gấp.

Nàng là người cực kỳ thông minh, hỏi qua rồi cũng không nhắc lại nữa.

Lưng ngựa xóc nảy khiến nàng ôm ta chặt hơn. Ta chưa từng nghĩ có ngày lại được nàng ôm thế này, cho dù thân ta khoác áo giáp mỏng, nơi sườn trái được nàng vòng tay ôm có một vết thương, nhưng máu trong lồng ngực ta lại sôi trào như bị kích động.

‘Sao chàng không hỏi có phải hiện giờ ta vẫn một mình hay không.’ Nàng bỗng lên tiếng.

Lòng ta thoáng thất lại, đáp, ‘Vậy nàng có người khác rồi sao? Nhất định là chưa có ai, nếu không nàng sẽ không đi theo ta.

‘Ta cũng đâu có định theo chàng.

Ta sống sờ.

Chàng có thể bảo vệ ta không?’ Im lặng một lúc, nàng hỏi.

‘Đương nhiên ta có thể bảo vệ nàng.

‘Thật à?’ Nàng hỏi lại.

Ta chết sống.

‘Thật ra chàng cũng không thể bảo vệ được ta. Trong thời buổi loạn lạc này, chàng có thể bảo vệ được ai đây? Chàng trên chiến trường, dù giết người lợi hại, nhưng bản thân chàng có thể bị giết bất cứ lúc nào, làm sao bảo vệ ta được chứ? tuc nao, tam Ta ghen lời.

‘Hôm nay rất cảm ơn chàng.

Không cần cảm ơn đâu.’ Trái tim ta đã hoàn toàn lạnh lẽo.

Ta để nàng xuống ngựa ở nơi có thể nhìn thấy cổng lớn thành quách, nơi này xem như chốn hậu phương, nếu tiền tuyến không xảy ra vấn đề, thì nơi đây sẽ an toàn. Ta không thể xa mặt trận quá lâu, chỉ có thể đi được tới đây.

Không biết lúc nào ta có thể gặp lại nàng.’ Lúc chia ly ta nói.

‘Có duyên sẽ gặp thôi.’ Nàng đáp.

‘Nàng có mong gặp lại ta không? Ta hỏi.

‘Hi vọng.’ Nàng nói nhỏ. Nếu chàng không chết, nếu ta chưa lấy chồng.’ Hoàng hôn chìm dần ở hướng tây, ráng chiều đẹp điểm lẹ, vào giây phút này, cả thế giới với ta đều sáng rực rỡ.”

Đoạn văn ngắn này được viết trong cuốn Hình sự Điều tra học, giữa khoảng trống từ chương Tám - Giai đoạn khởi động điều tra hình sự, tiết Hai - Cơ sở điều tra xác minh tin tức, đến chương Tám, tiết Năm - Tổng hợp vận dụng biện pháp điều tra, thu thập chứng cứ phạm tội.

Liễu Như đọc đến đoạn cuối câu chuyện, cô mỉm cười, nhưng nụ cười dần trở nên ảm đạm. Sau đó cô lật trở lại phần nội dung chính của tiết hai và bắt đầu đọc.

Nói đến điều tra vụ án, đối mặt với những manh mối phức tạp và rắc rối, Liễu Như không có đầu mối nào, bởi trước giờ cô toàn ỷ lại vào Quách Khái. Nhưng nói đến đọc sách rồi học hỏi thì chính là sở trường của Liễu Như. Hồi còn đi học, cô không phải là một sách chỉ biết học thuộc lòng như con vẹt. Mặc dù những gì viết trong sách đều mang tính lí thuyết, không biết sẽ

áp dụng được bao nhiêu trong vụ án, nhưng ít ra trong đầu không còn mù mờ nữa.

Cái chết của Văn Tú Quyên và Quách Khái, cách nhau đúng chín năm, kéo dài từ thiên niên kỷ cũ đến thiên niên kỷ mới, rất nhiều manh mối trong vụ án của Văn Tú Quyên đã bị thời gian che giấu, đào lại chẳng dễ dàng gì. Nhưng cái chết của Quách Khái mới vỏn vẹn nửa tháng, nếu so sánh thì đương nhiên vụ án của Quách Khái sẽ dễ phá giải hơn. Tìm ra hung thủ sát hại Quách Khái, cơ bản đồng nghĩa với việc tìm ra được hung thủ sát hại Văn Tú Quyên. Đối với Liễu Như lúc này, báo thù cho Quách Khái là việc quan trọng hơn.

Liễu Như lại lật thêm một trang. Đọc đến đoạn: Các điều tra viên mắc phải nhầm lẫn hoặc khó hiểu hoặc mâu thuẫn trong quá trình phá án là chuyện rất bình thường, biện pháp giải quyết là kịp thời tổ chức điều tra lại ở ngay hiện trường và nhận thức lại hiện trường phạm tội, cô không khỏi gật đầu một cái. Đây chính là những gì cô cần làm lúc này, cảnh sát nhất định đã xem xét hiện trường phạm tội rồi, nhưng cô có phương hướng điều tra khác, muốn tự mình đạt được tiến triển thì dĩ nhiên là không thể không tới rồi. Không chắc là có thể vào trong phòng đó, nhưng vẫn có thể thăm dò xung quanh. Với cả, hôm đó Quách Khái đã chụp lại tấm ảnh chụp Hạng Vĩ ở đâu? Điểm này rất quan trọng, bởi mấy tiếng sau anh đã bị sát hại. Cảnh sát nói trước đó anh có mặt tại quán rượu, như vậy là ở trong quán rượu ư? Nghĩ như vậy, Liễu Như bỗng nhiên nhận ra, Màu Lam trong câu “Đổi địa chỉ thành Màu Lam” của bức thư nọ, phải chăng chỉ quán rượu cạnh trường học? Dù là thời còn học sinh

hay đã lớn đến từng này tuổi, cô vẫn gần như không có duyên với những nơi như thế, vì vậy cô nhất thời không phản ứng kịp, nhưng dù sao hồi đi học nơi này cũng khá nổi tiếng. Bởi vì nội dung trong lá thư này, mà Quách Khái tới Màu Lam để điều tra, rồi bị người ta để mắt tới và sát hại? Vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ khó lý giải, nhưng chắc chắn cô phải tới Màu Lam một lần.

Liễu Như vừa đọc sách vừa tính toán bước tiếp theo trong kế hoạch. Cô biết mình cực kỳ vụng về, nhưng không sao, cô tin rằng Quách Khái sẽ giúp cô thông qua những quyển sách này, thông qua những gì được viết ng sách, thông qua... ảo ảnh thường xuyên xuất hiện trước mắt cô.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, cửa bị đẩy vào, là Phí Chí Cương vừa tan làm trở về.

Hai ngày đầu khi căn phòng này được bố trí lại, vợ chồng cô đã ngồi nói chuyện. Liễu Như nói rằng, “Quách Khái giúp em điều tra vụ án của Văn Tú Quyên nên mới chết, dù sao đi nữa thì em cũng không thể bỏ mặc không quan tâm đến vụ án của cậu ấy được”. Phí Chí Cương nói “Em phải tin tưởng cảnh sát, chi bằng em mang những chứng cứ và suy đoán kia giao cho cảnh sát còn hơn là tự mình điều tra, hiện giờ phương hướng điều tra phá án của họ không giống như em nói”. Liễu Như vặn lại “Vậy thì cảnh sát sai rồi, bọn họ không biết chân tướng của vụ Văn Tú Quyên, lúc cần thiết em sẽ đi tìm họ, nhưng dù cảnh sát có điều tra thì em cũng không từ bỏ, cho đến khi tóm được hung thủ. Hắn giết Văn Tú Quyên thì đã đành, nhưng hắn còn giết cả Quách Khái, nhiều năm trôi qua rồi mà một kẻ nguy

hiểm như vậy vẫn còn tồn tại, thật kinh khủng, hết như một ngọn núi lửa đang âm ỉ hoạt động”. Phí Chí Cương xoa dịu “Em không sợ ngọn núi lửa đó bùng phát nhấn chìm em luôn à”, Liễu Như nói “Em không sợ”. Phí Chí Cương khuyên mấy lần không được, cuối cùng đành nói “Vậy em phải cẩn thận, phải tin tưởng vào cảnh sát, sau này có ra sao thì nếu gặp nguy hiểm nhất định phải nói cho anh biết, anh sẽ bảo vệ em, nhưng em cần bảo vệ bản thân trước đã”.

“Sao rồi, hôm nay có tiến triển gì chưa?” Phí Chí Cương hỏi.

“Em chủ yếu đọc những cuốn sách này thôi. Nhưng em cũng dần hiểu ra vài thứ.”

Phí Chí Cương nhìn lướt qua gian phòng, ánh mắt lướt qua những bức thư treo trên rèm cửa sổ, khẽ lắc đầu. Anh đặt quyển lịch để bàn lên bàn.

“Anh được người ta tặng cho vài quyển lịch để bàn, để một quyển trong phòng này đi.”

Phí Chí Cương không nói là ai tặng, chắc là công ty Được nào đó gửi, không dám nhận tiền, chứ mấy món quà nho nhỏ thế này lấy cũng chẳng ảnh hưởng gì. Lịch này hiển thị các ngày trong tuần bằng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Nhật Nguyệt, xem ra là lịch của công ty được Nhật Bản rồi.

Phí Chí Cương xoay người đi ra ngoài, chưa kịp đóng cửa, đã nghe Liễu Như kinh ngạc thốt lên. Anh quay lại, thấy Liễu Như cầm quyển lịch trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm vào tấm ván bàn học treo trên tường.

“Sao thế?”

“Anh nhìn xem.” Liễu Như chỉ tay lên những kí hiệu trên mặt bàn học, “Nhìn những kí hiệu này, cái này này, có giống Mặt Trời không? Còn cái này nữa, cái này là Mặt Trăng!”

Đó là một kí hiệu hình tròn và một kí hiệu hình chữ C, hiểu thành biểu tượng Mặt Trời và Mặt Trăng thì cũng rất hợp lí. Tiếp đến, Liễu Như chỉ vào kí hiệu “Thổ”, nó là một đường gạch ngang, hình như cũng có thể đại diện cho đất đai. Rồi một đường sổ dọc chính là “Mộc”. Nếu viết những giải thích này ra từng mục riêng rẽ thì trong cái nào cũng rất khiên cưỡng, nhưng khi ghép chung một chỗ, từng cái xếp chồng lên nhau, thì có thể thấy rõ hơn. Kế đến, một kí hiệu hình thoi vàng chắc chắn tượng trưng cho “Kim”, chữ S nằm ngang là “Thủy”, còn chữ S nằm thẳng là “Hỏa”.

Nguyệt Hỏa Thủy Mộc Kim Thổ Nhật, những kí hiệu ấy được sắp xếp dọc theo thứ tự này, mà thứ tự này chính là từ thứ Hai đến Chủ nhật. Thứ tự trước sau đều đồng nhất, Liễu Như cảm thấy cách giải mã này không thể sai được.

Nếu hiểu theo cách này, đây chính là một bảng biểu như kiểu thời khóa biểu, chia nhau thứ Hai đến Chủ nhật, lặp đi lặp lại. Nhưng cô vẫn chưa hiểu những kí hiệu nằm cạnh kí hiệu thứ ngày có nghĩa gì. Những kí hiệu đó hầu như không lặp lại, hoàn toàn chẳng tìm ra được quy luật. Muốn phá giải cũng không dễ dàng.

Trước mắt, cô vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào cho thấy tấm ván này có tác dụng nào khác ngoài việc làm “hòm thư”, theo lý thì tấm bàn học này có ẩn chứa bí ẩn gì thì cũng không liên quan đến cái chết của Văn Tú Quyên. Nhưng Quách Khải đã

tháo nó ra và đem đặt trong phòng ngủ, rõ ràng vì anh đã nảy sinh nghi ngờ, có lẽ nó thực sự ẩn giấu manh mối nào đó mà Liễu Như không biết, cũng có lẽ đó chỉ là trực giác của Quách Khái mà thôi. Quách Khái từng nói, trinh sát hình sự không tin vào sự trùng hợp, có khi anh giữ tám ván ấy cũng chỉ vì suy nghĩ không tin vào sự trùng hợp này. Vậy nên, những kí hiệu có quy luật được viết chi chít trên bề mặt của vật chứng máu chót này, Quách Khái không chấp nhận dùng hai chữ trùng hợp để giải thích qua loa về sự liên quan giữa chúng.

“Cảm ơn quyền lịch để bàn của anh.” Liễu Như cười với Phí Chí Cương. Lần đầu tiên sau nhiều ngày cô mới cười với anh.

“Thế nhưng vẫn còn hơn nửa số kí hiệu chưa giải thích được, chúng đại diện cho cái gì vậy?”

“Em vẫn chưa biết, nhưng coi như cũng có bước tiến đầu tiên rồi, đúng không anh?”

Phí Chí Cương gật đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Lúc này, còn khoảng mười ngày nữa cho đến khi Liễu Như ý thức được Phí Chí Cương muốn giết mình.

“Để tội phạm có thể thuận lợi thực hiện hành vi phạm tội, tội phạm phải chủ động tạo ra được điều kiện dựa trên nền tảng hoàn cảnh khách quan nhất định, tạo ra một hoàn cảnh có lợi cho việc phạm tội... Trong hầu hết các trường hợp, rất khó để thấy được tính nguy hại rõ ràng cho xã hội của những chuẩn bị cho việc phạm tội, bởi nhiều khi chúng không khác gì các hành vi hợp pháp bình thường.”

(Trích cuốn Tội phạm học, Chương 2: Hành vi phạm tội.)

Liễu Như biết được địa điểm Quách Khải tử vong từ nhà họ Quách, nơi ấy cách trường Y hoặc phải nói là quán rượu Màu Lam không xa lắm. Đó là khu dân cư tương đối cao cấp mới được xây, lúc Liễu Như đứng trước cổng tiểu khu thì mới nhận ra một sự trùng hợp bất thường - tiền thân của nơi này chính là một phần của phố cổ Hồng Trán, sau khi bị phá dỡ thì được xây thành khu mới, Văn Tú Quyên từng sống khá gần đó.

“Xin hỏi, số 17 ở đâu ạ?” Liễu Như hỏi bảo vệ.

Bảo vệ chỉ đường cho cô, sau đó hỏi cô cần tìm nhà ai.

“Cháu không tìm nhà ai cả.” Câu trả lời của Liễu Như khiến bảo vệ trở nên cảnh giác, nhưng chỉ lát sau ánh mắt ông ta tràn đầy thương cảm.

“Mùng một tháng này, ở nhà 17 xảy ra vụ án nghiêm trọng. Người chết... là anh trai cháu, cháu muốn tới dưới tầng đốt cho anh ấy ít vàng mã.”

Câu này cũng không thể xem là bịa đặt lý do và thân phận, bởi Liễu Như cũng định đến đốt tiền vàng giấy bạc cho Quách Khái. Cô ngồi xồm ở nơi không có gió, đốt chút vàng mã, sau đó giẫm vụn tro tàn, lúc trở ra trạm an ninh ở ngoài tiểu khu lần nữa thì hai mắt còn đỏ hoe.

Liễu Như hỏi ông bảo vệ, hôm đó ông có ở đó không. Ông ta có ở đây, nhưng dĩ nhiên là không tới hiện trường, chỉ đứng dưới tầng thấy cảnh sát và ông Quách xông vào, sau đó mấy chiếc xe cảnh sát chở nhân viên giám định hiện trường tới, mấy tiếng sau, người chết được phủ vải trắng và khiêng ra ngoài.

“Tất cả bảo vệ tại chú đều bị gọi đi lấy lời khai, sao rồi, đã bắt được hung thủ chưa?”

Liễu Như lắc đầu, “Không có thông tin gì hết... Mà mọi người đi lấy lời khai, bị hỏi những gì?” Cô biết rõ mà vẫn cố hỏi.

“Về con ả đó.” Ông bảo vệ nhướng mày đáp.

Người phụ nữ bí ẩn mà người bảo vệ nhắc đến là người thuê nhà trong tiểu khu này được nửa tháng nhưng rất ít khi đến, mỗi lần xuất hiện đều đeo kính râm và khẩu trang, đầu cúi thấp, nếu không phải vì cô ta cao hơn 1,7 mét, dáng người tương đối cao và gầy, thì bảo vệ sẽ không để ý tới. Mấy ông bảo vệ đều khá nhiệt tình, bình thường cư dân ra vào đều gật đầu ra hiệu. Nhưng người phụ nữ này chưa bao giờ tương tác với bảo vệ, cũng không hề giao lưu với hàng xóm, bộ dạng lúc nào cũng

như không rảnh quan tâm đến người khác và người khác cũng đừng quan tâm đến chuyện của cô ta.

“Bây giờ nhớ lại, hóa ra ả ta thuê phòng là để giết người. Thật đáng sợ, không ngờ khu này lại xảy ra chuyện như vậy.” Bảo vệ nói với giọng khiếp sợ.

“Chú có ảnh chụp của người phụ nữ đó không ạ?”

“Cái này làm sao có được, công an còn xem cả camera giám sát của tội chú, nhưng vô dụng, không có đoạn nào quay chính diện cả. Đêm hôm đó, nghe nói ả đi với chàng trai xấu số đó, à là anh của cháu, lúc vào khu này ả không mang khẩu trang cũng chẳng đeo kính râm, nhưng hôm đó chú lại không ở đó nên không thấy ả, camera giám sát buổi tối cũng không quay rõ.”

Trong lòng Liễu Như không khỏi nghi ngờ, bởi trong lớp cô, Văn Tú Quyên là cô gái cao nhất, mà cũng chẳng đến 1,7 mét. Ngoại trừ chiều cao thì ông chú bảo vệ không chỉ ra được đặc điểm ngoại hình nào đặc biệt, khiến cô không thể nhận dạng được người này.

“Vậy có lẽ chủ nhà từng gặp hung thủ rồi chứ, nhất định công an cũng tìm hỏi chủ nhà phải không chú?”

Bảo vệ lắc đầu, “Chủ nhà đang ở nước ngoài, tất cả đều do văn phòng môi giới bất động sản ở đầu đường đại diện.”

Văn phòng môi giới bất động sản nằm chéo đối diện đường cái, người phụ trách văn phòng này là một cô gái hơn hai mươi tuổi, luôn miệng kể khổ với Liễu Như.

“Hiện giờ căn phòng kia vẫn bị công an phong tỏa, không thể dọn dẹp cũng không thể cho ai thuê, chẳng biết phải chờ đến lúc nào. Đợi lúc có thể cho thuê thì chắc giá cho thuê cũng

phải rẻ, chủ nhà giao chìa khóa cho bọn em toàn quyền đại diện, giờ xảy ra chuyện biết đổ cho ai? Bọn em không gánh được vụ này đâu.”

Cô gái này chuyện gì cũng kể tuồn tuột, có thể nói là điển hình cho người có tính cách hướng ngoại, Liễu Nhứ nghĩ có lẽ tính cách thế này mới dễ làm trong ngành môi giới. Cô vẫn dùng thân phận là em gái nạn nhân để hỏi chuyện, nhưng nói nghiêm túc thì đó không phải là thân phận thích hợp để truy hỏi ngọn nguồn, hiển nhiên bên môi giới không có nghĩa vụ cung cấp tất cả thông tin thuê nhà cho cô, nhưng Liễu Nhứ cũng không nghĩ ra được thân phận phù hợp nào khác, dù sao cô cũng chỉ mới đọc sách giáo trình trình sát hình sự mấy ngày nay. May mà cô gặp được cô gái dễ tính, thậm chí cô ta còn lấy bản sao thẻ căn cước của người phụ nữ kia cho cô xem.

Trên bản sao là gương mặt mơ hồ và lạ lẫm, chỗ họ tên để là “Đồng Tiểu Lâm”, sinh ngày 15 tháng 3 năm 1980.

Có lẽ là giấy tờ giả. Liễu Nhứ nghĩ.

“Người này ngoài đời và trong ảnh có giống nhau không?”

“Chắc cũng không giống hoàn toàn, ảnh thẻ mà, sẽ chênh lệch với ngoài đời.” Cô gái ấp úng nói, sau đó bổ sung, “Hôm đó cô ta mang khẩu trang, không tháo xuống, em chỉ gặp một lần đấy thôi.”

“Giọng cô ta nghe thế nào?”

“Cô ta bị câm, chỉ giao lưu được bằng bút.”

Cuộc điều tra lần thứ nhất của Liễu Nhứ đến đây kết thúc. Người tên Đồng Tiểu Lâm này cực kỳ cẩn thận, hành sự ở giai đoạn chuẩn bị cho hành vi phạm tội, thu hoạch của Liễu Nhứ

chỉ rải rác. Có thể xác định cô ta rất cao, còn chuyện rốt cuộc có cầm điếu hay không thì chưa chắc.

Nhưng cô đã dựa vào điều tra của chính mình và thu hoạch được một ít tin tức, đây hẳn là một khởi đầu tốt.

Rất nhiều quyết định được đưa ra trong nháy mắt, không suy tính gì sâu xa. Liễu Nhú ra khỏi văn phòng bất động sản, đi vài bước thì thấy một chiếc xe buýt quen mắt chạy ngang qua. Xe đỗ vào trạm, Liễu Nhú lên xe, đi qua năm trạm mới xuống. Xuống xe rồi, Liễu Nhú nhận ra khu phố trước mắt đã trở nên hơi lạ lẫm, dù sao, đã tròn năm năm cô chưa quay về đây.

Năm năm trước, ở đầu đường đối diện, Phí Chí Cương dùng hai tháng tiền lương mua chiếc nhẫn bạch kim, quỳ xuống cầu hôn, cứu vớt cô khỏi sự bất lực vô biên, cuộc sống của cô chuyển hướng từ đó. Ngày ấy, cô tưởng mình đã trốn thoát được số mệnh, hôm nay cô đứng đầu đường gió lạnh thấu xương, cảm giác bị số mệnh đè nén lại xuất hiện. Cô nhớ Quách Khái từng kể về tình hình mấy năm gần đây của Liễu Chí Dũng, cũng đã lâu cô không gặp mẹ. Cái nơi nhỏ hẹp được gọi là “nhà” đó mà cha cô, mẹ cô và chính cô của quá khứ từng tạo dựng nên, chứa đựng biết bao hồi ức cứ lảng lảng trôi miên man, cuối cùng cô vẫn chẳng thể cắt đứt được. Vì một người đàn ông mà cô rời khỏi nơi này, bây giờ, vì một người đàn ông khác, cô lại trở về.

Liễu Nhú không đi loanh quanh lâu, cô đến tiệm trái cây mua táo và cam, trở về nơi đã từng là nhà.

Phùng Lan mở cửa, kinh ngạc kêu lên một tiếng, mắt rơm rớm lệ. Liễu Chí Dũng nghe tiếng cũng đi ra, nhìn thấy con gái

cầm túi hoa quả đứng ở cửa, lông mày ông nhíu lại, môi mím chặt.

Liễu Như nhìn cha, cảm giác sợ hãi trong quá khứ chẳng còn nữa, cô phải nhìn người đàn ông trước mặt thật kĩ. Ông gầy đến mức cơ thể như thấp đi 10 xentimét, hai má hõm sâu khiến chiếc cằm vẫn còn lún phún râu nhọn đi trông thấy. Khuôn mặt ông không còn căng bóng, trên da lốm đốm những vết đồi mồi rõ rệt. Tinh thần ngời ngời năm đó vẫn còn lại một chút, nhưng đúng là ông đã già thật rồi. Tin Quách Khái chết cũng là do Liễu Chí Dũng báo cho Liễu Như, đó là cuộc điện thoại đầu tiên của hai người sau mấy năm trời, cũng chỉ trao đổi vài câu. Lúc đó cô quá sốc nên chẳng để ý chuyện cha gọi điện cho mình. Giờ nghĩ lại, hóa ra Liễu Chí Dũng thật sự rất thích Quách Khái. Quách Khái chết rồi, ông cảm thấy nhất định phải báo tin này cho con gái mình biết.

Phùng Lan kéo cổ tay của Liễu Chí Dũng, một tay khác che miệng ông, sợ ông nói ra những lời không thích hợp. Liễu Chí Dũng đẩy tay bà ra, mắng “Bà đang làm cái quái gì thế”, sau đó quay đi. Phùng Lan vội kéo Liễu Như vào phòng khách ngồi, rót cốc trà và gọt đĩa cam, cầm tay cô hỏi han tình hình. Liễu Chí Dũng không đi ra, nhưng Liễu Như thoáng thấy ông đứng sau cửa phòng ngủ nghe lén.

Rốt cuộc nói đến cái chết của Quách Khái, Phùng Lan thở dài liên miên, nói “Cũng may trước kia con không quen nó”.

“Bà nói cái gì thế!” Liễu Chí Dũng từ sau cửa đi ra, cầm một phong bì đặt trên bàn trà.

“Nhiều năm như vậy mà cũng không đi làm đàn ông, chẳng biết mày đang làm trò gì, không nghề nghề rồi ăn bám chồng, chẳng ra thể thống gì! Phí Chí Cương kiếm tiền có đủ nuôi mày không!”

Liễu Như nhận phong bì, nhìn độ dày đoán chừng là khoảng hai, ba nghìn đồng, chắc hẳn là toàn bộ tiền mặt trong nhà.

“Cảm ơn cha.” Mắt cô đỏ hoe, nhưng lại muốn cười. Liễu Chí Dũng và Quách Khải thật giống nhau, nhưng nói vậy là nói ngược rồi.

Liễu Chí Dũng lại hàn huyên vài câu với cô về Quách Khải, ông biết trước khi Quách Khải qua đời đã gặp Liễu Như, nhưng chỉ nghĩ là bạn bè lâu ngày gặp nhau, Liễu Như đương nhiên cũng không nhiều lời. Từ đầu đến cuối, họ không nhắc đến chuyện năm đó cô bỏ nhà đi, tựa như chưa bao giờ xảy ra.

“Lần sau về, nhớ dắt cả chồng mày theo. Cũng chưa xem tướng tá nó thế nào.” Liễu Chí Dũng nói trước khi cô đi, lời lẽ như kiểu tất cả đều là lỗi của Liễu Như.

Lúc này, còn khoảng bảy ngày nữa cho đến khi Liễu Như ý thức được Phí Chí Cương muốn giết mình.

Đêm nay, Phí Chí Cương trực ca đêm nên không về. Chín giờ, Liễu Như mặc bộ váy ôm màu tím, choàng thêm áo khoác dày, đeo bộ khuyên tai hồng ngọc, xỏ đôi guốc cao 9 xen-ti-mét đi ra ngoài. Cô không biết tới quán rượu thì nên ăn mặc thế nào, nghĩ lại, dù sao cũng phải đẹp một chút, không thể quá bảo thủ, lúc đó mới khiến cô trông tự nhiên. Lúc cô đến quán rượu Màu Lam thì mới hơn chín rưỡi tối. Đối với Liễu Như, giờ này không còn sớm nữa, nhưng với quán rượu thì chưa đến lúc náo nhiệt.

Khi đi cầu thang xuống hầm, Liễu Như không thể không chú ý tới những bức ảnh treo tường. Cảm giác năm tháng và bố cục của những bức ảnh này khiến cô nhớ ngay tới bức ảnh mà ông Quách cho cô xem. Vừa đi vừa nhìn kĩ nhiều lần, rốt cuộc cô cũng thấy được ảnh gốc.

Tấm ảnh này đã ố vàng, tất cả những tấm khác cũng không khác gì mấy, không có tấm nào mới chụp gần đây cả. Hai bên cầu thang đều treo đầy ảnh chụp, khiến lối đi này như dẫn về quá khứ vậy. Lúc thấy tấm ảnh này từ chỗ ông Quách, Liễu Như đoán ra có thể nó được chụp ở trong quán rượu Màu Lam dựa vào thời gian hiển thị trên máy ảnh, bây giờ cô đã được chứng thực, khiến cô không thể không bắt đầu suy nghĩ: Rốt cuộc

Hạng Vĩ có liên quan đến cái chết của Văn Tú Quyên hay không?

Thực ra, Hạng Vĩ phải là người được loại khỏi diện tình nghi đầu tiên, bởi khi Văn Tú Quyên bắt đầu trúng độc thì Hạng Vĩ đã không còn học lớp bồi dưỡng nữa. Một người tàn tật không có mặt ở trường, sao có thể hạ độc Văn Tú Quyên không ngừng được? Nhưng năm đó, trong bức thư cuối cùng của nghi phạm B gửi có nhắc tới việc đổi địa điểm gặp mặt thành quán rượu Màu Lam, Hạng Vĩ từng làm việc ở đây, chuyện này chỉ là trùng hợp thôi sao? Bởi vì Hạng Vĩ không có đủ điều kiện gây án, chưa bao giờ xuất hiện trong phạm vi điều tra của Văn Tú Quyên, Liễu Như hay thậm chí là Quách Khải. Nhưng hiện giờ, bỏ qua vấn đề về điều kiện gây án, Liễu Như đột nhiên phát giác, Hạng Vĩ mới chính là kẻ có động cơ gây án cao nhất! Văn Tú Quyên đã hủy hoại cuộc đời anh ta, mà không phải là vô tình hủy hoại!

Kẻ có động cơ gây án nhất lại là kẻ không có năng lực gây án nhất. Đây là mâu thuẫn rất lớn, lúc Liễu Như nhận ra điều này, cho dù không xem Hạng Vĩ là kẻ tình nghi số một, nhưng cũng không thể loại trừ anh ta khỏi phạm vi quan sát. Có lẽ cô phải nhanh chóng đến gặp Hạng Vĩ, không chừng sẽ biết thêm manh mối. Trong lớp, người hiểu rõ Văn Tú Quyên nhất chắc chắn là Hạng Vĩ bởi vì anh ta từng theo đuổi cô ấy.

Mấy tuần trước, Quách Khải đã nghĩ gì khi chụp tấm ảnh có mặt Hạng Vĩ ở đây? Nhất định anh suy luận được nhiều hơn, chu đáo hơn và chặt chẽ hơn cô, có lẽ không chừng anh đã có một phát hiện mang tính đột phá nào đó. Cô chỉ là người mới chập chững vào nghề, chỉ có thể là cái đuôi nhỏ của anh. Mình

nhất định sẽ bắt kịp. Liễu Nhứ nghĩ vậy, rồi đi xuống tầng hầm phát ra làn sóng âm thanh huyền ảo.

Liễu Nhứ từng tưởng tượng bên trong quán rượu Màu Lam sẽ như thế nào. Trong tưởng tượng của cô, dưới những ánh đèn nề-ông xoay tròn rơi xuống mập mờ, những cặp nam nữ quần áo hở hang lồ bịch quần lấy nhau, cầm tay cọ xát lẫn nhau, âm nhạc thì như tiếng mô tơ âm ỉ xập xình không ngừng, khiến không khí xung quanh trở nên mờ ám và vẩn đục. Nhưng khi cô xuống đến nơi, thật sự tiến vào quán rượu thì phát hiện ra ngoại trừ tiếng nhạc mở rất to, cảnh tượng trong quán không giống như cô nghĩ.

Thật ra, sau khi đã quen với âm thanh, Liễu Nhứ nhận thấy tiếng nhạc cũng không quá ồn. Sàn diễn tấu của quán rượu trống không, có lẽ vẫn chưa tới lúc bắt đầu. Một bản nhạc jazz được diễn tấu bằng trống vừa kết thúc, loa lại phát tiếp một bản nhạc jazz tam tấu không tên khác. Trong quán rượu không có nhiều người, không những không hề có cảnh chen lấn như tưởng tượng, mà trong không gian hơn một trăm mét vuông này chỉ có Liễu Nhứ và các nhân viên pha chế là đang đứng. Dưới ánh đèn u ám, ở hàng ghế dài phía trong rải rác có tốp năm tốp ba khách đang ngồi, cộng lại chỉ khoảng mười người.

Liễu Nhứ đứng chờ ra, hết nhìn đông lại ngó tây, khung cảnh nơi này hoàn toàn chẳng hợp nhau, chẳng biết phải làm sao mới hòa nhập được. Một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế chân cao bên quầy rượu, thấy bộ dạng ngốc nghếch của Liễu Nhứ liền bật cười, nâng cốc với cô. Liễu Nhứ hơi do dự, liền tới gần.

Liễu Như cảm thấy việc bịa ra một thân phận thích hợp và lý do hợp lý để moi tin tức từ các nhân viên phục vụ trong quán rượu có phần vượt quá khả năng của cô. Đương nhiên trước khi đến đây, cô đã tưởng tượng ra phải hành động thế nào, cô nghĩ đến cảnh mình lấy hai trăm đồng ra đưa cho nhân viên phục vụ xem như tiền boa, sau đó... chắc là được rồi nhỉ. Hình như trong mấy phim truyền hình và tiểu thuyết, người ta hay làm vậy, dùng tiền để mở lời, chẳng phải là chuyện phạm pháp, ai mà không muốn chứ?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng khi bước tới quầy rượu, cô lóng ngóng vụng về rút ví, lại không thể phóng khoáng đưa tiền cho nhân viên pha chế đang nhìn mình như trong mấy bộ phim kia được. Cô thật sự ngớ ngẩn không chịu được. Những lời muốn nói tắc nghẽn trong cổ họng không biết làm sao để mở lời.

“Chị muốn dùng gì ạ?” Nhân viên phục vụ đợi một lúc rồi chủ động hỏi.

“À... Cho tôi một ly.” Liễu Như không biết uống rượu, nhưng đã đến quán rượu rồi thì phải gọi rượu chứ nhỉ?

“Trà đá Long Island?” Người đàn ông trung niên đang xem kịch hay liền nói xen vào.

“À, ừ, cũng được.” Liễu Như chật vật đáp. Thật ra cô vốn chẳng nghe rõ đó là món gì, chỉ miễn cưỡng nghe được hai chữ đầu. Chỉ cần không phải rượu thì cái gì cũng được.

Liễu Như đưa tiền, nhân viên rút một tờ trong tay cô rồi trả lại năm mươi lăm đồng. Cô nhét mớ tiền vào ví, luống cuống đứng trước quầy rượu, đơ người ra không biết làm sao để tiến hành bước kế tiếp. Bây giờ phải bắt chuyện với nhân viên, gọi

chuyện gì đó, nhưng người đàn ông ngồi kế bên trông có vẻ rất muốn hàn huyên, cô đành cố gắng không quay sang nhìn anh ta.

Mày nghĩ quán rượu là nơi như thế nào! Liễu Như hung hăng thầm mắng mình. Ở đây, như thế là quá bình thường, chỗ này có phải nhà thờ đâu!

Đồ uống tới, Liễu Như uống một ngụm, mùi vị hơi khác với trà đá trong tưởng tượng của cô.

“Lần đầu tới đây à?” Người đàn ông nâng ly hỏi thăm.

“Sao anh biết?”

“Bởi vì tôi mới thấy cô lần đầu.” Anh ta cười cười.

“Anh thường xuyên tới chỗ này à?” Liễu Như giật mình, có thể nhân lúc này hỏi luôn, xem đêm ấy anh ta có mặt ở đây không.

“Cũng không hẳn, mỗi tuần hai lần thôi. Đùa thôi. Thật ra nhìn là biết cô em ít khi đến quán rượu.”

“Rõ thế cơ à?” Liễu Như hơi lúng túng.

“Rõ lắm đấy. Đến cả Trà đá Long Island là rượu mà cô còn không biết. Đây là loại rượu chuyên dùng để cua gái đấy.”

Liễu Như sững sốt.

“Cho nên cô uống vừa thôi.”

Liễu Như hiểu ý anh ta, liền nhỏ giọng cảm ơn. Người đàn ông lắc đầu, cảm thấy cô gái trước mặt thật giống con thỏ trắng.

“Tự dưng buồn nên tới uống rượu ư, đi đường thấy có quán rượu nên vào đại ư? Không giống lắm.”

“Tôi... tôi đến đây để nghe ngóng vài chuyện.” Liễu Như cẩn thận nói, lấy tấm ảnh Quách Khái trong túi ra đưa cho người đàn ông xem.

“Anh đã bao giờ gặp người trong ảnh chưa? Tối ngày 31 tháng 10 anh ấy đã tới đây.”

Nghe đến ngày 31 tháng 10, anh ta kinh ngạc nhìn Liễu Như.

“Hôm đó tôi không đến đây.” Người đàn ông hất mặt về phía nhân viên pha chế. “À, cậu ta thì có.” Anh ta liền đưa bức ảnh ra.

Nhân viên pha chế xem tấm ảnh, lại nhìn người đàn ông nọ, rồi liếc mắt sang Liễu Như.

“Hôm đó tôi đi làm, có gặp. Người này chết rồi đúng không?”

Liễu Như giật mình, sau đó nói như vừa mới tỉnh ngộ ra, “À, cảnh sát tới đây rồi, đúng không? Tôi là em gái anh ấy, là người thân, muốn tìm hiểu vài chuyện.”

“Nhưng việc này chị nên hỏi cảnh sát mới đúng chứ?”

“Vụ án vẫn chưa được phá, chẳng có chút tin tức nào. Đã vậy, tôi cảm thấy anh tôi không giống như người hay đến mấy chỗ này tìm gái vui vẻ.”

Nói câu này xong, vẻ mặt của hai người đàn ông đều trở nên kỳ quái.

“Ấy, tôi không có ý đó!” Liễu Như nhận ra mình lỡ miệng, vội vàng giải thích.

Người trung niên lắc đầu cố nở nụ cười, bảo cậu nhân viên, “Cậu thấy được gì thì nói cho người ta nghe đi.”

Quách Khái cũng là một gương mặt lạ ở quán rượu, nên những nhân viên đi làm ngày hôm đó đều có ấn tượng, đã vậy

anh còn dành phần lớn thời gian để ngồi bên quầy tán gẫu với nhân viên pha chế. Nội dung của cuộc trò chuyện không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ tám nhảm chuyện trên trời dưới biển, đến khi cảnh sát thẩm vấn thì mới tổng kết tìm ra được điểm chung, chính là về phương diện công việc mà ít nhiều gì nhân viên phục vụ cũng từng được khách hỏi qua, ví dụ như đã làm việc ở quán rượu này bao lâu rồi.

Quách Khái bước vào quán lúc hơn mười giờ tối, khoảng mười một giờ anh rời đi một lúc, sau đó lại nhanh chóng trở lại. Trước đó, anh chỉ nói chuyện với nhân viên pha chế, nhưng lúc trở lại thì anh liền chủ động tiếp cận một vị khách ngồi bên quầy rượu.

“Vị khách đó trông ra sao?” Liễu Như vội hỏi. “Có phải tóc dài, vóc người cao hơn 1,7 mét không?”

Cậu nhân viên nhún vai, “Cũng cao chừng đó.”

“Bọn họ đã nói gì?”

“Tôi không nghe rõ. Có lẽ hàn huyên được hai mươi phút thì bọn họ đã đi với nhau rồi.”

Vậy thì chính là cô ta rồi, nhất định là người phụ nữ tên “Đồng Tiểu Lâm”. Nhưng... khoan đã!

“Cậu nói họ tán gẫu với nhau?”

“Đúng thế.”

“Cậu nghe thấy cô ta nói chuyện à?”

“Tôi không nghe rõ.” Cậu nhân viên cười cười, nụ cười vẻ kỳ bí.

Liễu Như không rảnh để suy nghĩ về nụ cười đó, tiếp tục hỏi, “Ý tôi là, người đó có thể nói chuyện ư?”

Cậu nhân viên trợn tròn mắt nhìn Liễu Như, “Chị hỏi gì lạ vậy?”

Vậy thì người tên “Đồng Tiểu Lâm” này không hề bị câm, chẳng lẽ vì giọng nói của cô ta rất đặc biệt, cho nên lúc tới văn phòng bất động sản mới giả câm? Con ả này hành động quá cẩn thận! Trong lòng Liễu Như đầy rẫy nghi ngờ.

“Nữ? Hôm đó?” Người đàn ông trung niên hỏi.

Cậu nhân viên lại tiếp tục cười, vẫn là nụ cười đó. “Ra là thế.” Anh ta nhún vai.

“Hai người đang chơi đánh đố gì với tôi thế?” Liễu Như thắc mắc.

“Bởi vì quán rượu này không phổ biến với khách nữ.” Người đàn ông đáp.

Liễu Như sống sót một hồi, sao quán này lại không phổ biến với nữ? Nhưng khi cô bất giác nhìn quanh mới phát hiện, những hàng ghế mờ ám ở góc khuất, đều có từng đôi nam-nam đang ngồi. Cách họ dựa sát vào nhau, tư thế lẫn động tác, không thể là tình bạn bình thường giữa nam giới được.

Lúc này cô mới ngộ ra, không ngờ chỗ này chính là quán rượu của người đồng tính! Nhưng tại sao một khách nữ lại xuất hiện trong quán rượu đồng tính, điều này có nghĩa là gì?

“Tôi vẫn không hiểu, cậu giải thích luôn đi?”

Thật ra Liễu Như chính là kiểu phụ nữ thiếu tinh tế trong mấy chuyện này, khiến người đối thoại với cô nhiều khi cũng phải bất lực.

“Bình thường chỉ có đàn ông mới tới đây, hoặc có việc như chị mới đến. Nhưng người ở đây, có khi cũng thích ăn mặc khác

thường.”

“Ý cậu là thích mặc quần áo con gái?”

“Chị gái à, chị nói thẳng quá. Nhưng tốt nhất chị đừng nói thế trước mặt bọn họ.”

“Vậy người đi cùng anh tôi hôm đó là đàn ông à?” Liễu Như tròn mắt với nhân viên phục vụ.

“Chịu. Em chưa sờ vào người đó bao giờ.” Miệng cậu ta bảo vậy, nhưng vẻ mặt thì khẳng định rõ thông tin đó không sai.

Liễu Như cảm thấy mình vừa có một phát hiện cực lớn, nhất định là chính xác, tại sao cô ta lại cao như vậy, tại sao phải giả câm trước mặt nhân viên môi giới, hết thấy đều thông suốt, bởi vì “cô ta” là đàn ông!

Nhưng với kinh nghiệm là cảnh sát hình sự tiền nhiệm, chẳng lẽ hàn huyên hai mươi phút mà Quách Khái không biết người đối diện mình là nam hay sao? Tuyệt đối không thể! Đúng vậy, không hề có chuyện anh bị sắc đẹp dụ dỗ, anh đã lần ra manh mối gì đó, anh đã nhận ra chuyện gì đó! Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

“Người kia là khách quen của quán à?”

“Không phải, nhưng mấy hôm đó anh ta hay tới lắm, độ khoảng một tuần, sau này thì không gặp lại nữa.”

Thu hoạch ở quán rượu Màu Lam tối nay vượt ngoài dự tính của Liễu Như, đã thuận lợi như vậy, cô hỏi thêm một câu Hạng Vĩ, xem cậu nhân viên có biết hay không.

Cậu ta lắc đầu hỏi Hạng Vĩ là ai, nói mình chỉ làm việc ở đây chưa được một năm. Thời gian các nhân viên phục vụ làm việc ở quán này đều không quá dài.

“Vậy ông chủ của cậu đâu?”

“Ngồi ngay kia kìa.”

Liễu Như quay đầu lại, thấy người đàn ông trung niên cười với cô.

“Vậy năm 1997 anh đã ở đây rồi, đúng không?”

“Lúc ấy chú tôi mới là ông chủ, Màu Lam vẫn còn là quán rượu nam nữ ra vào bình thường. Ba năm trước, chú mới giao nơi này cho tôi.” Ông chủ vừa nói vừa cười híp mắt, thấy vẻ mặt thất vọng của Liễu Như, lại ung dung tiếp lời, “Năm 1997, tôi chỉ là nhân viên phục vụ, tôi có nhớ Hạng Vĩ, cái cậu mà sau này ngã gãy chân chứ gì.”

Nhưng dù sao cũng đã nhiều năm như vậy, chủ quán cũng không nhớ rõ chi tiết về đồng nghiệp tên là Hạng Vĩ. Trong ấn tượng của anh ta, Hạng Vĩ là chàng sinh viên rất chịu khó, vừa học vừa làm, tính cách không tệ, rất dễ kết thân. Mô tả này không khác mấy với những gì Liễu Như biết về Hạng Vĩ. Chuyện sau này chủ quán cũng chỉ được nghe kể lại, bởi sau khi gãy chân, Hạng Vĩ không tới quán rượu Màu Lam nữa.

Vậy địa chỉ gặp mặt trên bức thư chọn quán rượu Màu Lam chỉ là trùng hợp thôi à? Hạng Vĩ thật sự không liên quan đến cái chết của Văn Tú Quyên ư? Nhưng dù thế nào đi nữa, trước giờ Hạng Vĩ cũng ít bị nghi ngờ, giờ lại giảm thêm một mức nữa rồi. Chưa kể, trước mắt, mục tiêu hàng đầu của Liễu Như là giải mã bí ẩn về cái chết của Quách Khái.

Lúc Liễu Như rời đi cũng là khi quán rượu Màu Lam trở nên náo nhiệt. Chủ quán muốn lưu số điện thoại của cô, nhưng không xin được số. Trước mắt, Liễu Như đã đến hai địa điểm

liên quan đến cái chết của Quách Khái, cũng thu thập được khá nhiều manh mối giá trị, nhưng cô vẫn chưa có định hướng gì cho hành động kế tiếp. Có lẽ đợi đến lúc Phí Chí Cương tỉnh thần thoải mái không mệt mỏi, cô sẽ tâm sự một chút, xem anh có lời khuyên gì không.

Lúc này, còn khoảng năm ngày nữa cho đến khi Liễu Như ý thức được Phí Chí Cương muốn giết mình.

Người phụ trách vụ án của Quách Khái là một cảnh sát họ Lưu, hơn ba mươi tuổi, trên tay không rời điều thuốc lá. Liễu Như mất rất nhiều công sức, chạy đi chạy về mấy lần, rốt cuộc anh ta mới chịu ngồi xuống nghe cô nói.

Liễu Như nói mình là em gái Quách Khái, hỏi han vụ án điều tra đến đâu rồi. Cảnh sát Lưu hỏi Quách Khái làm gì có em gái hay em gái họ nào, nhưng Liễu Như vẫn nói dù sao cô vẫn luôn gọi Quách Khái là anh trai. Cảnh sát Lưu bảo sau khi có kết quả chính thức sẽ thông báo cụ thể cho gia đình nạn nhân, nhưng cụ thể tình hình trước đó thì không thể tiết lộ ra ngoài.

Liễu Như nói làm gì có chuyện có tà giáo muốn ăn thận của người khác, thật sự quá hoang đường, trong vụ này nhất định có chuyện gì đó bí ẩn, mà kẻ sát hại Quách Khái rất có thể không phải là phụ nữ. Liễu Như tường thuật lại quá trình điều tra của mình cho cảnh sát Lưu nghe, gồm cả chuyện hung thủ giả bộ câm điếc lần việc hấn thường mặc quần áo phụ nữ khi tới quán rượu Màu Lam. Cuối cùng chốt lại, Quách Khái không phải vì đam mê sắc dục mà đi theo hung thủ, trong chuyện này nhất định có nguồn cơn sâu xa chứ không chỉ đơn giản như bề ngoài.

Nghe Liễu Như nói xong, cảnh sát Lưu cảm ơn cô đã cung cấp manh mối, nhưng dân thường thì nên tin tưởng vào phía cảnh sát, tin tưởng vào năng lực của họ. Sau đó anh ta cũng không tỏ thái độ hay đưa ra kết luận gì, càng không để lộ ra bất cứ tình tiết nào, Liễu Như đành phải ra về.

Đêm đó, Liễu Như kể chuyện này với Phí Chí Cương, cảm thấy cảnh sát hơi thiếu trách nhiệm, điểm đáng ngờ rõ ràng như vậy mà không để ý. Phí Chí Cương bảo “Cũng không chắc là người ta có chú ý hay không, những chuyện em nói có thể người ta biết lâu rồi, em đã tra ra rồi, chẳng lẽ cảnh sát không tra được, không cho rằng hung thủ là nam ư?” Liễu Như phản bác rằng nhờ đâu họ thật sự không biết. Phí Chí Cương thở dài nói, “Nếu cảnh sát thật sự điều tra theo phương hướng em mong đợi, thì sẽ thế nào nhỉ, điều tra về cái chết của Văn Tú Quyên lần nữa à? Đây là điều em muốn phải không?” Liễu Như đáp, “Đương nhiên, em hơi hối hận khi không nói với cảnh sát chuyện em nhờ Quách Khải đi điều tra vụ án, thật ra việc này sẽ rất có lợi cho phía cảnh sát, có lẽ em phải nói cho họ biết.”

Phí Chí Cương khuyên Liễu Như đi nghỉ sớm, nhưng Liễu Như từ chối, cô muốn suy nghĩ thêm về vụ án này. Cô tự giam mình trong căn phòng nhỏ, đọc kỹ lại những bức thư dán phía trên rèm cửa sổ, sau đó nhìn kỹ những kí hiệu kỳ lạ khắc trên mặt bàn, rồi đọc lại những quyển sách của Quách Khải.

“Thân gửi Liễu Như,

Khi cậu đọc được bức thư này, có nghĩa là tớ đã hóa thành những mảnh sao trời, phiêu bạt giữa hư không hoang vắng của hệ Ngân hà. Biển sao này, mỗi khi cậu ngẩng đầu nhìn trời đêm, giữa muôn ngàn những vì sao lấp lánh, tớ chính là vì sao đứng trong bóng tối vô tận đó, nhưng mượn ánh sáng của tinh tú sao trời, tớ nghĩ, tớ có thể nhìn thấy gương mặt cậu.

Cậu còn nhớ ngày ấy người Zentradi đổ bộ xuống trái đất không? Bầu trời tối hẳn đi, tất cả học sinh chạy ra sân vận động, tròn mắt nhìn những chùm sáng lớn rực rỡ chiếu xuống, chẳng ai biết chuyện gì đang xảy ra. Sau đó báo đài đưa tin nước sông Hoàng Phố bị 'tia sáng' chiếu vào khiến lòng sông bốc hơi trong nháy mắt, và cả một bến tàu biến mất hoàn toàn nữa. Rất nhiều người bật khóc, ai cũng cảm thấy ngày tận thế ập đến rồi. Đã có lúc tớ thấy khoảng cách giữa chúng ta xa xôi không tưởng, nhưng ngày đó nhìn thấy cậu khóc thút thít, lại đột nhiên cảm thấy chúng ta gần đến lạ. Khoảng thời gian đó tất cả mọi người đều tìm kiếm niềm vui, cậu còn nhớ khi ấy tớ đã tỏ tình không? Có lẽ cậu chẳng nhớ rõ đâu, bởi vì cũng có rất nhiều nam sinh thổ lộ với cậu mà. Tớ vẫn nhớ câu trả lời của cậu, cậu hỏi tớ rằng tớ có thể bảo vệ cậu không? Tớ đã đáp là không thể.

Khi quân đội đến trường tìm kiếm người tham gia chiến đấu, tớ là nhóm ghi danh đầu tiên, đã qua được kỳ kiểm tra sức khỏe. Lúc đó, đã có rất nhiều người chết, tớ lại ghi danh vào vị trí phi hành viên khó khăn nhất mà tỉ lệ tử vong cũng cao nhất. Trước khi nhập ngũ, tớ đến tìm cậu, cậu nhớ cuộc đối thoại ngày ấy của chúng ta không? Tớ hỏi, nếu như thế giới không bị hủy diệt, nếu như tớ vẫn sống trở về thì tớ có thể theo đuổi cậu không? Nhưng cậu trả lời,

nếu như tớ trở thành một anh hùng vĩ đại, chân đạp ngũ thái tường vân, thì có thể. Tớ biết đây là lời thoai trong phim, nhưng lại không hiểu là cậu đang từ chối tớ, hay là tớ vẫn còn cơ hội. Nói chung, tớ đã ghi nhớ câu này, để khi tớ hứng chịu 20G gia tốc trong chiếc phi thuyền không gian này, để khi bị ba chiếc máy bay địch bao vây cùng lúc, để khi tớ bắn hết tất cả số ngư lôi vào thành trì của đám người Zentradi ấy, nó sẽ trở thành lý do để tớ tiếp tục chiến đấu.

Chiến trường khốc liệt nhường ấy, nhưng chẳng ai ngờ chúng ta có thể kiên trì đến vậy. Tớ ngày càng nhận được nhiều huân chương chiến đấu, rất nhiều người xem tớ là anh hùng, nhưng tớ vẫn không biết liệu mình đã có tư cách trở thành anh hùng trong lòng cậu chưa. Đến tận trận quyết chiến cuối cùng, tớ quyết định chọn nhiệm vụ này. Khi ấy tớ mới biết, hóa ra tự bao giờ, tớ đã đạt đến trình độ này, trong toàn quân đội, số người đủ tư cách nhận nhiệm vụ này không quá mười người. Xuyên qua ba mươi nghìn năm ánh sáng, đến tận đầu khác của hệ Ngân hà khác để hủy diệt hành tinh mẹ của địch, đây là chuyện vĩ đại cỡ nào. Tớ biết rằng đây là đợt hành động không có lộ trình trở về, nếu thành công, tất cả mọi người trên trái đất đều sống sót, còn nếu thất bại, tớ nghĩ sẽ càng có nhiều anh hùng tiếp tục bảo vệ nhân loại.

Thật ra trước khi đi, tớ rất muốn nhận được tin của cậu.

Nếu như tớ thành công thì tớ sẽ là anh hùng vĩ đại của cậu, chắc chắn rồi. Nhưng mà chuyện nhân gian, không có gì là thập toàn thập mỹ cả.

Tớ sắp đi đến đầu kia của hệ Ngân hà khác rồi, tớ có thể theo đuổi cậu nữa không?

Hẹn gặp lại nhé, Liễu Như.

Đoạn văn này được viết trong cuốn Nhân cách và Động cơ phạm tội, giữa khoảng trống từ tiết hai đến tiết ba của chương 3 - Nhân cách tội phạm.

Khép sách lại, Liễu Như phát hiện ra mình đã khóc.

Khi trở về phòng ngủ, Phí Chí Cương đã ngủ say, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Liễu Như nhẹ nhàng nằm xuống, không đánh thức anh.

Lúc này, còn khoảng hai ngày nữa cho đến khi Liễu Như ý thức được Phí Chí Cương muốn giết mình.

CHƯƠNG 11

Bạn chung đường

Dưới ánh sáng mờ ảo không soi rõ khuôn mặt, Quách Khái xuống tấn. Anh lui về sau nửa bước, tư thế xuống tấn chuyển thành khuyu một chân, tay trái nhắc lên chắn ngang mặt, tay phải từ hông đánh ra một quyền, dáng đứng rất vững vàng không hề lung lay. Giống như một chiêu thức nào đó trong quyền thuật, có lẽ chính là chiêu mà hôm đó anh biểu diễn trước giường bệnh Liễu Như, có lẽ hôm nay ở trong phòng bệnh này, là tái hiện của ngày hôm qua.

Quách Khái ngừng lại, quay đầu nhìn Liễu Như. Khuôn mặt anh trông vẫn mơ hồ, như thể ánh sáng phát ra từ dưới lớp da khắp cơ thể anh vậy, khiến anh trở thành một linh hồn sáng rực, hệt như một Thiên sứ. Liễu Như biết anh đang mỉm cười, đang nói chuyện với cô, giống như đang nói rằng cô có muốn đánh thử một quyền giống anh không.

Cánh tay trái nâng lên, đặt ngang trước mũi, thân thể khom xuống một chút, sau đó nắm tay phải lại, đặt hạ dưới xương sườn, rồi đâm một cú về phía trước.

“Cô Liễu.”

“Cô Liễu?”

Liễu Như đột nhiên tỉnh lại, sương mù tạo thành ảo ảnh trước mắt dần tan đi. Tay phải của cô đang nắm chặt bệnh án, cánh tay giương thẳng về phía trước, bác sĩ Triệu nghiêng người, bởi nếu ông không tránh ra thì bệnh án sẽ phang trực tiếp vào mũi ông.

“A, xin lỗi bác sĩ.” Liễu Như đặt bệnh án lên bàn, rồi ngồi xuống trước mặt bác sĩ Triệu.

“Cháu không cố ý, tự dưng cháu bị phân tâm.” Cô xin lỗi lần nữa.

“Vừa rồi cháu... đã thấy những gì?” Bác sĩ Triệu hỏi.

“Không, không, không có ạ, tại cháu mãi suy nghĩ nên hơi phân tâm một chút.”

Đây là Trung tâm Sức khỏe Tâm thần Thượng Hải, ở số 600 đường Uyển Bình Nam. Sau khi Quách Khải qua đời, mỗi tuần Liễu Như đều tới đây gặp bác sĩ Triệu, ông là chuyên gia ở phòng khám này. Chính cô đã nhờ Phí Chí Cương giới thiệu mình tới đây, lúc nghe đề nghị của cô thì Phí Chí Cương hơi ngạc nhiên, nhưng anh lập tức đáp ứng. Nhiều năm như vậy, anh đương nhiên hiểu rõ trạng thái tinh thần của vợ mình như thế nào, nhưng vì không nghiêm trọng tới mức ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày nên anh cũng không thể bắt vợ đi khám tâm thần.

Đã hai ngày trôi qua kể từ cái đêm Phí Chí Cương ngắm dao giải phẫu. Trong thế giới nhỏ của Phí Chí Cương và Liễu Như, hai ngày này vẫn diễn ra bình thường, không có gì thay đổi. Phí Chí Cương chưa nhận ra Liễu Như đã phát hiện ra một số thứ, bản thân Liễu Như vẫn chưa nghĩ ra cách để đối mặt với vấn đề

đó. Suy nghĩ vào ban đêm luôn khác biệt với ban ngày, vào sáng sớm hôm sau, Liễu Như cảm thấy, có lẽ mọi chuyện không đến nỗi quá bất ngờ như tối qua mình đã tưởng tượng. Ngắm dao giải phẫu không có nghĩa là định giết người, anh quý trọng sự nghiệp như vậy, không thể dùng những hành vi man rợ này để hành hung được. Thế nhưng nửa đêm anh ngắm dao như vậy hẳn là có khúc mắc trong lòng, có lẽ anh đang do dự, đắn đo nghĩ đến tình cảm vợ chồng nhiều năm, nhưng Liễu Như không muốn lừa dối bản thân nữa, Phí Chí Cương chắc chắn có ý định hại cô. Đương nhiên gã đàn ông cải trang trong quán rượu không phải là Phí Chí Cương, nhưng nghi phạm A viết thư mưu sát đó có thể chính là anh. Cho dù anh không phải kẻ nào trong số hai người này thì vẫn là người biết chuyện. Thời gian để Liễu Như hạ quyết tâm cũng không còn nhiều nữa.

“Cháu có uống thuốc đúng giờ không?” Bác sĩ Triệu cười híp mắt, hỏi.

“Cháu vẫn luôn uống đúng giờ ạ.”

“Tuần này cháu thấy thế nào rồi?”

“Hình như đỡ hơn một chút, nhưng cũng không quá rõ ràng.”

“Giấc ngủ thì sao?”

“Dễ đi vào giấc ngủ hơn, nhưng đêm vẫn bị tỉnh giấc, giấc ngủ khá nông ạ.”

“Tinh thần có ổn hơn không? Cháu nên ra ngoài nhiều hơn, phơi mình dưới nắng trời, chịu khó vận động, không thể cứ ở lì trong nhà. Lúc ở nhà thì đừng chỉ nằm trên giường. Càng không muốn cử động thì càng u uất hơn. Thật ra bệnh trầm

cảm rất phổ biến ở thành phố lớn, nhưng rất ít người ý thức được bệnh như cháu, tự nguyện đến bệnh viện khám. Cháu có ý thức như vậy thì rất có ích cho việc chữa khỏi bệnh. Không thể lúc nào cũng dựa vào thuốc, bản thân cũng cần phối hợp tích cực.

“Cháu vẫn duy trì việc mỗi ngày đi ra ngoài một lần, mua đồ ăn hoặc tản bộ. Đúng là sưởi nắng sẽ thấy thoải mái hơn. Nhiều lúc về đêm cháu hay suy nghĩ bi quan, nhưng ban ngày ra ngoài vận động thì thấy đỡ hơn nhiều.”

“Vậy là tốt, phải cố gắng duy trì, mỗi ngày phải ra ngoài hơn nửa tiếng, tốt nhất nên vận động nhiều, chạy bộ chẳng hạn, nói chung phải toát được mồ hôi. Thuốc thì cứ uống tuần tự thêm liều, nếu thấy không sao thì tuần này có thể dùng liều lượng bình thường.”

Lúc nói chuyện, bác sĩ Triệu chăm chăm quan sát Liễu Như, ông trầm ngâm một lúc, rồi lại hỏi, “Bình thường... có chuyện gì làm cháu hoảng hốt không?”

“Không có ạ.”

“Ví dụ như có ảo giác? Hay là ảo thính, lúc ở một mình thì nghe thấy có người đang nói chuyện với mình, rồi lúc gọi điện thoại lại nghe thấy tiếng nói của người thứ ba... Còn ảo giác, cháu có trông thấy một hình ảnh nào đó mà lý trí nói với cháu rằng nó không hề tồn tại?”

“Không có.” Liễu Như quả quyết phủ nhận.

“Cháu có chắc không? Cháu đã tới đây rồi, thấy tình huống nào dị thường thì tốt nhất là nên nói ra.”

Liễu Như ngập ngừng một lúc, nói, “Dạ, cháu cũng không chắc có phải ảo giác hay không. Cháu có một người bạn từ thời Đại học, tên là Văn Tú Quyên, năm đó đột ngột qua đời. Thỉnh thoảng cháu có nhìn thấy cô ấy, có ảo giác như cô ấy vẫn còn sống.”

Biểu hiện của bác sĩ Triệu trở nên nghiêm túc, “Tình huống cụ thể thế nào, cháu có thể kể chi tiết hơn không?”

“Cũng không hẳn là cháu nhìn thấy cô ấy. Giống như một giấc mơ thoáng qua, hoặc là một ký ức sâu đậm không thể xóa nhòa.”

“Cháu có thấy hình dáng cụ thể không? Như mặt mũi, quần áo, hoặc người đó có nói chuyện với cháu không?”

Liễu Như lắc đầu, “Chỉ là cảm giác thôi, không rõ ràng như thế đâu ạ.”

“Có thường xuyên không? Gần đây cháu có thấy nhiều không?”

Liễu Như tiếp tục lắc đầu.

“Vừa rồi lúc cháu vào đây thì có cảm giác này à? Ngắn người ra đó, vì thấy bạn học kia sao?”

Liễu Như do dự, không biết nên trả lời thế nào, trong lòng âm thầm tính toán.

“Lúc này đúng là cháu hơi ngẩn ngơ. Đột nhiên cháu nhớ tới đến người bạn đó.”

“Là nhớ tới, hay thấy gì đó?”

“Là nhớ tới thôi ạ.” Liễu Như nói.

Từng là một sinh viên ngành Y học trong môi trường giáo dục chuyên nghiệp, cô cũng biết sự khác biệt giữa nhớ tới và

nhìn thấy. Mơ mơ màng màng nhớ tới thì còn có thể quy về phạm trù trầm cảm, chứ nếu thật sự nhìn thấy rõ ràng thì chính là tâm thần phân liệt. Cô nhất định phải nắm chắc cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Cô không muốn bị chẩn đoán là mắc bệnh tâm thần, cô chỉ mắc bệnh trầm cảm phổ biến của chốn đô thị thôi.

Bác sĩ Triệu lại hàn huyên vài câu với Liễu Như, rồi kê đơn thuốc cho cô.

Liễu Như cầm đơn thuốc đến chỗ thanh toán, rồi đến tiệm lấy thuốc. Vẫn là Venlafaxine, thuốc chuyên trị trầm cảm, không thêm thuốc gì khác. Lúc lấy thuốc, Liễu Như nhận được cuộc gọi của bác sĩ Triệu, bảo cô quay lại, nói rằng sau khi suy nghĩ thì ông quyết định kê cho cô một liều thuốc đảm bảo nữa. Liễu Như nghĩ, có lẽ là liên quan đến chuyện gặp ảo giác nên bác sĩ Triệu mới kê thêm thuốc. Chẳng lẽ ông định thêm vào một số thuốc điều trị tâm thần phân liệt, ví dụ như Perphenazine?

Liễu Như cầm thuốc quay lại, ngay tại sảnh phòng khám, cô trông thấy một người lẽ ra không nên có mặt ở đây.

Đại sảnh phòng khám của Trung tâm Sức khỏe Tâm thần không đông người bằng các bệnh viện phổ thông, gần như vắng hoe, nhìn thoáng qua là thấy ngay ai đang có mặt. Liễu Như còn chưa ra khỏi con đường nhỏ chỗ tiệm thuốc thì đã thấy Phí Chí Cương cùng một bác sĩ đi ngang qua đại sảnh.

Giờ này đáng lẽ anh ấy đang đi làm chứ? Liễu Như nghĩ. Chắc là anh ấy đang giúp ai đó, giới thiệu bác sĩ cho người ta. Hiện giờ trừ khi có chuyện tất yếu thì Liễu Như rất sợ đối mặt

với Phí Chí Cương, cho nên cũng không muốn tới chào hỏi, chờ anh đi rồi mới từ trong ngõ bước ra.

Có điều anh ấy không hay làm thế này. Nếu một bác sĩ muốn nhờ đồng nghiệp làm gì thì chỉ cần gọi điện thoại là xong, phải nghiêm trọng cỡ nào mới phải xin nghỉ trong giờ hành chính để đến đây? Bác sĩ đâu dễ xin nghỉ như vậy.

Có lẽ khoảng thời gian này, Liễu Như đã đọc sách giáo trình và tài liệu giảng dạy của Quách Khái quá nhiều, nên cô liền nghĩ tới một đoạn ghi chú trong cuốn Tội phạm học mà Quách Khái đã ghi. Những đoạn ghi chép trong sách đó đều là tài liệu của giáo sư giảng thêm trên trường, dựa vào nhiều năm trình sát hình sự thực tiễn.

Ở giai đoạn chuẩn bị phạm tội, mô hình hành vi của tội phạm thường xuất hiện sự bất thường. Sự bất thường này không có gì khác biệt khi so sánh với người trong xã hội bình thường, nhưng lại có khác biệt rõ rệt khi so sánh với mô hình hành vi nhất quán của anh ta. Ví dụ như những đồ vật bình thường sẽ không mua, những lời bình thường không nói, những nơi bình thường không đi...

Liễu Như nhớ đến đoạn này, nhìn về phía Phí Chí Cương một lúc rồi mới đi theo. Cô đuổi theo phía sau, không muốn bị chồng nhìn thấy, đi được vài bước, trông thấy Phí Chí Cương dừng trước chỗ đăng kí nằm viện, vị bác sĩ đi cùng nói với người ngồi bên trong vài câu, sau đó Phí Chí Cương bắt đầu điền giấy tờ.

Phí Chí Cương cầm túi thuốc, từng bước lui về sau, rồi quay đầu bước đi, đầu tiên là bước nhanh, sau đó chuyển sang chạy

chậm, ra khỏi bệnh viện liền vội vã gọi một chiếc taxi rồi lên xe. Cô nghĩ đến chuyện bác sĩ Triệu gọi điện bảo cô quay lại, lòng tơ trên gáy liền dựng hết lên.

Phí Chí Cương muốn gửi cô vào bệnh viện tâm thần!

Nếu cô thật sự có bệnh, gia đình lại kí giấy đồng ý, thì dù bản thân không muốn thì bệnh viện tâm thần vẫn sẽ tiếp nhận cô. Mà cô còn đến gặp bác sĩ khoa tâm thần mấy tuần liền, đều do Phí Chí Cương giới thiệu, đã thế hôm nay còn lộ ra ít triệu chứng nghi ngờ bị tâm thần phân liệt!

Liễu Như hồi hận đến nỗi muốn tự đánh mình một trận.

Đối với Phí Chí Cương, với kẻ đã giết Văn Tú Quyên và Quách Khái mà nói, có phương án nào hoàn mỹ hơn việc tống cô vào bệnh viện tâm thần không? Như vậy, dù cô có tra ra thứ gì, định cung cấp manh mối gì cho cảnh sát, có nghi ngờ ai đi nữa thì ai sẽ tin cô?

Giết người không cần thấy máu. Có lẽ đối với Phí Chí Cương, việc này phù hợp với tình nghĩa vợ chồng nhiều năm, ở trong viện tâm thần yên ổn chữa bệnh, uống nhiều thuốc một chút, đến nỗi đầu óc mê man, sau đó quên luôn chuyện báo thù. Nếu vẫn còn nhớ, nghĩa là chưa chữa khỏi, lại nhốt vào viện trị liệu tiếp! Liễu Như ngồi trong taxi, tim đập thành thịch như thế muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Nếu không phải hôm nay một bệnh nhân của bác sĩ Triệu hủy lịch hẹn, thì cô đã tới sớm nửa tiếng, vào khám rồi rời đi sớm nửa tiếng, nếu như không phải cô đúng lúc trông thấy Phí Chí Cương ở đại sảnh thì lúc này cô đã bị một đám y tá y lôi vào phòng bệnh cách ly rồi.

“Chị định đi đâu? Chị nói gì đi chứ!” Tài xế lớn tiếng hét vào mặt cô.

“Ồ, xin lỗi anh.” Liễu Như báo địa chỉ nhà cho anh ta.

“Phiền bác tài lái nhanh chút, tôi đang gấp!”

Đến trước cửa nhà, Liễu Như bảo tài xế đợi cô một lúc. Cô không biết mình còn bao nhiêu thời gian, tóm lại phải càng nhanh càng tốt. Cô lôi cái va li du lịch to từ phòng chứa đồ ra, đầu tiên nhét tất cả bản sao giấy tờ liên quan đến vụ án, sách vở... rồi vơ đại mấy bộ quần áo, tìm tất cả giấy chứng nhận, thẻ ngân hàng cho vào va li rồi đóng lại. Cô để lại một tờ giấy với nội dung “Đừng tìm em” trên bàn, một tay kéo va li, một tay ôm tấm ván bàn học ra ngoài xe, bảo tài xế chở đến khu Thụy Hồng mới.

Hôm cô đến văn phòng bất động sản, quản lý bất động sản - người đã cho “Đồng Tiểu Lâm” thuê phòng đưa cho Liễu Như một tấm danh thiếp theo thói quen nghề nghiệp, cô liền lấy ra tìm số điện thoại.

“Tôi cần thuê một căn hộ, giá tiền không quan trọng, loại một phòng, hai phòng hay ba phòng đều được, nhưng tôi muốn dọn vào ngay hôm nay, có không?” Liễu Như hỏi.

“Có một căn hộ hai phòng rất đẹp, chìa khóa ở chỗ tôi, khi nào chị tới xem phòng được ạ?”

“Hai mươi phút nữa.”

Liều Như nhìn địa chỉ, không sai, chính là khu nhà này. Mặc dù đã biết một chút về tình hình hiện tại của Hạng Vĩ, nhưng khi nhìn thấy bảo vệ thông báo qua bộ đàm rằng có khách tới thăm, Liều Như vẫn thấy hơi giật mình. Đối với cô, cấp bậc nhà cửa ở khu Thụy Hồng đã tốt rồi, mà ở đây còn cao cấp hơn gấp đôi.

Sau khi trốn đi, Phí Chí Cương gọi điện cho cô mấy lần. Cô không bắt máy, sau đó dứt khoát bấm từ chối. Phí Chí Cương gửi một mẫu tin nhắn tới hỏi: “Sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?” Liều Như tức đến nổi nghiêng răng ken két, gửi một tin nhắn: “Anh đã làm gì thì anh tự biết, vài thư còn muốn che mắt Phật!” Sau đó, Phí Chí Cương không gửi tin nhắn cũng không gọi điện thoại nữa, chẳng giải thích hay uy hiếp, cũng không hề nói câu xin lỗi hay níu kéo nào, vợ chồng bên nhau nhiều năm như vậy mà tựa như ảo ảnh trong mơ. Liều Như dần hiểu ra, gào khóc âm ỉ một hồi, khóc đến khô cả mắt từ sáng đến đêm, khóc mệt lại ngủ thiếp đi, vừa tỉnh dậy liền khóc, cứ lặp đi lặp lại như thế. Tiếp theo nên làm như thế nào, cô hoàn toàn mất phương hướng, tìm kiếm Hạng Vĩ chỉ là một kế hoạch tiếp diễn theo quán tính, nhưng tìm được rồi phải xử lý ra sao? Vụ án của

Quách Khải chẳng có tiến triển gì mới, dù nắm được một xúu manh mối cũng không giúp Liễu Như tìm được hướng đi cụ thể. Nếu có thể tìm được manh mối gì từ chỗ Hạng Vĩ thì cũng chỉ bổ sung chút ít cho vụ án nhiều năm trước của Văn Tú Quyên, chắc chắn không thể có được tiến triển mang tính đột phá từ chỗ anh ta. Cô bắt buộc phải nắm giữ điểm mấu chốt, tìm ra chứng cứ khiến cảnh sát không thể coi nhẹ, thậm chí phải hình thành một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh thì mới có thể thuyết phục được vị cảnh sát Lưu khó nhằn kia. Nếu đây là một hành trình dài, thì nơi cô đứng bây giờ vẫn còn cách điểm kết thúc hàng nghìn dặm. Hoặc cứ cho là không có nghìn dặm này, cô chỉ cần một bước là đã có thể tới trước mặt vị cảnh sát họ Lưu đó, đứng thẳng lưng đối diện với anh ta, nhưng nếu cô dính bệnh án tâm thần thì cũng đủ khiến chứng cứ trong tay mất đi hơn phân nửa hiệu lực. Có ai lại nghiêm túc nghe một người bệnh tâm thần nói chuyện chứ?

Liễu Như không thể nghĩ ra cách gì tốt cả. Cô chỉ có thể cắn răng đi theo tuyến đường định sẵn, đi thẳng đến cuối đường. Có lẽ xe đến chân núi ắt có đường, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, lần này cô sẽ đi đến cùng không từ bỏ.

Thông tin về Hạng Vĩ là do cô tìm được trên mạng. Trong một bài báo của năm nay, nội dung nói về một công ty trò chơi của nhà sáng lập trẻ tuổi thân tàn nhưng chí không tàn tên là Hạng Vĩ đã được thu mua. Tên giống, mà hoàn cảnh tàn tật nghe cũng giống, năm sinh tương tự, khiến Liễu Như cảm thấy đây rất có thể là người mà cô muốn tìm. Cô tìm ra số điện thoại của công ty rồi gọi đến, may mắn là sau khi công ty được thu

mua, Hạng Vĩ vẫn đảm nhiệm chức vụ nhà sáng lập, nên cuộc gọi được chuyển trực tiếp cho anh ta. Liễu Như nhắc đến trường Y được Thượng Hải và Văn Tú Quyên, hỏi “Cậu có phải là Hạng Vĩ không?”, đầu dây bên kia im lặng rất lâu, sau đó đáp, “Đúng vậy, tôi chính là Hạng Vĩ”. Hạng Vĩ đồng ý gật mặt, Liễu Như rất vui, ít nhất là trước mắt cô có thể đi tiếp con đường này, cho dù chỉ được một quãng ngắn mà thôi.

Hạng Vĩ sống ở tầng một, một phụ nữ trung niên ra mở cửa, nhìn biểu hiện và cách ăn mặc, chắc đó là người giúp việc. Hạng Vĩ ngồi trên ghế salon trong phòng khách, người giúp việc dẫn Liễu Như vào, Hạng Vĩ liền đứng dậy chào cô.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Liễu Như, Hạng Vĩ cười cười ngồi xuống, nói, “Lắp chân giả thôi, cũng không thuận tiện lắm đâu. Xin lỗi nhé, với tình trạng của tôi mà gặp mặt ở quán cà phê thì hơi phiền, chỉ có thể gặp ở công ty hoặc nhà riêng. Nghe cô nói sơ qua điện thoại, tôi cảm thấy có lẽ văn phòng không phải địa điểm thích hợp, nên vẫn mời cô đến nhà, lần đầu gặp mặt hơi mạo muội. Mời ngồi, mời ngồi.”

Liễu Như ngồi xuống, cô giúp việc bưng trà lên, rồi sang phòng khác, trong phòng khách chỉ còn hai người đối mặt.

“Là tôi mạo muội mới đúng, tự đứng lại gọi điện cho ông, còn mạo muội tìm đến tận cửa.”

“Đừng gọi ‘ông’, gọi Hạng Vĩ là được rồi, chúng ta là bạn cùng trường mà, ha ha”. Hạng Vĩ khoát tay, trong lời nói chẳng có chút kiêng kị hay khó chịu gì, xem ra không còn giữ vướng mắc trong lòng về chuyện năm xưa nữa. Có lẽ do thời gian, hoặc cũng có thể có liên quan đến thành tựu hiện tại của anh ta.

Liều Nhứ lúc này mới có cơ hội nghiêm túc đánh giá Hạng Vĩ, trong phòng có bật hệ thống sưởi ấm sàn nhà, Hạng Vĩ mặc áo phong dài tay, hiện ra cơ bắp chắc nịch ở thân trên, chắc chắn anh ta đã duy trì rèn luyện trong thời gian dài. Phía dưới mặc quần thể thao rộng rãi, ngồi trên ghế salon, không ai nhận ra anh ta bị tàn tật. Nhưng khuôn mặt thì trông già hơn so với các bạn cùng lớp, nếp nhăn ở khóe mắt xuất hiện nhiều, nhìn thoáng qua cứ tưởng đã tuổi tứ tuần, rất không khớp với nửa thân trên cường tráng kia, không biết vì anh ta đã dốc hết sức lực trên thương trường, hay do chấn thương tâm lý của sự việc năm đó, hoặc có khi là cả hai.

Thật ra lúc gọi điện thoại, Liều Nhứ không đề cập đến mục đích lần gặp mặt này sẽ liên quan đến cái chết của Văn Tú Quyên. Cô chỉ nói với Hạng Vĩ rằng mình là bạn tốt của Văn Tú Quyên, qua bao nhiêu năm rồi, cô muốn tìm hiểu thêm về cô ấy. Cô bảo mình có biết qua chút chuyện giữa Hạng Vĩ và Văn Tú Quyên, cũng nghe Văn Tú Quyên tâm sự rằng cô ấy cảm thấy rất có lỗi với Hạng Vĩ. Kế hoạch của cô là nếu Hạng Vĩ không muốn gặp mặt, cô sẽ dùng chuyện Văn Tú Quyên bị mưu sát để khiến anh ta lung lay, nhưng không ngờ Hạng Vĩ lại đáp ứng ngay lập tức. Giờ đây ngồi trước mặt Hạng Vĩ, Liều Nhứ cảm thấy, có lẽ anh ta không chỉ bỏ qua ân oán với Văn Tú Quyên, mà tình cảm giữa họ có lẽ phức tạp và sâu sắc hơn cô tưởng tượng.

Hạng Vĩ chờ Liều Nhứ mở lời, người nói sau sẽ nắm chắc quyền chủ động, đây chính là thói quen được rèn luyện sau bao nhiêu năm anh ta lăn lộn ở Thượng Hải.

Liễu Như bắt đầu tự giới thiệu, từ lúc cô vào lớp bồi dưỡng, nói ra có hơi xấu hổ nhưng cô được chọn chẳng qua là vì Hạng Vĩ bị loại. Cô kể về quan hệ bạn bè với Văn Tú Quyên, kể rằng sau khi cô ấy qua đời thì cô đã chịu cú sốc tinh thần rất lớn, lúc thực tập lại xảy ra sai sót, cuối cùng không thể trở thành bác sĩ, sau này kết hôn với Phí Chí Cương, mấy năm nay cô yên ổn làm một người phụ nữ nội trợ trong gia đình.

“Chớp mắt một cái, từ lúc tốt nghiệp tới giờ cũng nhiều năm rồi, có lúc cảm thấy cảnh còn người mất.” Liễu Như cảm khái nói. “Đôi khi tôi nghĩ, nếu Văn Tú Quyên còn sống thì sẽ thế nào nhỉ.”

Liễu Như dừng lại, chờ phản ứng của Hạng Vĩ. Cô đợi Hạng Vĩ nói ra những câu như “Sao bỗng dưng lại nhắc đến Văn Tú Quyên, còn cố ý đến tìm tôi”, sau đó Liễu Như có thể nói về chuyện trong lúc dọn dẹp nhà đã tìm thấy thư từ qua lại của hai kẻ giết người.

“Đúng vậy, tôi thật sự hi vọng cô ta vẫn còn sống.” Hạng Vĩ đáp.

Liễu Như hơi kinh ngạc, cô thoáng cảm thấy trong đầu lóe lên một suy nghĩ nào đó, cô hi vọng mình có thể nắm bắt nó, bởi có lẽ nó vô cùng quan trọng.

“Cậu ấy là người thế nào, anh có thể nhớ lại không?” Liễu Như hỏi dò, trong lòng cố nghĩ xem rốt cuộc mình đã bỏ qua điều gì.

“Đương nhiên, đương nhiên có thể.” Hạng Vĩ nói, giọng điệu có chút thản thục. Anh ta bắt đầu kể từ hồi huấn luyện quân sự năm thứ nhất, ban đầu Văn Tú Quyên được các bạn học quý

mến. Kể về chuyện cô có nuôi một chú thỏ con, nhưng không nuôi như thú cưng mà làm động vật thí nghiệm, sau đó cô bị bạn học phát hiện ra, họ không hiểu tại sao cô làm thế nên cô liền bị tập thể xa lánh và cô lập. Kể về lúc đại học chính thức bắt đầu, hai người càng lúc càng gần gũi, kể về những buổi tối cùng nhau ôn bài trong phòng tự học, sánh vai nhau về ký túc xá, bóng họ soi tỏ dưới ánh trăng hòa với tiếng xào xạc của hàng thông, kể về một khúc tiêu văng vẳng trong đêm khiến những người có mặt trong đêm liên hoan tập thể đó phải kinh ngạc...

Liễu Như bỗng nhận ra điều gì đó, buột miệng, “Anh vẫn còn yêu cậu ấy!”

Hạng Vĩ ngừng lại, khoe miệng chậm rãi nhếch lên thành nụ cười bất đắc dĩ.

“Tôi tưởng rằng mình sẽ hận cô ấy, tôi cũng nên hận cô ấy. Thực sự đã có một khoảng thời gian như thế. Nhưng cô ấy mất rồi. Khi một người không còn tồn tại trên đời nữa, thì những ấn tượng cô ấy để lại, vài thứ sẽ dần phai nhạt, vài thứ lại khắc sâu trong lòng. Lúc ấy tôi mới hiểu ra, rốt cuộc tình cảm của mình như thế nào.”

Chút suy nghĩ mỏng manh xuất hiện trong đầu Liễu Như giờ đã không thể không rõ ràng hơn. Là Hạng Vĩ! Một con đường có thể giúp cô bước tiếp đã xuất hiện ngay trước mắt, Hạng Vĩ chính là cọng cây ngọn cỏ cứu giúp cô lúc này, cô nhất định phải bám lấy nó! Hạng Vĩ vẫn còn yêu Văn Tú Quyên, nếu biết Văn Tú Quyên chết vì bị mưu sát thì nhất định anh ta sẽ đồng ý điều tra cùng cô. Chỉ cần Hạng Vĩ tham gia, trở thành đối tác thì cô mới có thể có được tấm “kim bài miễn tử”, bệnh

án tâm thần không còn là vấn đề chí mạng với cô nữa. Bởi vì Hạng Vĩ không phải người mắc bệnh tâm thần, anh ta là người bình thường, chân tướng mà anh ta tham gia và tìm ra sẽ không bị xem nhẹ. Đến lúc đó, Phí Chí Cương có nhốt cô vào bệnh viện tâm thần cũng chẳng ích gì. Mặc dù Hạng Vĩ chỉ quan tâm đến cái chết của Văn Tú Quyên, không để ý đến Quách Khái, nhưng cái chết của hai người đó có liên quan đến nhau, tra được vụ này sẽ lời ra chân tướng vụ kia thôi.

Anh ta chính là người quan trọng nhất đối với cô lúc này, có thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khốn cùng. Nhất định phải để một người tinh thần minh mẫn, khỏe mạnh điều tra và thu thập chứng cứ, thì mới lay chuyển được lập trường của phía cảnh sát!

“Hạng Vĩ, anh có biết vì sao đột nhiên tôi lại muốn tìm hiểu về Văn Tú Quyên không?” Liễu Như đan hai tay trên đầu gối, từ tốn hỏi một cách trịnh trọng.

“Xem ra là có nguyên nhân đặc biệt ư?”

“Anh có biết lúc đó từng có tin đồn nói rằng trong lớp có người muốn hãm hại cậu ấy không?”

Hạng Vĩ lắc đầu, “Tôi không rõ lắm, sao lại có tin đồn ác như vậy? Không thể nào.”

“Chính Văn Tú Quyên nói với tôi, tôi tin chắc chuyện đó có thật, lúc ấy bản thân tôi cũng gặp một vài chuyện đáng sợ nữa. Đầu tiên, tôi sẽ cho anh xem một số thư Văn Tú Quyên để lại cho tôi trước khi qua đời, cách đây không lâu, vào tháng 9, lúc sắp xếp đồ đạc tôi mới phát hiện trong chiếc tiêu cô ấy để lại có

giấu những bức thư này. Tôi nghĩ rằng cô ấy hi vọng tôi có thể giúp tìm ra hung thủ, báo thù cho cô ấy.”

Liều Như lấy đồng thư sao chép trong túi ra đưa cho Hạng Vĩ. Sau đó nhân lúc Hạng Vĩ đọc thư, cô kể chuyện ngày 25 tháng 11 năm 1997 mình chứng kiến Văn Tú Quyên nửa đêm tỉnh dậy, kể hết toàn bộ sự việc đáng sợ đã diễn ra trong chín năm qua.

Hạng Vĩ đọc được một nửa thì ngừng lại lắng nghe Liều Như kể, cô nói xong, anh ta lại cúi đầu đọc thư, lật qua lật lại mười mấy bức thư, từng câu từng chữ đều được anh ta đọc hai lần, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Thật không ngờ trong lớp chúng ta lại có một kẻ giết người. Nếu không xem chỗ thư này, chắc là tôi chẳng thể tin nổi bạn học của mình lại có loại người này!”

“Không chỉ một, mà tận hai hung thủ.”

Hạng Vĩ lắc đầu nói, “Tôi không phải người dễ tin tưởng người khác, cho dù ấn tượng đầu tiên tốt thế nào chăng nữa. Tôi là kẻ tàn phế, nếu cả tin thì đã không thể sống đến ngày hôm nay. Huống chi những gì cô vừa nói thật khó bề tưởng tượng. Nhưng đọc xong đồng thư này thì tôi tin rồi. Trong chuyện này ắt có uẩn khúc. Cô đợi tôi một chút.”

Hạng Vĩ đứng lên, do hơi xúc động nên cơ thể anh ta lão đảo vì đứng lên quá đột ngột. Anh ta phải vịn vào tường, tìm điểm tựa cân bằng, rồi rời khỏi phòng. Vài phút sau, anh ta quay lại, cầm theo một hộp sắt.

Hạng Vĩ mở hộp ra, bên trong xếp đầy thư từ. Anh ta chọn bừa một bức thư, đưa cho Liều Như xem.

“Cô đọc đi.”

Thư này viết cho một người tên là Linh Đang, Liễu Như nhìn vài dòng, đều là kể chuyện cuộc sống, chẳng liên quan gì đến Văn Tú Quyên. Nhưng càng đọc cô càng ngạc nhiên, mấu chốt không nằm ở nội dung thư, mà là nét chữ. Liễu Như đã nghiền ngẫm thư của kẻ mưu sát treo đầy trên rèm cửa bao nhiêu ngày, chi tiết trên mỗi trang đều khắc sâu trong đầu, lúc này cô có thể xác định rõ ràng nét chữ trong bức thư này hoàn toàn đồng nhất với nét bút của nghi phạm A!

Cô không thể đè nén nghi ngờ trong lòng, buông thư xuống, hỏi, “Người viết thư này là ai?”

“Đỗ Quyên. Cô ấy luôn kí tên như vậy khi viết cho bạn tâm thư.” Hạng Vĩ nói, “Thật ra, đó chính là Văn Tú Quyên.”

Liễu Như trợn mắt há mồm.

“Văn Tú Quyên đúng là một cô gái vô cùng thông minh, lại dũng cảm nữa. Cô ấy có thể nghĩ ra biện pháp này để tự cứu mình, hơn nữa có thể liên lạc được với hung thủ. Đáng tiếc...”

Liễu Như vẫn đắm chìm trong kinh hoàng do tin tức này mang lại, rằng Văn Tú Quyên chính là nghi phạm A. Đối với Liễu Như, Văn Tú Quyên từng là nhân vật tỏa ánh hào quang chói lòa, nhưng về sau dung mạo của cô càng ngày càng tiêu tụy, cuối cùng ra đi vĩnh viễn. Nhiều năm trôi qua, thời gian đã bào mòn ấn tượng của Liễu Như về cô bạn này, sau đó Quách Khái lại điều tra ra gia cảnh mà cô ấy giấu giếm, sau tất cả, Văn Tú Quyên đã hoàn toàn mất hết ánh hào quang vốn có. Nhưng giờ đây Liễu Như đã biết, năm đó Văn Tú Quyên trong cảnh khốn cùng đã chọn cách liên lạc với kẻ mưu sát bằng thư, đối

đầu thắng với kẻ đó, trí tuệ và sự dũng cảm này khiến Liễu Như thán phục. Văn Tú Quyên thật sự là một người thông minh, xảo trá.

Chuyện năm xưa giờ đây trở nên rõ mồn một trước mắt, hóa ra đằng sau những tháng ngày cô cùng Văn Tú Quyên truy tìm hung thủ, còn xảy ra chuyện gửi thư qua lại thế này. Hóa ra đằng sau vụ lỗ kim trên chai nước khoáng là sự dàn dựng bố trí tỉ mỉ của Văn Tú Quyên, để cô hoàn toàn tin tưởng và quyết tâm trợ giúp cô ấy. Liễu Như đầu tiên là kính nể, rồi thấy tức giận, sau đó lại hiểu được hành động của Văn Tú Quyên. Đủ loại cảm xúc hỗn tạp rối rắm đan xen khiến hình tượng Văn Tú Quyên trong lòng cô một lần nữa tỏa ra lớp sương mù dày đặc, không thể thấy rõ.

Hai người có quá nhiều thứ cần xem xét và những thông tin chưa thể lí giải ngay được, căn phòng nhất thời chìm vào tĩnh lặng.

Liễu Như chính là người phá vỡ sự im ắng này, cô nói với Hạng Vĩ, “Cho dù là thế, kẻ hại chết Văn Tú Quyên chưa chắc chỉ có một người.”

“Sao cô lại nói vậy?”

“Trước khi chết Văn Tú Quyên đã nói với tôi, trong lớp nhiều người như vậy nhưng chỉ có Phí Chí Cương là không có vấn đề. Khi đó tôi và Phí Chí Cương đang hẹn hò, sau đó chúng tôi kết hôn. Nhiều năm trôi qua, mặc dù tôi không biết tại sao Văn Tú Quyên lại đưa ra kết luận đó, nhưng tôi vẫn rất tin tưởng vào kết luận của cậu ấy. Thế nhưng, sau khi Phí Chí Cương biết tôi điều tra về cái chết của Văn Tú Quyên thì thái độ

của anh ấy ngày càng kỳ lạ. Hôm trước, anh ấy suýt tông tôi vào bệnh viện tâm thần.”

Liễu Như kể chuyện Phí Chí Cương nửa đêm ngắm dao, cũng không giấu chuyện mình đi khám bác sĩ tâm lý được một thời gian.

“Vậy thì Phí Chí Cương cũng khả nghi thật.” Hạng Vĩ gật đầu tán đồng.

“Đúng vậy, cả lớp bồi dưỡng này, ngoại trừ tôi và anh thì ai cũng khả nghi!”

“Vậy nên cô mới tìm đến tôi?”

Liễu Như nhìn chăm chăm Hạng Vĩ, “Anh có chịu giúp tôi không?”

Hạng Vĩ cười cười, “Chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà.”

Anh ta dừng lại một chút, nhìn thấy sắc mặt của Liễu Như dần ảm đạm, thì nói thêm, “Không phải tôi giúp cô, mà là tôi không thể để Văn Tú Quyên chết không rõ ràng được. Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, nhưng tôi và Văn Tú Quyên... Cô ấy vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của tôi, tôi vốn không biết cô ấy tới tìm mình làm gì, giờ thì tôi hiểu rồi.”

Sau đó, Hạng Vĩ gọi điện thoại cho thư kí ngay trước mặt Liễu Như, yêu cầu giảm số buổi họp và hội nghị anh ta cần tham gia trong thời gian này, trường hợp đặc biệt thì chuyển quyền kí tên cho người phụ trách các phòng. Anh ta muốn dành nhiều thời gian để điều tra cái chết của Văn Tú Quyên.

Sau đó anh ta nói với Liễu Như, “Tối nay ở lại chỗ tôi dùng bữa đi, chỉ là cơm canh bình thường thôi, tôi nghĩ chúng ta còn rất nhiều chuyện cần bàn.”

Đương nhiên Liễu Như đồng ý.

Hạng Vĩ bảo cô giúp việc chuẩn bị thêm một phần bữa tối, rồi chuyển địa điểm trò chuyện sang phòng trà riêng tư, đóng cửa lại. Anh ta vỗ vỗ hộp thư, nói, “Rất xin lỗi lúc đầu vẫn còn dè chừng nên tôi không nói hết, thực ra, lần đầu tôi gặp Văn Tú Quyên không phải hồi huấn luyện quân sự năm thứ nhất.”

Hạng Vĩ bắt đầu kể về Văn Tú Lâm, cái tên mà Liễu Như được nghe Quách Khái nhắc qua một lần, giờ đây đã trở nên rõ rệt hơn, một cô gái nhỏ mượn địa chỉ bạn cùng lớp để làm bạn tâm thư với em gái mình, mong muốn giúp em thoát khỏi bóng ma tâm lý, trao đổi thư từ rất nhiều năm. Trong quá trình đó, Văn Tú Lâm cũng trở thành bạn tốt với Hạng Vĩ, cuối cùng vào lúc hấp hối, cô ấy đã nhờ Hạng Vĩ trở thành một “người bạn gái”, trở thành Linh Đang - người duy nhất có thể chạm đến nội tâm của Văn Tú Quyên.

Liễu Như trầm nghĩ, không biết tình đầu của Hạng Vĩ có phải là Văn Tú Lâm không? Anh ta yêu Văn Tú Quyên phải chăng vì cô gái kia mất sớm, nên tình yêu chuyển từ người chị sang cô em? Thì ra những bức thư khiến cô kinh ngạc đó có đến hai đợt, một là Văn Tú Quyên viết thư để tự cứu mình, hai là Hạng Vĩ viết thư vì muốn cứu vớt Văn Tú Quyên.

“Vậy rốt cuộc bóng ma tuổi thơ khiến Văn Tú Quyên luôn đau khổ là gì?” Liễu Như hỏi.

Hạng Vĩ lắc đầu, “Tôi không biết. Văn Tú Lâm không kể cho tôi, mà Đỗ Quyên cũng chưa từng nói rõ với Linh Đang. Có mấy lần trong thư cô ấy đề cập vài câu, nhưng chỉ sơ sài mờ lung. Hình như cô ấy đã làm chuyện gì có lỗi với người thân của

mình, nhưng Văn Tú Quyên vẫn nghĩ mình làm vậy là có lý do chính đáng. Chuyện này cũng khiến Văn Tú Lâm cảm thấy rất áy náy với em gái. Khúc mắc kia xảy ra lúc hai chị em họ còn nhỏ. Tôi luôn thắc mắc người mà hồi nhỏ Văn Tú Quyên làm tổn thương là ai, bởi nếu là người lớn trong nhà thì sẽ không so đo với sai trái của con trẻ. Có thể là người cùng thế hệ, nhưng chắc chắn không phải Văn Tú Lâm. Thậm chí tôi nghĩ không biết chuyện này có liên quan đến việc mẹ của họ là người sống thực vật không, khi tìm hiểu thì được biết bà ấy rơi vào trạng thái đó do một tai nạn xe lửa. Có lẽ chuyện này chỉ có Văn Hồng Quân biết rõ thôi.”

Sau bữa tối đơn giản, hai người ở trong phòng trà sắp xếp lại các manh mối hiện có. Đầu tiên chủ yếu là Liễu Như giới thiệu, nói đến phân nửa thì Hạng Vĩ thán phục, nói không ngờ năng lực điều tra của cô lại cao đến thế. Liễu Như lắc đầu, nói “Phần lớn việc điều tra không phải do tôi làm, trước đó tôi từng có một đối tác giỏi giang, nhưng cậu ấy mất rồi”. Hạng Vĩ nghe thấy thì rất ngạc nhiên, Liễu Như bèn kể chuyện về Quách Khái, anh đã làm những gì, chết như thế nào, kể xong liền bảo “Bây giờ anh có thể cân nhắc lần nữa xem có nên tham gia vụ này không, không sao đâu”.

Hạng Vĩ cười rộ lên, “Tôi từng chết một lần rồi. Thời gian còn lại trong cuộc đời này là do tôi nhặt về thôi.”

Đây là câu trả lời rất thâm thúy. Liễu Như nghĩ. Hạng Vĩ từng chết một lần vì Văn Tú Quyên, giờ anh ta chuẩn bị đối mặt với cái chết và nguy hiểm cũng vì Văn Tú Quyên.

“Hung thủ cảm thấy bị uy hiếp cho nên mới ra tay với cảnh sát Quách, nhưng chính cái chết của anh ấy khiến vụ án kia bị lật lên. Qua cái chết của anh ấy nhất định sẽ có những đầu mối mới.” Hạng Vĩ phân tích.

“Tôi chỉ hi vọng phía cảnh sát không hoàn toàn bị dắt mũi, rõ ràng nguyên nhân gây án do Tà giáo ăn thận rất là đáng ngờ.”

“Cảnh sát chưa hẳn bị lừa đâu, tôi sẽ đứng từ góc độ cảnh sát để phân tích. Đầu tiên, giới tính của hung thủ đáng ngờ như thế, cảnh sát chắc chắn có chú ý đến, nhưng thế thì sao? Nếu hiện trường chỉ là nguy trang để đánh lạc hướng, không để lại bất cứ manh mối nào thì cảnh sát cũng đành bắt đầu điều tra từ động cơ gây án thôi. Nhưng động cơ ở đây là gì? Tại sao hung thủ dự đoán trước Quách Khải sẽ xuất hiện ở quán rượu Màu Lam để đón lõng từ trước? Cảnh sát không biết chuyện của Văn Tú Quyên, nên không thể tìm ra động cơ gây án, với tình huống này thì muốn có tiến triển thực sự cũng khó. Nhưng nếu đem chuyện Văn Tú Quyên ra tường trình với cảnh sát, vụ án đã xảy ra nhiều năm như thế, không bàn đến chuyện vụ án có được lật lại hay không, đối với những bác sĩ tốt nghiệp từ lớp bồi dưỡng thì việc này sẽ ảnh hưởng rất lớn với bọn họ, tất cả sẽ bị lôi ra điều tra, đối với bệnh viện cũng là tai tiếng không nhỏ.”

“Nhưng thật sự trong lớp bồi dưỡng có kẻ giết người, có thể là hai kẻ. Tôi cảm thấy đã đến lúc chúng ta phải báo cảnh sát rồi.” Liễu Như nói.

“Vậy cô còn cần tôi làm gì?” Hạng Vĩ hỏi ngược lại.

Liễu Như giật mình, cô quên mất mình là một bệnh nhân tâm thần không có tiếng nói.

“Tốt nhất chúng ta nên điều tra thêm chứng cứ mới, có định hướng cụ thể về danh tính hung thủ rồi báo cảnh sát. Nếu cuối cùng vẫn không điều tra được gì thì cô không thể ra mặt, tôi đi trình báo thì khả năng cao là họ sẽ không tin.”

“Chứng cứ mới... Nhưng bây giờ tôi không có chút phương hướng nào.”

“Tôi có.” Hạng Vĩ nói, “Cô có mang theo bức thư cuối cùng không?”

Liễu Như lấy trong túi ra một bức thư, đó là bức thư hẹn gặp mặt ở quán rượu Màu Lam.

Hạng Vĩ quan sát bức thư thật lâu, sau đó nói với Liễu Như, “Chuyện tôi đi làm thêm ở quán rượu Màu Lam không phải bí mật gì trong lớp, cũng chưa từng giấu giếm ai, các bạn nam chắc chắn đều biết, bạn nữ thì tôi không rõ. Khi đó quán Màu Lam không giống như bây giờ đâu, vẫn là một quán rượu “bình thường”, nhưng cũng đủ để tôi được mở rộng tầm mắt. Các bạn học cùng lớp đều rất đàng hoàng, ít nhất là trong khoảng thời gian tôi làm phục vụ ở đó mấy tháng trời cũng chẳng thấy bạn nào đến quán chơi. Cho nên tôi không hiểu vì lý do gì hung thủ lại hẹn gặp Văn Tú Quyên ở quán Màu Lam. Nhưng nghĩ ở góc độ khác, nếu bức thư này là giả, mới được viết rồi dán dưới bàn gần đây, cố ý để Quách Khải phát hiện thì có thể giải thích vì sao hung thủ biết Quách Khải sẽ đến quán Màu Lam. Bức thư này chính là cái bẫy.”

“Anh nhìn ra thư này là giả ư?”

Hạng Vĩ lắc đầu, “Không, nhìn thư thì rất cũ rồi. Tôi không phải là người giám định chuyên nghiệp, chỉ là đoán mò thôi.

Nhưng có thể tìm người giám định, ngoài ra chúng ta cần đi theo con đường điều tra hòm thư của Quách Khái, xem anh ấy tìm được bức thư này ở đâu.”

Nói đến đây, Hạng Vĩ lấy bản sao của bức thư cuối cùng, nhìn chăm chăm một lúc, rồi nói, “Thật ra, tôi gần như có thể xác định bức thư hẹn gặp ở quán rượu Màu Lam kia là giả, chính là thứ được giả mạo tỉ mỉ để đánh lừa Quách Khái.”

Anh ta vẫy vẫy bức thư sao chép cầm trên tay, “Đây mới thật sự là bức thư cuối cùng. Văn Tú Quyên có thể hư cấu ra một kế mưu sát không tồn tại để liên lạc với hung thủ, đúng là một ý tưởng xuất sắc. Nhưng xem ra, hung thủ kia cũng không đơn giản, có vẻ hần cũng nghi ngờ.”

“Anh nhận ra điều gì à?” Liễu Như hỏi.

“Đêm Giáng sinh năm ấy là đêm Giáng Sinh vui nhất trong đời mà tôi được trải nghiệm, tôi sẽ không bao giờ quên. Tất cả bạn bè trong lớp bồi dưỡng đã cùng tôi đón ngày lễ này trong rừng thông. Tôi không đi vào từ cổng trường, tôi không muốn vừa bị đuổi chưa được bao lâu đã ngồi xe lăn đến trường, bảo vệ tra hỏi. Ở ngoài rừng thông, Trương Văn Vũ công tôi, cùng leo tường với Tiền Mục để tới địa điểm tổ chức, lúc ấy 9 giờ tối, tất cả mọi người đều ở đó chờ tôi. Tất cả cùng nhau ca hát, nhảy múa xung quanh tôi...”

Khoảnh khắc đó, Hạng Vĩ nói thật chậm rãi, ánh mắt hơi nheo lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười. Cảnh tượng đêm đó như hiện rõ trước mắt. Liễu Như nghi ngờ không thôi, nhưng lúc này cô cố nhin không xen vào hồi tưởng của anh ta.

“Tôi nhớ rất rõ hôm đó là thứ Tư. Trong bức thư gặp mặt cuối cùng cũng đề là thứ Tư, tôi tin chắc hôm đó chính là đêm Giáng sinh ngày 24, mà từ đình Người Chết bước năm mươi bước về phía bắc rất gần với nơi chúng tôi tụ họp. Liễu Như, lúc này cô nói, hơn 9 giờ đêm Giáng sinh năm đó, cô đi ngang qua thấy Văn Tú Quyên hốt hoảng chạy khỏi rừng thông. Vậy thì đúng rồi. Có thể hiểu được hết tất cả những chi tiết này rồi. Ôi, chiêu này của tên kia thật sự lợi hại.”

“Anh nói rõ hơn được không? Tôi vẫn chưa hiểu.”

“Trong thư, Văn Tú Quyên đề nghị gặp mặt nhiều lần, nhưng cách thể hiện quá gấp gáp khiến hung thủ nghi ngờ. Tôi nháy lâu vì Văn Tú Quyên, lúc đó vẫn rất căm hận cô ấy, nên mọi người tổ chức buổi họp lớp cho tôi thì chắc chắn sẽ không nói cho Văn Tú Quyên biết. Hung thủ đưa ra thời gian gặp mặt và địa điểm thế này, nếu người liên lạc với hắn không phải Văn Tú Quyên thì nhất định sẽ viết thư để chất vấn. Nhưng nếu người đó là Văn Tú Quyên thì kết quả... giống như tối hôm đó cô thấy đó. Văn Tú Quyên thấy cả lớp đều có mặt, lập tức biết mình bị bại lộ, cho nên mới tuyệt vọng và nản chí đến vậy.”

“Vậy hôm đó anh cũng trông thấy Văn Tú Quyên?”

Hạng Vĩ cau mày ngẫm nghĩ, “Tôi được công trèo tường vào, lúc trèo đến đỉnh của bức tường hình như có thấy bóng người chạy khỏi khu rừng, giờ nhớ lại thì nhất định là Văn Tú Quyên rồi.”

“Có khi nào... Người đề xuất buổi họp lớp này chính là hung thủ không?”

“Không hẳn, có thể là tự nhiên muốn tổ chức thôi. Tôi cũng không biết ai đề xuất. Giai đoạn đó, tâm trạng tôi rất tệ, tận ba bạn học luân phiên gọi điện khuyên nhủ, tôi mới đồng ý có mặt. Đó là Tiên Mục, Trương Văn Vũ với Chiến Văn Văn.”

“Tôi biết trong lớp bồi dưỡng, Tiên Mục và Trương Văn Vũ khá thân với anh, nhưng sao lại có cả Chiến Văn Văn?”

“Cô ấy thích tôi.” Hạng Vĩ nói. “Dù chưa từng thổ lộ.”

“Vậy là đêm đó cả lớp đều đến, ngoại trừ Văn Tú Quyên?”

Hạng Vĩ gật đầu.

“Không, anh quên tôi mất rồi.” Nét mặt Liễu Như dần ảm đạm. “Tôi cũng không đến, vì không biết. Có lẽ cho đến bây giờ, tôi chưa từng hòa nhập với lớp học này.”

Hạng Vĩ sững sờ, an ủi, “Lúc đó cô không quen tôi, bọn họ không báo cho cô cũng là chuyện bình thường”

“Tối đó mọi người đều đi hết, phòng ngủ vắng tanh, tôi cứ nghĩ họ đi chơi Giáng sinh, không ngờ là như vậy. Anh biết không, tối hôm đó tôi còn đi xem phim với Phí Chí Cương, sau đó anh ấy nói phải đi thăm mẹ bị ốm. Hóa ra là đến buổi họp lớp đó.” Liễu Như cười tự giễu.

“Có lẽ cậu ta cảm thấy không tiện dẫn cô đi, nên không nói cho cô biết. Cũng có thể... cậu ta thật sự khả nghi.”

“Nhưng anh ấy không giết Quách Khải, cũng không phải nghi phạm B. Trước hết, bỏ qua việc nét chữ của anh ấy được giám định là không khớp với thư, thì khoảng thời gian cuối đời của Văn Tú Quyên cũng là lúc tôi và anh ấy yêu nhau mặn nồng, rảnh rỗi là đi cùng nhau. Dưới tình huống đó, anh ấy không thể đầu độc Văn Tú Quyên được. Hạng Vĩ, anh có thể

dùng trực giác nói cho tôi biết, hoặc đoán mò cũng được, anh thấy ai khả nghi nhất?”

Hạng Vĩ suy nghĩ một hồi, Liễu Như tưởng anh ta đã nghĩ ra cái tên nào đó, nhưng cuối cùng anh ta vẫn lắc đầu nói, “Tôi không muốn đoán, sẽ gây hiểu nhầm cho cô, mà cũng gây hiểu nhầm cho tôi. Nhưng có một điều khiến tôi không thể hiểu nổi, tại sao Văn Tú Quyên từ đầu đến cuối không chịu báo cảnh sát. Vào cái lần cô báo cảnh sát, Văn Tú Quyên phủ nhận hoàn toàn có lẽ do đã có kế hoạch riêng, muốn dựa vào sức mình để lần ra hung thủ, than ôi, cô ấy quyết định như vậy đã rất kỳ quái rồi, nhưng tốt xấu gì cũng coi như có một kế hoạch để đối phó. Thế nhưng, vào đêm Giáng sinh đó mọi kế hoạch của cô ấy đều sụp đổ, cơ thể đã ốm yếu, mạng sống nguy cơ chuyển biến xấu, vậy mà vẫn không chịu để cảnh sát can thiệp.”

Hạng Vĩ liên tục lắc đầu, không thể lý giải được.

Liễu Như cũng không hiểu được. Dù là cô, Linh Đang, hay Hạng Vĩ, lúc này sự hiểu biết của họ về Văn Tú Quyên chỉ bằng một góc rất nhỏ của tảng băng chìm.

Hôm đó hai người bàn đến mười một giờ khuya.

Lúc Liễu Như rời đi, Hạng Vĩ dặn, “Bước tiếp theo điều tra, tôi nghĩ cô không nên lộ diện, Phí Chí Cương đã kí tên rồi, cô chắc chắn có bệnh án tâm thần, có thể bị cưỡng ép đưa vào bệnh viện điều trị bất cứ lúc nào. Cậu ta nhất định đang cố hết sức tìm cô.”

“Không được.” Liễu Như kiên quyết bác bỏ.

“Đừng lo cho chân của tôi, khả năng hành động, đi lại của tôi không khác biệt nhiều so với người bình thường đâu.”

“Vấn đề không phải là chân của anh. Mà là anh tham gia vụ này vì Văn Tú Quyên, trong khi tôi lại vì Quách Khái. Tôi nhất định không núp sau lưng người khác.”

Rồi cô cười với Hạng Vĩ, “Chúng ta là đối tác của nhau, hoan nghênh anh gia nhập.”

“**N**ếu thời gian quay trở lại, tôi nghĩ mình sẽ không lựa chọn như thế.

Hôm nay là ngày 3 tháng 4, năm giờ ba mươi phút chiều, tôi ngồi xổm ở mép sân thượng trên tầng ba mươi sáu, quan sát phía dưới. Một phút sau, em ra khỏi cổng trường, đi dọc con đường từ tây sang đông, đây là vị trí tốt nhất để trông thấy quãng đường về nhà của em. Dù khoảng cách bao xa, vẻ mặt em lúc nói chuyện với bạn học, nét vui cười trên khóe môi, từng sợi tóc bay phất phới trong gió, thậm chí lông tơ tinh tế trên cổ, tôi cũng có thể thấy rất rõ.

Thấy rồi, em đi ra từ cổng trường.

Tôi rất muốn trở lại ngày 1 tháng 3 năm ấy. Ngày đó tôi chặn đường một ông lão tóc bạc chỉ để bái sư, vì tôi trông thấy ông ta vừa nhảy từ sân thượng tầng sáu xuống. Tôi phát hiện ông ta lén dõi theo một cô gái xinh đẹp ở trường mình, sau đó tôi còn biết ông ta là người hàng xóm mới dọn đi mấy tháng trước, người này bằng tuổi tôi.

Kể từ hôm đó, tôi bước vào một thế giới vốn chỉ có trong tưởng tượng. Mỗi khi trời tối, tôi có thể tiến vào thế giới kia ở một chiều không gian khác thông qua giấc mơ, nơi đấy, tôi đi

đánh quái thú cùng rất nhiều người giống tôi, ngăn không cho bọn chúng đột phá chiều không gian và xâm nhập vào thế giới này. Dần dần tôi cho rằng mình đã có năng lực vượt trội khó tin, thứ sức mạnh to lớn đủ để thỏa mãn tất cả hư vinh và mộng ước của mọi gã đàn ông. Tôi có thể bảo vệ thế giới này, đương nhiên cũng có thể bảo vệ người mình yêu, ngũ thải tường vân gì chứ, bây giờ có gì khó mà tôi không làm được. Nhưng khi tôi nhận ra rằng mình không thể ở bên em thì đã muộn rồi, thậm chí vào ngày 10 tháng 4, tôi buộc phải chọn cách nghỉ học.

Mỗi đêm bước chân vào cõi mộng, tôi phải chờ hành tinh này xoay đủ một vòng quanh các ngôi sao - mỗi lần như thế tương ứng với một năm.

Chắc tôi cũng hơn hai trăm tuổi rồi. Nếu bây giờ thổ lộ, giả dụ em có chấp nhận đi nữa, thì em sẽ nhận ra bạn trai mình mỗi đêm đều biến mất một cách bí ẩn, mới đầu Thu, tóc đã bạc trắng, chưa kịp đón năm mới cùng em thì đã chết vì tuổi già.

Tôi chỉ có thể trở thành một người giống ông hàng xóm già kia, dùng khoảng thời gian ít ỏi ở thế giới này để nhìn người mình thương từ phía xa. Chỉ thế thôi.

Tôi thấy em đi trên đường, quẹo vào con hẻm nhỏ dẫn về nhà, ba tên lưu manh bám theo em được một lúc cũng quẹo vào theo. Tôi liền nhảy từ sân thượng xuống, tìm một góc mà camera không thể quay được, sau khi nhảy qua vài căn nhà tôi đâm một cú vào tên côn đồ dám sờ mặt em, hấn văng vào tường, hai tên còn lại còn chưa kịp phản ứng cũng bị tôi quăng lên nền xi măng tầng ba. Tôi cười với em, rồi xoay người rời đi.

‘Tôi đã gặp anh bao giờ chưa?’ Em hô lớn sau lưng tôi.

Tôi phất phất tay, đi ra khỏi ngõ nhỏ.”

Đoạn văn này viết trong cuốn Điều tra Tâm lý học, giữa khoảng trống của chương 8 - Xác định nghi phạm hình sự.

Liễu Như cảm thấy khổ sở.

Mỗi lần nhìn thấy các đoạn văn viết ở góc sách, cô đều thấy rất khổ sở.

Quách Khái, Quách Khái! Cô nghĩ. Nếu năm đó anh không làm cảnh sát, không thi vào trường cảnh sát, mà vào Đại học ngành Văn học Trung Hoa, thậm chí không cần vào đại học, chỉ cần chăm chút viết những câu chuyện này thành sách, có lẽ thái độ của cô với anh đã khác. Khi xưa, cô chỉ toàn dựa vào những tiêu chuẩn đơn giản đến buồn cười để đánh giá một người đàn ông có đáng kết giao không, có thể gửi gắm cả đời mình hay không.

Nhưng như vậy anh không còn là Quách Khái nữa.

Mối tình này đã được định trước là sẽ rất khó xử.

Liễu Như thường ngẩn ngơ ở nơi Quách Khái từng sống. Một người dù đã rời xa thế gian, nhưng hơi thở của họ vẫn vương vấn tồn tại ở vài nơi. Điều này rất khó giải thích bằng khoa học, chỉ là cảm giác.

Liễu Như cười với bà Quách ngồi đối diện, nụ cười của bà đáp lại hơi miễn cưỡng. Liễu Như biết vừa rồi lúc mình ngẩn ngơ có lẽ đã không nghe rõ một vài câu. Cô cảm thấy trong ánh mắt bà Quách dường như có chút tiếc nuối, còn vẻ mặt ông Quách thì nghiêm nghị, không vui lắm. Cô tự hỏi rốt cuộc mình

đã ngây người như vậy bao lâu rồi, không được nghĩ về Quách Khái nữa, như thế khá là bất lịch sự với người đối diện.

Bà Quách gọi điện bảo cô tới, bởi vì cảnh sát đã trả lại vài thứ của Quách Khái, trong đó có chiếc điện thoại kia. Không biết thông tin bên trong được sao lưu thế nào, hay là được xác nhận rằng manh mối trong đó không liên quan đến vụ án. Lúc trước, ông bà Quách đã đồng ý với Liễu Như, khi điện thoại được trả về thì sẽ báo cho cô biết, hai ông bà đều là người giữ chữ tín, mặc dù không mong chờ Liễu Như có thể làm được gì hơn cảnh sát, nhưng vẫn gọi điện cho cô. Một tiếng sau Liễu Như đã tới.

Đây là điện thoại dự phòng của Quách Khái, mỗi tin nhắn bên trong đều đại diện cho hành trình của anh.

Liễu Như lướt xem một lượt, một số tin nhắn trước đó cũng không có nhiều giá trị, Quách Khái mỗi tuần đều gặp cô nên những hành trình trước đó, Liễu Như dễ dàng tìm ra nội dung tương ứng, biết Quách Khái đi chỗ nào, thu hoạch được những kết quả gì. Cô chỉ không biết tuần cuối cùng như thế nào.

Tuần đó chỉ có bốn mẫu tin nhắn. Tin nhắn cuối cùng là địa điểm anh qua đời, tin thứ hai từ dưới lên là quán rượu Màu Lam, ngoài hai tin này ra thì còn có tên của người hẹn gặp. Liễu Như đọc nhẩm mấy lần, ghi nhớ kỹ trong lòng.

Đây đều là những manh mối quan trọng, lúc xem xong Liễu Như muốn rời đi ngay. Hạng Vĩ vốn định đi theo con đường điều tra “hòm thư” của Quách Khái, bây giờ có vẻ như không cần nữa. Trong lòng Liễu Như rối tung, lúc cô định rời đi thì bà Quách giữ cô lại trò chuyện hồi lâu. Người ta tuân thủ hứa hẹn,

điện thoại được trả về liền báo ngay cho Liễu Nhứ, nên cô cũng không thể cứ xong việc là đứng lên bỏ về được.

Liễu Nhứ và hai ông bà Quách hàn huyên một hồi, cảm thấy họ nói đông dài liên miên, chẳng phải chuyện quan trọng gì, ban đầu cô còn tưởng họ sẽ hỏi han nguyên nhân cô muốn xem điện thoại, nhưng rốt cuộc chẳng ai hỏi. Cho nên trò chuyện một lúc, cô liền mất tập trung.

“Tiểu Nhứ à, cháu không sao chứ?”

“Là cháu có lỗi, vừa rồi mãi suy nghĩ nên cháu bị phân tâm lúc nào không biết.”

“Phân tâm cũng đến nỗi không như thế.” Bà Quách nói. Giọng điệu bà không tỏ ý trách cứ, mà là lo lắng.

“Có phải gần đây tinh thần cháu không được tốt, không ngủ được đúng không? Tiểu Nhứ à, không khỏe thì phải gặp bác sĩ, không thể sợ thầy thuốc mà giấu bệnh được.” Bà Quách khuyên nhủ.

Ông Quách ho khan một tiếng.

Liễu Nhứ thấy cảnh này, trong lòng hơi hồi hộp. Cô là người thông minh, từ sau chuyện chồng cô nửa đêm ngấm dao, dây thần kinh trong đầu cô căng như dây thép, lúc nào cũng phải cố giữ mình tỉnh táo, mãi đến hôm qua Hạng Vĩ gia nhập điều tra, tinh thần cô mới hơi thả lỏng. Hôm nay đến nhà họ Quách, cảm nhận hơi thở của người bạn quá cố, lại đối mặt với hai ông bà già cả, tinh thần cô thư thái hơn bình thường. Nhưng sau mấy câu nói của bà Quách, một tiếng ho khan của ông Quách, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó không bình thường.

Có lẽ mình suy nghĩ quá nhiều rồi! Liễu Như tự an ủi mình, sau đó nói “Đã làm phiền hai bác rồi, giờ cháu thật sự phải đi, hai bác chú ý nghỉ ngơi ạ”. Nói tạm biệt xong Liễu Như vừa đứng lên, thì bà Quách liền lộ vẻ sốt ruột.

“Tiểu Như à, ngồi thêm một lát nữa, vội đi làm gì. Bây giờ hai bác có ít người nói chuyện cùng, trong lòng cô đơn lắm.”

Lời nói này nghe có vẻ bình thường, nhưng Liễu Như đã đứng lên mà còn bị ép ở lại, ông bà Quách vốn không phải kiểu người này, cảm giác lần trước và lần này đến đây vô cùng khác nhau. Đột nhiên cô nhớ lại, lúc cô vừa đến, ông Quách vào phòng gọi một cú điện thoại, cô xem tin nhắn trong điện thoại xong, họ cũng không quan tâm cô điều tra tiến triển đến đâu, rõ ràng lần trước ông Quách cho cô xem ảnh chụp còn vô cùng chờ mong cô có thể điều tra ra manh mối mới, để vụ án của Quách Khải mau chóng được phá giải.

Liễu Như không ngồi xuống, sắc mặt cô trắng bệch, nhìn chằm chằm bà Quách, hỏi, “Phí Chí Cương gọi điện thoại cho hai bác đúng không? Có phải anh ta nói cháu là bệnh nhân tâm thần, bảo hai bác phối hợp với anh ta tống cháu vào trại tâm thần, đúng không?”

Hai ông bà già không quen nói dối, lúc này bị cô hỏi thì á khẩu không trả lời được.

Phí Chí Cương biết chuyện Liễu Như từng đến nhà Quách Khải, khoảng thời gian đó cô vẫn thường thảo luận với Phí Chí Cương, nên đương nhiên anh biết thể nào cô cũng quay lại nhà họ Quách. Nhất định anh đã gọi cho hai ông bà, hoặc trực tiếp đến thăm, nói rằng Liễu Như bị bệnh tâm thần, nhờ hai người

cố hết sức giữ chân cô ở lại, chờ bệnh viện phái người đến cưỡng chế đưa cô vào trại.

“Cháu không phải là bệnh nhân tâm thần, hai bác đừng tin anh ta.” Liễu Như nói xong câu này, đoán chừng hai ông bà chưa chắc sẽ tin mình, cho nên nhanh chóng bước tới cửa và xỏ giày rời đi. Hai ông bà Quách không ngăn cản nữa, nhưng lúc Liễu Như vừa ra khỏi cửa thì thấy ông Quách cầm điện thoại lên.

Liễu Như căng thẳng đến nỗi tim đập loạn cả lên, cô đã ở đây hơn một tiếng đồng hồ, người bắt cô liệu đã đến chưa? Cô đứng trước cửa thang máy chờ một chút, thấy thang máy dừng ở tầng một rất lâu, lòng càng bất an dữ dội, vội chuyển sang đi thang bộ.

Hạng Vĩ nói cô không cần lo lắng thái quá về chuyện Phí Chí Cương muốn bắt cô vào bệnh viện tâm thần. Bởi vì chỉ cần không gây hại đến trị an xã hội, cảnh sát sẽ không hỗ trợ việc bắt người bệnh tâm thần, Phí Chí Cương và bệnh viện tâm thần không thể tìm cô thông qua mạng lưới cảnh sát. Thực ra, dù người thân có kí tên và bệnh viện tâm thần đáp ứng thu lưu bệnh nhân thì cũng phải bỏ thời gian ra để bắt người, chỉ cần cô đừng để Phí Chí Cương tóm là được. Nhưng hôm nay, cô đã tự đưa đầu ra trước nòng súng rồi. Xem ra sau này muốn đi đâu, cô đều phải suy nghĩ kĩ xem Phí Chí Cương có đoán ra được hay không.

Cô chạy hồng hộc xuống tầng một, ló đầu ra ngó nghiêng xung quanh, rồi mới chầm chậm chạy ra khỏi tòa nhà. Khu nhà

sát đường, cô không dám đứng ở cổng gọi xe, mà đi xa hơn năm mươi mét, đứng lại trước cửa siêu thị Hoa Liên vẫy taxi.

Ngồi vào xe, Liễu Nhứ thở hắt ra một hơi, sau đó cô nhìn thấy một chiếc xe van màu trắng in dòng chữ Bệnh viện Tâm thần di chuyển phía đối diện. Cô quay đầu đi, nhìn chiếc xe chạy ngang qua khu nhà của ông bà Quách, rồi từ từ giảm tốc và quay đầu xe.

“Bác tài, lái nhanh lên, tôi đang gấp lắm!” Liễu Nhứ giục tài xế.

“Nhanh cái gì mà nhanh.” Tài xế quay lại nhìn cô cười nhếch môi.

Sắc mặt Liễu Nhứ trắng bệch, sau đó cô nghe thấy anh ta nói, “Cô vẫn chưa nói cho tôi biết là muốn đi đâu mà.”

Trường Thực nghiệm Dục Anh, chính là chỗ này. Liễu Như nghĩ. Dựa vào tin nhắn lưu trong điện thoại của Quách Khái, chàng vạng tối ngày 29 tháng 10, anh từng tới đây.

Cửa sắt của trường học từ từ mở ra, chiếc xe Mercedes Benz đen bóng tiến thẳng vào sân trường dừng lại ở sân thể dục.

Tài xế cao lớn mặc Âu phục đen bước xuống khom người mở cửa xe, đỡ Hạng Vĩ ra. Liễu Như xuống bằng cửa bên kia, thấy giáo viên chờ ở cổng sẵn bước tới chỗ bọn họ. Mặc dù trời đã tối, nhưng trong sân vẫn còn rất nhiều học sinh, trở mắt nhìn cảnh này.

“Lái xe vào trường thế này có oai phong quá không?” Liễu Như hạ giọng hỏi.

“Bình thường tôi hay ngồi xe thương mại cho tiện. Ngồi xe con lên xuống mệt lắm, hôm nay cố ý thuê xe lái thẳng vào đây, cô còn không hiểu ư?” Anh ta nhìn Liễu Như cười, nói thêm, “Giống kiểu cô vào Màu Lam boa cho nhân viên ít tiền hoa hồng ấy. Sống trong thế giới này, tiền và quyền luôn tiện hơn.”

“Đây là kinh nghiệm anh đúc kết nhiều năm trên thương trường?”

“Không, là do... Văn Tú Quyên dạy tôi.”

Giáo viên đi tới là một người hói đầu, mặt chữ điền đeo kính, trông rất có phong thái của thầy giáo chủ nhiệm, lúc này ông ta cười ân cần, miệng gọi “giám đốc Hạng”. Thầy giáo này họ Lưu, chính là người được lưu trong điện thoại của Quách Khái. Trước khi tới đây, Hạng Vĩ đã gọi điện trước, nhưng thái độ của thầy Lưu trong điện thoại khác xa lúc này.

Hạng Vĩ rút danh thiếp đưa cho ông ta, nói, “Làm phiền thầy Lưu rồi, tôi cũng bắt đắc dĩ, nhờ người anh em tìm hiểu chút chuyện, mà không ngờ việc chưa xong thì anh ấy mất mạng rồi. Tôi chỉ biết tháng trước anh ấy tới đây tìm thầy, tình hình cụ thể chưa kịp báo cáo với tôi, thì đã... Nên tôi đành tự mình qua đây một chuyến.”

Liễu Như đứng cạnh nghe, thấy Hạng Vĩ nói lời nào cũng đẳng cấp, giọng điệu đầy khí thế giang hồ, hơn nữa còn nhờ cảnh sát điều tra cho mình, người dân bình thường đương nhiên sẽ bị dọa, hỏi gì đáp nấy vô cùng thuận lợi.

“Không quấy rầy, không có gì quấy rầy hết. Nhưng giám đốc Hạng à, tôi đã nói với ông qua điện thoại rồi, chuyện này hồi trước cảnh sát cũng tới tìm tôi, tôi nói gì với họ thì cũng nói y hệt với ông. Hôm cảnh sát Quách y đến, bọn tôi cũng chưa nói gì nhiều, tự cậu ta đi vào từng phòng học xem xét, sau đó muốn tìm một bàn học, tìm thấy liền mang đi luôn. Không còn gì nữa.”

Cảnh sát đến đây điều tra là để xác nhận xem nơi này và cái chết của Quách Khái có liên quan gì đến nhau không. Nhưng họ không biết đáy bàn học có một bức thư, cũng không biết về vụ

án Văn Tú Quyên, đương nhiên cũng không biết Quách Khái tới quán rượu Màu Lam là vì anh tìm được tấm ván mặt bàn đó.

Nhưng Liễu Nhú và Hạng Vĩ đều biết.

Hạng Vĩ bảo thầy Lưu nhớ lại hôm Quách Khái đến tìm bàn học, hỏi trước đây số bàn này được chuyển đến đây lúc nào, tất cả đều bình thường. Sau đó anh ta mới hỏi đến những vấn đề mấu chốt.

“Cảnh sát Quách cố ý đến trường học tìm một bộ bàn học bình thường, chuyện này nghĩ sao cũng thấy rất bất thường. Thế trước lúc anh ta đến, mấy tháng gần đây có ai tới tìm như thế không?”

Hạng Vĩ đã nhờ người giám định cái gọi là bức thư cuối cùng kia, nhưng không có kết quả gì. Không tìm thấy dấu vết cổ tình làm giả thư cũ, nhưng cũng không thể khẳng định rằng nó không bị làm giả. Giám định thứ này rất khác với giám định đồ cổ, trường hợp này mới chỉ qua chín năm, không khó để làm giả một thứ như thế. Dù có đi giám định chất lượng giấy nhưng khoảng cách thời gian như vậy sẽ gây ra sai sót rất lớn, giá trị tham khảo không cao. Tuy nhiên sau khi biết Quách Khái tìm thấy “hòm thư” ở đây, muốn biết thư là thật hay giả thì vẫn còn một cách khác để xác minh.

Nếu thư cổ tình bị làm giả để dụ Quách Khái tới quán rượu Màu Lam thì tất nhiên hung thủ phải tới chỗ này tìm “hòm thư” để dán thư.

“Tôi chưa thấy ai đến chỗ này tìm bàn học giống cảnh sát Quách cả.” Câu trả lời của thầy Lưu không khỏi khiến người ta

thất vọng. “Để tôi giúp các vị hỏi thăm xem các giáo viên khác có thấy ai không.”

“Hay bây giờ thầy hỏi giúp tôi, cũng tới giờ tan học rồi.” Hạng Vĩ nói.

Thầy Lưu liền tới tổ hậu cần hỏi một tiếng. Liễu Như và Hạng Vĩ đợi khoảng hai mươi phút thì có kết quả.

Khoảng hai tuần trước khi Quách Khải đến, có một người cũng tới xem bàn học, nhưng người đó không mang bất cứ thứ gì đi cả.

Hạng Vĩ và Liễu Như liếc nhìn nhau, thấy được sự kích động trong ánh mắt. Nhất là Liễu Như, cô cắn răng nghĩ, rốt cuộc cũng tóm được cái đuôi của hắn.

Tiếp đến họ hỏi thăm về dáng dấp của người này, kết quả phát hiện hắn lại đeo khẩu trang. Giới tính nam, vóc người bình thường, không mập. Dựa theo thông tin này thì đa số nam sinh trong lớp bồi dưỡng đều như vậy.

Liễu Như hỏi thêm về giọng nói của hắn. Người này nói tiếng phổ thông, nhưng người Thượng Hải nói tiếng phổ thông thường mang khẩu âm rõ ràng, người này nói tiếng phổ thông lại khiến người ta cảm thấy hắn không phải người địa phương.

Liễu Như run lên vì kích động, nếu thu hẹp phạm vi trong số các bạn học nam thì kẻ khả nghi chỉ còn lại hai người: Mã Đức và Tiền Mục.

Trong đó, Mã Đức khả nghi hơn. Bởi vì Quách Khải từng thu thập nét chữ của mọi người trong lớp để so sánh với nghi phạm A và B, riêng Mã Đức là không có. Anh ta không phải là bác sĩ, nên không lấy được mẫu chữ viết tay.

“Tôi đã liên lạc với Mã Đức, hẹn cuối tuần này gặp mặt.”
Hạng Vĩ nói. “Đến lúc đó sẽ nghĩ cách lấy nét chữ của cậu ta.”

Các manh mối đột nhiên xuất hiện, không biết vì sao nhưng Liễu Như cảm thấy đây là điểm báo gì đó.

Ngay trong đêm hôm ghé qua trường Thực nghiệm Dục Anh, Liễu Như nhận được một tin nhắn kỳ quái.

Chỗ tên người gửi đến không phải là số điện thoại, mà là một dãy số lạ, dường như được mã hóa bằng phần mềm nào đó để tránh bị điều tra ra thân phận. Nội dung tin nhắn như sau:

“Ngày 9 tháng 10 năm 1993, bệnh viện Phong Hải, Văn Tú Lâm, báo cáo xét nghiệm máu. Ngày 12 tháng 11 năm 1997, bệnh viện Văn Hoa, Văn Tú Quyên, báo cáo xét nghiệm máu.”

Nhận được tin nhắn này, Liễu Như nổi hết cả da gà. Thì ra có một đôi mắt vẫn đang nhìn cô chăm chăm, dù nó có mang ác ý hay không.

Người này là ai?

Hắn biết chuyện của Văn Tú Quyên à?

Hắn là một trong số các bạn học ư?

Tại sao hắn không nói thẳng ra, mà cung cấp manh mối không rõ ràng để cô phải tự mình điều tra?

Vụ án của Văn Tú Quyên có liên quan gì đến người chị gái Văn Tú Lâm?

Liều Như muốn điều tra bệnh án mấy năm trước thì chỉ cần dựa vào các mối quan hệ là dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ không thể dùng được nữa, bởi các mối quan hệ của Liều Như cũng chính là của Phí Chí Cương. Chuyện xảy ra ở nhà họ Quách rõ mồn một trước mắt, cô không dám lơ là. Cũng may Hạng Vĩ có nguồn lực mạnh và quen biết rộng, gián tiếp nhờ cậy được một vị bác sĩ làm ở phòng lưu trữ bệnh án.

Hạng Vĩ vốn không muốn Liều Như cùng đến bệnh viện Phong Hải, anh ta lo sợ cô bị ai đó nhận ra rồi báo cho Phí Chí Cương. Liều Như không đồng ý. Tới bệnh viện, cô đeo khẩu trang, che nửa khuôn mặt.

Người mà Hạng Vĩ liên hệ chính là nữ bác sĩ đeo kính dày cộp, biểu cảm không mấy tươi vui, vừa nhìn đã biết là người làm quản lý tài liệu nhiều năm. Hạng Vĩ lịch sự hàn huyên vài câu, rồi nói, “Chúng tôi muốn tìm báo cáo xét nghiệm máu của một bệnh nhân nhập viện năm 1993, có lẽ vào ngày 9 tháng 10.”

“Tù hời đó cơ à?” Nữ bác sĩ hơi ngạc nhiên.

“Đúng thế, làm phiền chị rồi.”

“Là... quá trình trị liệu xảy ra vấn đề à?” Nữ bác sĩ cẩn thận hỏi.

“Không liên quan đến tranh chấp trong quá trình chữa trị đâu.” Hạng Vĩ vội trấn an. “Sẽ không khiến chị và bệnh viện gặp rắc rối gì đâu, chị yên tâm.”

Nữ bác sĩ nghi ngờ nhìn hai người một lúc, rồi đi tìm tài liệu.

Nếu báo cáo xét nghiệm máu của Văn Tú Lâm và của Văn Tú Quyên được đặt cạnh nhau thì sẽ xuất hiện bí mật quan trọng gì? Hạng Vĩ và Liễu Như cực kỳ tò mò, họ thảo luận rất lâu, đưa ra nhiều suy đoán, nhưng chẳng có cái nào đáng tin cậy. Có thể Văn Tú Lâm cũng bị người khác hại chết, nếu người hại cô ấy và Văn Tú Quyên là cùng một người, lại dùng chung một loại độc thì trong kết quả xét nghiệm máu sẽ chỉ ra điều đó ư?

Bệnh án từ mười mấy năm trước, muốn tìm ra cũng tốn rất nhiều công sức, Hạng Vĩ và Liễu Như ngồi chờ trong phòng lưu trữ bệnh án mà bồn chồn không yên. Thật lòng, Liễu Như cực kỳ lo sợ cảnh tượng cánh cửa đột nhiên mở ra, một nhóm y tá của bệnh viện tâm thần xông vào đè cô xuống, trói lại lôi đi.

Cửa mở, nữ bác sĩ bê vào một chồng bệnh án dày.

“Báo cáo xét nghiệm máu ngày nào?”

“Ngày 9 tháng 10 năm 1993.” Hạng Vĩ nhắc lại.

Nữ bác sĩ lật bệnh án, vừa nhìn trang đầu liền ngẩng người ra.

“Cậu nói ngày bao nhiêu cơ?” Chị ta hỏi lại.

“Ngày 9 tháng 10 năm 1993.”

“Cậu nhầm rồi, không thể là hôm đó được.” Chị ta kêu lên.

“Bệnh nhân tử vong ngày 3 tháng 10 mà!”

Chị ta tiếp tục lật những trang khác. “Ngày 4 đưa đi hỏa táng, đến ngày 9 thì thi thể thành tro rồi, lấy đâu ra báo cáo xét nghiệm máu!”

Hạng Vĩ và Liễu Như sửng sốt. Chẳng lẽ thời gian trong tin nhắn viết sai?

“Hay là... chúng ta xem các báo cáo xét nghiệm máu khác của cô ấy?”

Nữ bác sĩ cầm bệnh án lật đại vài trang, rồi bảo, “Hai người tự xem đi.”

Chị ta lật bệnh án đến trang cuối, gấp lại rồi đưa cho Hạng Vĩ. Nhưng vừa đưa tay ra thì kêu lên một tiếng, lấy lại bệnh án giở đến trang cuối lần nữa.

“Chuyện này đúng là kỳ lạ.” Chị ta lẩm bẩm, lại lật xem trang đầu tiên. “Không sai, người thì chết ngày 3, nhưng sao ngày 9 lại có xét nghiệm máu?”

Người chết rồi, đương nhiên không có khả năng rút máu đi xét nghiệm, nhưng chuyện này chắc chắn không đơn giản là ghi nhầm thời gian, trong tin nhắn đã nhắc rằng phải điều tra bản báo cáo này thì đương nhiên bên trong sẽ ẩn giấu bí mật. Bỏ qua bí ẩn này, chỉ nhìn vào báo cáo xét nghiệm máu cũng sẽ thấy điểm đáng chú ý. Báo cáo này cho biết trong máu của Văn Tú Lâm có nồng độ trứng ký sinh trùng rất cao!

Hạng Vĩ biết chẩn đoán của bệnh viện về bệnh của Văn Tú Lâm năm đó, cho nên bây giờ anh ta và Liễu Như cùng đọc kỹ bệnh án từ đầu đến cuối. Tất cả các xét nghiệm trước không hề có chẩn đoán về ký sinh trùng trong quá trình điều trị Văn Tú Lâm đã xét nghiệm máu rất nhiều lần, nhưng trừ bản báo cáo bí

ẩn sau khi cô ấy mất, tất cả các bản khác đều không yêu cầu xét nghiệm trùng ký sinh trùng.

“Nếu không phải trùng tên, tôi còn tưởng bản xét nghiệm này kẹp nhầm bệnh án.” Nữ bác sĩ nói.

“Có thể hỏi bác sĩ điều trị chính năm đó không? Vị bác sĩ ấy còn làm ở bệnh viện không?” Liễu Như hỏi.

Vị bác sĩ đó vẫn làm việc ở đây, bản thân nữ bác sĩ rất muốn hiểu rõ rốt cuộc đã xảy chuyện gì, liền nhanh nhẹn gọi một cuộc điện thoại nội bộ.

Chuyện xảy ra cách đây đã nhiều năm, nhưng tình hình khi đó vô cùng đặc biệt, nên nhắc đến tên Văn Tú Lâm thì bác sĩ điều trị liền nhớ ra.

Bản xét nghiệm này đúng là được thực hiện sau khi Văn Tú Lâm chết, nhưng máu dùng để xét nghiệm không phải được rút sau khi cô ấy qua đời.

Khi Văn Tú Lâm nằm viện đã lấy máu rất nhiều lần, thậm chí trước ngày cô mất, bệnh viện cũng lấy mẫu máu. Mẫu máu của bệnh nhân sẽ không bị tiêu hủy ngay sau khi xét nghiệm mà được bảo quản khoảng một tuần rồi mới đem đi xử lý. Bảy ngày sau khi Văn Tú Lâm chết, Văn Hồng Quân đến bệnh viện tìm bác sĩ điều trị, yêu cầu mang mẫu máu tồn xét nghiệm lần nữa, còn nói rõ là muốn kiểm tra nồng độ ký sinh trùng trong máu. Mặc dù bác sĩ không hiểu tại sao người nhà bệnh nhân lại yêu cầu như thế, nhưng máu được lưu kho một thời gian chính là để đối phó với các tình huống thế này, nên ông vẫn đồng ý. Kết quả sau khi kiểm tra, bác sĩ cũng phải choáng váng, không ngờ trong máu Văn Tú Lâm có một lượng lớn

trúng ký sinh trùng, mà trước đó không ai nghĩ đến việc kiểm tra hạng mục này, bởi vì bình thường trúng ký sinh trùng chỉ tồn tại trong ruột người thôi, do ăn phải ký sinh trùng, chứ làm sao nhiễm thẳng vào máu được?

Sau khi kết quả được đưa ra, bởi vì thi thể đã được hỏa táng nên chỉ bằng điều này thôi cũng rất khó kết luận cái chết của Văn Tú Lâm có liên quan gì đến việc trong máu cô có ký sinh trùng không, nhưng bệnh viện cũng không tránh khỏi rơi vào thế bị động. Bác sĩ còn nhớ rõ, lúc Văn Hồng Quân nhận được báo cáo xét nghiệm thì sắc mặt tái xanh, hai tay run lẩy bẩy, không nói một lời đã rời đi ngay. Sự im lặng đó khiến bác sĩ cảm giác giống như trước khi núi lửa phun trào, lúc đó ông còn tưởng rằng bệnh viện sẽ phải đối mặt với một trận náo loạn, ông đã tường trình mọi chuyện với ban lãnh đạo và một loạt đối sách được đưa ra. Nhưng cuối cùng, Văn Hồng Quân không quay lại làm loạn gì cả.

Liễu Nhứ và Hạng Vĩ đều không hiểu được, là một người cha, sao Văn Hồng Quân có thể “bình tĩnh” như thế? Đã vậy, sao đột nhiên ông lại nghĩ đến yêu cầu xét nghiệm trúng ký sinh trùng? Chưa kể chục năm sau, lại có kẻ nhắc nhở họ tìm bản báo cáo xét nghiệm này, là nhằm mục đích gì? Hai người họ đều tưởng chỉ cần điều tra nốt manh mối thứ hai trong tin nhắn thì sẽ có đáp án.

Nhưng họ đã nhầm.

Ngày 12 tháng 11 năm 1997, Liễu Nhứ nhớ đợt nằm viện của Văn Tú Quyên lúc đó. Lúc ấy, cô nghĩ Văn Tú Quyên thử thuốc xảy ra vấn đề, nên mới phải nhập viện, nhưng bây giờ

Liễu Như hiểu ra rằng Văn Tú Quyên vào bệnh viện là để tạo cơ hội liên lạc với nghi phạm B qua thư.

Hạng Vĩ cũng nhờ được người ở bệnh viện Văn Hoa, cho nên sau khi xong việc ở bệnh viện Phong Hải, hai người liền bắt taxi đi thẳng đến bệnh viện Văn Hoa. Căn cứ theo ghi chép hồ sơ bệnh án lấy từ phòng lưu trữ bệnh án của bệnh viện Văn Hoa, trong mấy ngày nằm viện ngắn ngủi, Văn Tú Quyên đã làm rất nhiều xét nghiệm máu, có cả xét nghiệm trúng độc các kim loại khác nhau, và cũng kiểm tra trứng ký sinh trùng trong máu. Thật ra Liễu Như đã biết những điều này từ lâu vì Quách Khái từng điều tra rồi. Dựa vào trí nhớ của bác sĩ điều trị, những hạng mục này đều do Văn Tú Quyên yêu cầu, trong đó kiểm tra trứng ký sinh trùng được tiến hành vào ngày 12 tháng 11, cũng là hạng mục đầu tiên trong chuỗi hạng mục xét nghiệm máu sau đó. Chuyện này khá kỳ lạ, bởi vì các triệu chứng của Văn Tú Quyên giống với trúng độc kim loại hơn, nhưng cô vẫn làm một xét nghiệm hiếm như kiểm tra trứng ký sinh trùng trong máu trước. Khi nhận được kết quả âm tính, cô ấy mới làm kiểm tra trúng độc kim loại. Thứ tự kiểm tra này vô cùng kỳ quái, khiến Hạng Vĩ và Liễu Như nghi ngờ chuyện này có liên quan đến xét nghiệm máu của Văn Tú Lâm. Nhưng nếu có thì liên quan như thế nào?

Mọi manh mối trong tin nhắn đều đã điều tra xong, vốn tưởng sẽ có tiến triển mang tính đột phá, nhưng giờ lại chìm trong lớp sương mù dày đặc.

Liệu có tin nhắn bí ẩn nào sẽ tiếp tục được gửi đến để cung cấp thêm đầu mối mới?

Văn Hồng Quân giúp Bao Tích Đệ trở mình, rồi xoa bóp cơ lưng cho bà, vỗ nhẹ lên vai bà, đắp lại chăn rồi rời khỏi phòng.

Ngay từ hồi Văn Tú Lâm còn sống, bác sĩ đã cảm thấy một người sống thực vật chăm sóc tại nhà mà có thể sống qua mười mấy năm, được chăm sóc kỹ càng như thế đúng là chẳng dễ dàng gì. Mười mấy năm qua, Bao Tích Đệ vẫn sống, bác sĩ nói trường hợp này có thể xem là một kỳ tích rồi.

Văn Hồng Quân không muốn một kỳ tích như vậy, ông chỉ muốn mọi thứ như chưa từng xảy ra. Cho nên, chỉ bản thân ông mới hiểu rõ ông đã bỏ ra bao nhiêu.

Văn Hồng Quân xem đồng hồ, đi vào phòng khách rồi ngồi xuống. Ông cho vài lá trà vào ly, bày một mâm quýt lên bàn trà. Khách cũng sắp đến rồi.

Vị khách này là hi vọng của Văn Hồng Quân, hoặc có thể nói là một phần của hi vọng. Bao năm qua, tình trạng của Bao Tích Đệ không hề thay đổi. Lúc Văn Hồng Quân xem tivi, hay lúc đọc báo lẫn tạp chí thì thấy mí mắt của bà hơi động đậy, nhãn cầu chuyển động. Văn Hồng Quân cho rằng vợ mình vẫn có phản ứng với tin tức xung quanh. Dù bác sĩ chưa từng quan sát thấy

tình huống này, nhưng Văn Hồng Quân vẫn kiên trì cho rằng chuyện này không phải do ông suy diễn. Sóng não của vợ ông vẫn cao hơn người thực vật một chút, Văn Hồng Quân cảm thấy, chỉ cần mình không từ bỏ, một ngày nào đó Bao Tích Đệ sẽ nghe thấy tiếng gọi của ông và tỉnh lại.

Chăm sóc người bệnh lâu thì cũng thành bác sĩ giỏi, mấy chục năm nay, Văn Hồng Quân đã trở thành chuyên gia chăm lo cho người sống thực vật. Ông nắm rõ những phương thức trị liệu mới trong và ngoài nước, lẫn những người sống thực vật đã tỉnh lại. Mấy năm gần đây, có một số loại thuốc và phương pháp kích thích thần kinh não cho người thực vật, Văn Hồng Quân đã gửi bệnh án của Bao Tích Đệ cho hội y tế nước ngoài, và nhận được câu trả lời rằng ca bệnh này có khả năng sẽ khởi, nhưng ít nhất phải điều trị trên ba tháng thì mới xác định có hiệu quả hay không. Một lần chữa trị tốn hơn một trăm nghìn đô la, nếu điều trị có hiệu quả thì phải rót thêm tiền để tiếp tục duy trì.

Chỉ cần có hi vọng là tốt rồi, tiền cũng chẳng phải là vấn đề không thể giải quyết. Trước đó không lâu, có một nhà hảo tâm biết rõ tình cảnh của ông nên đã khởi xướng chiến dịch quyên góp tiền trên mạng, sự kiên trì mấy chục năm của Văn Hồng Quân cộng với số phận bi thảm của ông khi hai đứa con gái nối tiếp nhau ra đi, khiến rất nhiều người thương cảm và rộng lượng quyên góp.

Vị khách hôm nay chính là một nhà hảo tâm. Người này ban đầu quyên góp tám trăm đồng, là số tiền không nhỏ; sau đó lại liên lạc trực tiếp với ông nói rằng muốn quyên góp lần hai, với điều kiện được tới nhà gặp ông. Văn Hồng Quân hiểu được điều

này, không vấn đề gì cả, tất cả những gì trên mạng nói về nhà ông đều là sự thật, ai muốn tới kiểm tra thì cứ tới thôi.

Chuông cửa vang lên, Văn Hồng Quân mở cửa mời khách vào. Thấy Văn Hồng Quân chuẩn bị dép lê, vị khách nói xin lỗi, rồi nhấc một bên ống quần lên, lộ ra chiếc chân giả.

“Chú Văn, có thể chú không biết, cháu là bạn cùng lớp với con gái chú.” Hạng Vĩ nói câu này đầu tiên sau khi ngồi xuống ghế, rồi lấy chi phiếu đặt lên bàn. “Đây là chút thành ý của cháu.”

Văn Hồng Quân nhìn thoáng qua con số trên chi phiếu, nhận ra là một trăm nghìn nhân dân tệ, vội vàng đẩy lại cho anh ta, nói rằng như vậy quá nhiều. Ông nghĩ, làm sao có thể nhận nhiều tiền của một người tàn tật như vậy.

“Chú ạ, đối với cháu, số tiền này không nhiều, thật đấy.” Hạng Vĩ nói thật.

Văn Hồng Quân lái taxi đã nhiều năm, luyện được con mắt nhìn người, nghe giọng điệu ấy, lại xem cách ăn mặc, thì không từ chối nữa. Trong lòng ông thấy kỳ lạ, là bạn học của con gái mình mà còn cần tới xác minh gia cảnh hay sao? Lần thứ hai quyên tiền còn nhiều hơn lần trước cả trăm lần, tại sao vậy? Ông thắc mắc thế thôi nhưng cũng không tiện hỏi thẳng.

“Không biết cậu là bạn học của Tú Lâm hay Tú Quyên?”

“Của cả hai ạ.”

Văn Hồng Quân ngẩn người.

“Chú à, thật ra chúng ta đã gặp nhau rồi. Năm 1993, trước khi Tú Lâm qua đời, cháu có tới bệnh viện thăm cô ấy, chính

chú đã tới trường gọi cháu đến. Sau đó, năm 1997, cháu cũng có mặt tại lễ truy điệu của Tú Quyên.”.

“Thì ra là cậu.” Văn Hồng Quân nhớ lại, năm đó ông không biết Văn Tú Lâm tìm Hạng Vĩ để làm gì, chỉ nghĩ rằng cậu ta là bạn trai của con gái mình. “Nhưng sao lại là bạn học của Tú Quyên? Nó nhỏ hơn cậu một lớp mà.”

“Cháu học thêm một năm nữa mới thi Đại học. Cháu vào lớp bồi dưỡng của trường Y, nhưng đến năm thứ hai thì bị loại.”

Nói đến chuyện bị loại, Văn Hồng Quân nhớ ra, năm đó chính Kim Hạo Lương đã gọi ông vào trường kể chuyện Văn Tú Quyên vạch trần một vụ gian lận, đương nhiên giáo viên phụ trách không nói Văn Tú Quyên cũng bị tình nghi gian lận, nhưng Văn Hồng Quân nghe những câu châm chọc của các bạn học khác, thì cũng hiểu rõ sự tình. Lúc này ông không nhìn được, liếc nhìn chân Hạng Vĩ, trong lòng dấy lên cảm giác khó chịu. Thì ra người này và hai đứa con gái của ông đều có quan hệ thế này, Văn Tú Quyên còn hại người ta tàn phế cả đời, tiền quyên góp kia làm sao ông dám nhận? Nhưng đây là một trăm nghìn nhân dân tệ nặng trình trịch, bằng một phần mười chi phí trị liệu rồi.

Tám chi phiếu được đặt trên bàn trà, ánh mắt Văn Hồng Quân lướt qua nó. Theo lý thì ông phải kiên quyết trả lại tiền, con gái mình làm chuyện có lỗi với người ta làm sao ông cầm số tiền này được. Nhưng nhiều năm như vậy, ông chỉ còn lại một người thân duy nhất đang nằm liệt trong căn phòng kia.

Sự dằn vặt trong nội tâm của Văn Hồng Quân không giấu được con mắt của Hạng Vĩ. Lời khách sáo chỉ nói một lần, anh

ta lặng lẽ nhìn ông, không khuyên giải cũng chẳng ngăn cản, cảm thấy thời điểm cũng đủ thích hợp, bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Chú Văn, nói thật, lần này cháu đến quyên tiền chỉ là phụ. Chủ yếu đến nghe ngóng ít chuyện từ chú.”

Văn Hồng Quân nghe Hạng Vĩ nói vậy, trong lòng thôi dằn vặt. Nếu là trao đổi thì đây không đơn thuần là quà tặng nữa, tiền này vẫn có thể cầm được. Có điều, ông đang nắm giữ tin tức gì đáng giá tận một trăm nghìn nhân dân tệ?

“Quan hệ của cháu với Tú Lâm và Tú Quyên không chỉ dừng ở mức bạn học bình thường. Tú Lâm mất đã mười ba năm, Tú Quyên thì chín năm rồi, ra đi lúc còn xuân xanh, mỗi lần nhớ tới cháu đều cảm thấy vô cùng tiếc thương. Vì một nguyên nhân đặc biệt mà cháu xem được bệnh án của Tú Lâm. Trong đó có một vấn đề khiến cháu nghĩ mãi nhưng vẫn không hiểu, đó là mấy ngày sau khi Tú Lâm qua đời, chú có làm thêm xét nghiệm máu cho cô ấy, chú còn nhớ chuyện này không?”

Văn Hồng Quân không ngờ Hạng Vĩ lại hỏi chuyện này, đây là bí mật động trời mà ông giấu kín tận đáy lòng.

“Chuyện đã nhiều năm như vậy, giờ nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Nhưng đối với cháu thì rất có ý nghĩa chú ạ. Hôm nay cháu đến đây chính là muốn biết tại sao sau khi Tú Lâm qua đời, chú lại cho làm xét nghiệm này, đã vậy còn chỉ định kiểm tra trùng ký sinh trùng?” Hạng Vĩ không giải thích rằng tại sao nó lại có ý nghĩa với mình, cái chết của Văn Tú Quyên liên quan đến quá nhiều chuyện kể đầu đuôi ngọn ngành thì phải mất mấy tiếng

đồng hồ, dễ nảy sinh các vấn đề khó lường. Cho nên Hạng Vĩ chỉ còn cách đập thẳng tờ chi phiếu một trăm nghìn lên bàn.

“Nếu cậu đã muốn biết, thì đành vậy.”

Việc xét nghiệm máu sau cái chết của con gái ông cũng không phải là chuyện không thể cho người khác biết. Hạng Vĩ lại kiên trì như thế, vì người đang sống Văn Hồng Quân khổ sở dài, đành nhắc lại chuyện cũ tràn ngập đau thương.

Cuối mùa hè năm 1993, bệnh tình của Văn Tú Lâm bước sang giai đoạn cuối, Văn Hồng Quân nhận ra bệnh viện cũng chẳng có biện pháp nào hiệu quả, chỉ có thể trơ mắt nhìn con gái mình dần dần đi vào con đường chết. Đây là đứa con gái ông yêu thương nhất. Văn Hồng Quân bắt đầu nghĩ ra trăm phương ngàn kế, bao gồm cả tìm kiếm trợ giúp từ bên ngoài. Trong quá trình tìm cách chữa chạy cho Bao Tích Đệ, Văn Hồng Quân liên hệ với rất nhiều chuyên gia trị liệu cho người sống thực vật trong và ngoài nước, ông nghĩ, trong đầu con gái có một khối u, có lẽ cũng là bệnh thuộc khoa não như người sống thực vật, cho nên ông đã sao chép bệnh án của con gái rồi gửi đi khắp nơi. Số người trả lời cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, không có phương án trị liệu nào thiết thực, cho đến khi Văn Hồng Quân nhận được hồi âm từ một vị bác sĩ Hong Kong.

Trong thư viết, sau khi nhìn ảnh chụp X-quang của Văn Tú Lâm, bác sĩ thấy khối u não của cô không giống với các bệnh nhân u não thông thường, tốt nhất vẫn nên chụp CT não bộ để xác định rõ hơn về bệnh tình. Nếu bệnh viện trong nước không có thiết bị CT, ông ta có thể giúp liên hệ với bệnh viện Hong Kong. Sau đó ông bác sĩ còn nói, ông ta từng trị liệu một ca

bệnh bị trứng ký sinh trùng xâm nhập vào não, có rất nhiều biểu hiện tương tự với Văn Tú Lâm, nếu tạm thời bệnh nhân không thể tới Hong Kong thì cũng nên kiểm tra trứng ký sinh trùng trong máu trước.

Năm 1993, thiết bị CT ở các bệnh viện trong nước hiếm đến mức chỉ đếm trên đầu ngón tay, đến năm 1998, bệnh viện Phong Hải mới có thiết bị này. Quan trọng nhất là khi Văn Hồng Quân nhận được bức thư này thì lễ truy điệu Văn Tú Lâm xong xuôi cả rồi. Nhưng là một người cha, ông đương nhiên cần hiểu rõ con gái mình vì sao mà chết, vì thế mới có bản xét nghiệm máu cuối cùng kia.

“Nhưng đã điều tra ra trong máu của Văn Tú Lâm có một lượng lớn trứng ký sinh trùng, chứng tỏ bệnh viện có thể đã chẩn đoán sai bệnh u não của Văn Tú Lâm, tại sao về sau...”

Hạng Vĩ không nói hết câu, nhưng Văn Hồng Quân hiểu anh ta bóng gió điều gì.

“Bởi vì bảo hiểm lao động của vợ tôi thuộc bệnh viện Phong Hải!”

Thì ra nguồn cơn là như vậy. Có nhiều điểm rất đáng ngờ trong chẩn đoán của bệnh viện Phong Hải về căn bệnh Văn Tú Lâm, nhưng người chết đã chết rồi, không có bằng chứng nào xác minh được có phải bệnh viện chẩn đoán nhầm bệnh u não không, đã vậy, hệ thống bảo hiểm y tế và khám bệnh kê đơn của Bao Tích Đệ đều do bệnh viện Phong Hải cấp, vậy ông nên náo loạn một trận vì người đã chết hay nén giận chịu đựng vì người còn sống đây? Văn Hồng Quân dù đau khổ đến nhường nào thì cũng phải đưa ra quyết định.

“Vậy thì Tú Quyên có biết chuyện trong máu Tú Lâm có trứng ký sinh trùng không ạ?”

Văn Hồng Quân lắc đầu, “Đã quyết định không làm lớn chuyện, thì tôi cũng không kể cho ai.”

Hạng Vĩ ngồi tại chỗ không nói gì, bầu không khí nhất thời rơi vào sự yên tĩnh kỳ dị.

Điều gì nên hỏi thì cũng hỏi xong rồi.

Còn lại chính là những thứ không nên hỏi.

Hạng Vĩ nuốt nước bọt mấy lần, yết hầu nhấp nhô. Tim Hạng Vĩ bắt đầu đập nhanh hơn, đã lâu rồi anh ta không có cảm giác này, ngay cả mấy năm nay đấu đá lửa gặt trên thương trường khốc liệt cũng chưa từng có.

Sự im lặng khó xử chỉ diễn ra vồn vện mấy phút, Hạng Vĩ mấy lần muốn đứng dậy tạm biệt, nhưng cơ thể vẫn ngồi yên. Sau cùng, anh ta hé miệng hít sâu một hơi, ánh mắt đang nhìn quanh quất đâu đó chuyển sang nhìn thẳng Văn Hồng Quân.

“Tháng 11 năm 1997, Tú Quyên có nằm tại bệnh viện Văn Hoa mấy hôm. Trong những ngày này, cô ấy thử máu rất nhiều lần, trước tiên đã yêu cầu kiểm tra trứng ký sinh trùng, chú biết chuyện này không?”

Văn Hồng Quân không trực tiếp trả lời câu hỏi, ông cố không chế nét mặt, nhưng từng nếp nhăn vẫn hằn sâu nơi khóe mắt trong chốc lát.

“Cậu tìm hiểu những chuyện này để làm gì?”

“Xem ra là chú biết.” Trái tim Hạng Vĩ chùng xuống.

“Lúc trước, trong lớp dấy lên tin đồn có người muốn hại Văn Tú Quyên, thậm chí có tin đồn cô ấy bị đầu độc đến chết. Những

chuyện này, chú có biết không?”

Văn Hồng Quân vẫn không trả lời.

“VẬY là chú cũng biết.” Biểu cảm của Hạng Vĩ trở nên bi thương. “Quan hệ giữa cháu với Tú Lâm và Tú Quyên sâu sắc hơn tình cảm bạn học thông thường nhiều, sự hiểu biết của cháu về họ có lẽ nhiều hơn chú tưởng tượng. Trúng ký sinh trùng tiến vào máu là chuyện rất hiếm, hai ngày nay, cháu luôn suy nghĩ tại sao Tú Lâm mắc căn bệnh này, và tại sao Tú Quyên lại nghi ngờ rằng mình cũng mắc phải. Cháu biết Tú Quyên đã nỗ lực thế nào để bản thân vượt trội hơn hẳn mọi người, cháu cũng biết nếu Tú Lâm còn sống thì chú sẽ chỉ cho một mình cô ấy học đại học.”

Hạng Vĩ nói càng lúc càng nhanh, sự xúc động khó tả choán hết tâm hồn, nước mắt ngập khóe mi, nhưng anh ta không tự ý thức được.

“Tú Lâm chết, Tú Quyên có thể lên đại học. Nhưng khi cô ấy cảm thấy có người muốn hại mình, biết mình bị trúng độc, ngay cả những giây phút cuối đời vẫn không muốn dính líu đến cảnh sát. Cô ấy vừa thông minh vừa lí trí, tại sao lại muốn từ bỏ con đường duy nhất bảo vệ mình khi đối mặt với một vấn đề sống chết nghiêm trọng như vậy? Hơn nữa, chú là cha của Tú Quyên, lúc đó chú chỉ còn lại đứa con gái duy nhất, con gái mình chết tức tuổi như thế, chú nghe tin đồn con mình bị đầu độc chết mà lại không làm gì, chính chú đã lựa chọn im lặng. Dù chỉ có một chút đáng ngờ trong cái chết của con gái mình thì một người cha bình thường tuyệt đối không hành xử như thế, chú có thể nói cho cháu lý do không?”

Khuôn mặt Văn Hồng Quân tái xanh, miệng ông mím chặt thành một đường, vươn tay đặt lại tấm chi phiếu lên bàn, hết như muốn đẩy cả ngọn núi ngàn cân, chậm rãi, chậm rãi đẩy nó tới trước mặt Hạng Vĩ.

Hạng Vĩ không cầm chi phiếu, vịn tay ghế đứng lên. “Chú không cần nói, cháu đã biết rồi. Trong lòng cháu đã vô số lần tự hỏi, chỉ có một khả năng, chỉ có một con đường mới ép Văn Tú Quyên đến mức đó, mới khiến chú lựa chọn như vậy.”

Hạng Vĩ tự mở cửa, loạng choạng bước ra. Phía sau lưng anh ta bỗng vang lên tiếng gào tê dại cõi lòng.

“Đó là quả báo!”

Hạng Vĩ rơi lệ, ngơ ngẩn bước đi, không để ý ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh. Đối diện bên kia đường, một người phụ nữ nhìn thấy anh ta từ xa, rút điện thoại ra gọi.

“Hạng Vĩ à, lâu rồi không gặp.”

Khi Hạng Vĩ mở cửa vào nhà thì thấy Liễu Như đang rụt tay phải lại. Đó là một tư thế khá kỳ quái, cô ngồi thẳng lưng trên ghế salon, ánh mắt bình tĩnh, hai tay nắm lại đặt bên hông, không còn động tác gì nữa. Hạng Vĩ thầm nghĩ: Cô ấy vừa làm gì vậy, giống như đang... thu hồi năm đăm?

Hạng Vĩ định chào hỏi thì phát hiện cô đang thất thần. Tư thế ngồi cũng không giống mình như ban nãy nữa, mà hơi thả lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa và dịu dàng, cô nhìn về phía đối diện, nhưng thật ra trước mặt chẳng có gì cả. Hạng Vĩ đứng tại huyền quan^[4E] nhìn Liễu Như, nhưng cô không hề nhận ra anh ta đang có mặt ở đây.

“Cô trông thấy Quách Khải à?” Hạng Vĩ hỏi.

Liễu Như lúc này mới hoàn hồn.

“A, anh về rồi?” Cô đáp. “Anh vừa nói gì thế?”

Hạng Vĩ lắc đầu, nói, “Xin lỗi đã bắt cô chờ lâu.”

Một trong hai tin nhắn trong điện thoại Quách Khải đã giúp Hạng Vĩ và Liễu Như thu hẹp phạm vi nghi phạm, còn một tin chưa kịp nghiệm chứng đã bị một tin nhắn bí ẩn khác làm rối loạn quá trình điều tra. Không ngờ họ lại có phát hiện mới từ bệnh viện Phong Hải và Văn Hoa. Liễu Như nghĩ đi nghĩ lại, đọc

nát giáo trình của Quách Khải mà vẫn không thể liên kết những phát hiện kia với vụ án. Có lẽ sẽ có tin nhắn mới gửi đến để chỉ dẫn con đường phá án, nhưng Liễu Như không có ý định ngồi chờ, cô muốn thảo luận với Hạng Vĩ xem có nên tranh thủ thời gian để điều tra địa điểm khác mà trong tin nhắn của Quách Khải nhắc đến hay không. Hạng Vĩ không giống Liễu Như toàn bộ tâm trí đều dành việc cho phá án, dù sao anh ta vẫn phải lo chuyện công ty, nên đã bảo Liễu Như tới đây chờ mình.

Liễu Như nói hết với Hạng Vĩ những suy nghĩ mà cô đã sắp xếp. Cô hi vọng Hạng Vĩ có thể giúp mình đánh giá lại, xem có thể tìm ra phương hướng gì mới không. Nhưng có vẻ hôm nay Hạng Vĩ không hào hứng lắm, chủ yếu nghe Liễu Như phân tích, thỉnh thoảng phụ họa vài câu.

Chẳng lẽ trong công ty có chuyện gì? Liễu Như nghĩ thầm.

“Anh hẹn ngày kia gặp Mã Đức à?” Liễu Như nói. “Anh định dùng cách nào để lấy nét chữ của anh ta? Không thể chỉ lấy vài chữ được, phải bắt anh ta viết nhiều một chút thì mới có cơ sở đem về đối chiếu.”

“Tôi không hẹn cậu ta ngày kia.” Hạng Vĩ đáp.

“Đổi ngày ư?” Liễu Như hơi thất vọng. “Vậy hôm sau chúng ta đi tìm Lưu Lượng Thành nhé? Anh có thời gian chứ?”

Lưu Lượng Thành là cái tên được nhắc tới trong tin nhắn điện thoại của Quách Khải.

“Hai ngày tới tôi bận rồi.”

“Vậy tự tôi đi tìm vậy.” Liễu Như nói. Với cô thì kéo dài thêm một ngày chính là thêm một phần nguy cơ bị Phí Chí Cương

tóm được, đã vạch trần nhau rồi, Phí Chí Cương chắc chắn sẽ không buông tha cô dễ dàng như vậy.

“Cô đã nghĩ tới chuyện nếu hung thủ là Phí Chí Cương thì cô sẽ làm thế nào chưa?” Hạng Vĩ đột nhiên hỏi.

“Phí Chí Cương?” Liễu Như nhíu mày. “Mặc dù anh ấy muốn tống tôi vào trại tâm thần, nhưng tối hôm Quách Khải chết, anh ấy ở bệnh viện thực hiện một ca phẫu thuật, xong việc là về nhà luôn, khoảng thời gian đó tôi xác nhận kĩ càng rồi. Mà mấy tuần trước khi Văn Tú Quyên chết thì bọn tôi bên nhau như hình với bóng, chắc anh ấy không có thời gian hạ độc đâu. Bây giờ anh ấy hành xử như thế, có thể vì liên quan đến vụ án, anh ấy biết nội tình gì đó, nhưng không phải là hung thủ thật sự. Xét cho cùng, tôi vẫn không nghĩ anh ấy là người độc ác thế đâu. Sao anh lại nghi ngờ Phí Chí Cương, dù anh ấy đáng ngờ thật, nhưng không có bằng chứng đáng tin nào, cảnh sát sẽ không vào cuộc.”

“Tôi không có ý đó. Tôi chỉ đặt ra giả thiết thôi, nếu tất cả bằng chứng đều hướng về phía anh ta, một người thân thiết và ở cạnh cô lâu như vậy lại chính là hung thủ, cô sẽ cảm thấy thế nào?”

Liễu Như không biết tại sao Hạng Vĩ lại đột nhiên hỏi một câu gần như động chạm này, chưa kể hôm nay trạng thái của anh ta cũng không hề giống mọi ngày.

Khi Liễu Như hiểu ra ý nghĩa thật sự của câu hỏi này thì cô đột nhiên cảm thấy như có một chiếc muôi lớn được cho vào mặt hồ trong trái tim cô, khẽ khuấy nhẹ, bùn đất dưới đáy nước bị kìm nén lại nổi cuộn lên. Những ký ức mà cô cố tình nhắm

mắt làm ngơ trong khoảng thời gian mười năm đằng đẳng, vốn đã dẹt thành một hố đen sâu hút đó há miệng nuốt trọn Liễu Như.

Đúng vậy, Phí Chí Cương. Chẳng cần Hạng Vĩ đặt ra giả thiết như vậy, cô đã bao giờ tưởng tượng đến những hành động của anh lúc đó chưa? Mốc nối đầu tiên giữa cô và anh chính là lần anh cứu cô khỏi hồ Xác Chết kia, giờ ngẫm lại tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao? Sau đó anh kéo cô rời khỏi vòng xoáy của Văn Tú Quyên, khiến cô tự đứng xa lánh Văn Tú Quyên, rồi đêm Giáng sinh đó lại lặng lẽ tham gia buổi họp lớp. Anh từng là vị cứu tinh duy nhất của cô, là ánh sáng giữa thế gian, anh đứng ở đầu đường quỳ xuống lấy nhẫn ra cầu hôn, cứu rồi cô. Từ đó, anh đêm ngày bầu bạn với cô, đôi bên chăm sóc lẫn nhau, nhiều năm như vậy anh chưa từng nói lời nào khắt khe với cô. Đối với cô, anh là cây đại thụ, còn với anh, cô chỉ là nhánh dây leo, cứ ngỡ cả đời sẽ bám lấy anh đến đầu bạc răng long. Nhưng hôm nay, thân cây đại thụ cô thường ôm đột nhiên biến thành làn sương mù, mịt mờ hư vô, làn sương kia hóa thành chiếc đầu quỷ dữ tợn nhìn cô cười khăng khặc.

Cô đã sống thế nào giữa cuộc đời này vậy?

Liễu Như không khỏi nhớ đến gương mặt của một người đã khuất, giờ phút này, khuôn mặt kia rõ ràng như bầu trời đầy sao, sáng tỏ mà dịu êm. Ánh sao xa xôi như vậy, khi nó chiếu lên người, ngược đầu nhìn lên mới biết đã cách xa vĩnh viễn không cách nào với tới nữa. Nhất thời, Liễu Như thấy tim mình nhói đau không thở nổi.

“Xin lỗi.” Hạng Vĩ nói, “Tôi không nên hỏi.”

Một tiếng xin lỗi sao có thể lôi cô ra khỏi vũng bùn một cách đơn giản vậy được.

Hạng Vĩ đứng lên đi lại mấy vòng trong phòng khách, anh ta cúi đầu lặng lẽ, một lúc sau cất tiếng thở dài náo nức.

“Xin lỗi Liễu Như, tôi muốn rút lui.”

Câu nói này lập tức lay tỉnh Liễu Như, cô tưởng Hạng Vĩ nói đùa với mình.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Có người uy hiếp anh à?”

Hạng Vĩ lắc đầu, nói, “Nguyên nhân tôi quyết định điều tra cùng cô thì chắc cô cũng biết rồi, đúng không? Nhưng nguyên nhân này hiện không còn tồn tại nữa rồi.”

“Anh tham gia vì Văn Tú Quyên, mặc dù năm đó cô ấy hại anh, nhưng anh vẫn thích, vẫn yêu cô ấy, không đúng ư? Chẳng lẽ giờ đây anh hết thương cô ấy rồi?” Mặc dù cả hai người không nói thẳng nguyên nhân này ra, dù sao một người đàn ông bị hại đến mức này mà vẫn nhớ mãi không quên người kia thì rõ ràng là tình yêu này không đúng. Liễu Như đang rất cuống lờn nói ra cũng chẳng thừa mặt mũi cho Hạng Vĩ.

“Đúng vậy. Tôi không làm được nữa, tôi không thể yêu cô ta được nữa. Văn Tú Lâm giao em gái mình cho tôi, cô ấy viết thư với em mình gần ấy năm, sau này tôi cũng viết thư cho Tú Quyên bao nhiêu năm, chúng tôi cứ tưởng rằng mình hiểu rõ Văn Tú Quyên hơn bất kỳ ai. Nực cười, không ai hiểu rõ cô ta bằng chính cô ta.”

Hạng Vĩ trừng mắt nhìn Liễu Như, gằn từng chữ nói, “Văn Tú Quyên đã giết chị mình. Cô ta là kẻ giết người!”

“Không thể nào!” Liễu Như hét lên.

“Đây là sự thật”, Hạng Vĩ nói. “Văn Hồng Quân cũng biết, hôm qua tôi đã tới gặp chú ấy.”

Hạng Vĩ kể lại cho Liễu Như nghe cuộc trò chuyện giữa anh ta với Văn Hồng Quân, cô vừa nghe vừa cảm thấy thế giới như sụp đổ. Cái đêm cô trông thấy Phí Chí Cương ngắm dao phẫu thuật, cũng không kinh hoàng như bây giờ.

“Có thấy vỡ mộng không?” Hạng Vĩ nói. “Cô phải biết rằng tôi còn đau khổ gấp mười lần cô.”

“Hay là... Mọi người đều hiểu lầm?” Liễu Như vẫn không dám tin.

“Tôi có thể nhận ra Văn Hồng Quân biết nhiều chuyện hơn, chú ấy không nhầm, dù sao đó cũng là con gái chú ấy.”

Liễu Như chậm rãi dựa lưng lên ghế. Hiện tại cô hoàn toàn có thể lý giải được cảm xúc của Hạng Vĩ, chẳng còn lý do gì ép anh ta tiếp tục điều tra nữa. Cô biết, tình cảm của Hạng Vĩ đối với Văn Tú Quyên thực chất đều bắt nguồn từ Văn Tú Lâm.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi những ngày qua.”

“Chuyện đã vậy rồi, cô vẫn muốn điều tra ư?”

“Đương nhiên.” Liễu Như thẳng lưng nói. “Bởi vì tôi điều tra không phải vì Văn Tú Quyên, mà là vì Quách Khái.”

Hạng Vĩ ngồi xuống trước mặt cô lần nữa, nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Cô đã phải trả giá quá nhiều vì vụ án này rồi, có đáng không?”

“Tôi trả giá cái gì? Trả bằng mấy năm cuộc đời đầy rẫy dối trá này à? Giờ tôi mới nhận ra trước đây mình đã bỏ lỡ quá nhiều thứ, tôi biết rằng đã từng có một người dám làm tất cả vì tôi. Biết được thì cũng đã muộn, nhưng biết còn hơn không.

Anh ấy tốt với tôi bao nhiêu, tôi sẽ trả lại y hết, tôi đã suy nghĩ kĩ rồi.”

Nói đến đây, khuôn mặt Liễu Như hiện lên vẻ tươi cười. Hạng Vĩ nhìn nụ cười của cô, nhận ra đó không phải là nụ cười buồn thảm thê lương, cũng chẳng phải uất ức giận dữ, mà là một nụ cười ấm áp lưu luyến, thậm chí mang theo cả hi vọng. Đã nhiều năm, Hạng Vĩ chưa từng thấy nụ cười nào tươi sáng đến thế, anh ta tự hỏi bản thân mình đã bao giờ cười như vậy với Văn Tú Quyên chưa? Sống trên đời, ai cũng nên có một nụ cười như thế, nên nhìn thấy nụ cười như thế mới không uổng kiếp sống.

Vậy nên, anh ta đưa ra một quyết định.

“Cô đi đi, Liễu Như, cô đi đi.” Hạng Vĩ nói với Liễu Như.

“Sao, không làm đối tác nữa liền đuổi người ta đi luôn à?”

Hạng Vĩ ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

“Cô chỉ còn chưa đến mười phút.”

Liễu Như nhìn vào mắt Hạng Vĩ, rốt cuộc hiểu ra anh ta đang nói gì.

“Anh đã báo với Phí Chí Cương à?”

“Ừ.”

Liễu Như tuyệt đối không ngờ Hạng Vĩ lại phản bội mình ngay lúc này. Cô vốn cho rằng người này là đối tác cực kỳ đáng tin, nếu anh ta từ bỏ điều tra vì thất vọng với Văn Tú Quyên thì vẫn nằm trong phạm vi lý giải của cô, nhưng bán đứng cô cho Phí Chí Cương, tiếp tay cho việc tống cô vào bệnh viện tâm thần thì thật quá mức đê hèn. Sao Hạng Vĩ lại là người như thế này chứ?

Có lẽ hôm nay cô đã tiếp nhận quá nhiều tin tức ngoài ý muốn, cũng có thể vì gặp quá nhiều sự phản bội nên lúc này Liễu Như thấy hơi tê dại. Cô đứng lên, cầm túi đi về phía cửa.

Đột nhiên cô dừng lại, quay lại nhìn Hạng Vĩ.

“Không đúng, ngoài việc đến nhà Văn Hồng Quân chắc chắn anh còn gặp chuyện gì đó. Bởi vì anh tuyệt đối sẽ không vì thất vọng với Văn Tú Quyên mà bán đứng tôi cho Phí Chí Cương! Mọi chuyện đều có logic và lợi ích tương ứng, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó, anh mau nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì đi!”

“Còn chín phút nữa, có khi họ đến sớm hơn một phút đấy, cô định dùng dằng ở đây chỉ để thỏa mãn hiếu kỳ thôi à?”

“Bây giờ tôi chỉ còn lại một con đường điều tra, có thể tra ra gì hay không thì chưa biết. Tôi không có nhiều niềm tin với năng lực phá án của bản thân, nếu có thể có thêm manh mối, chút nguy hiểm này cũng chẳng sợ gì.”

Liễu Như quay về ghế salon, ngồi đối diện Hạng Vĩ.

“Anh bán đứng tôi, có lẽ một lát nữa tôi sẽ bị bắt vào bệnh viện tâm thần. Nếu anh cảm thấy có chút áy náy, thì mau nói cho tôi biết rốt cuộc anh làm thế vì lý do gì?”

Hạng Vĩ liếc nhìn đồng hồ, để ý thấy Liễu Như không hề nhìn đồng hồ. Chỉ vài phút ngắn ngủi, Hạng Vĩ đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn về người phụ nữ này.

“Tôi là một kẻ tàn phế, đạt được những thứ như bây giờ, rất nhiều người cảm thấy là kỳ tích. Nhưng bất cứ kỳ tích nào cũng không phải tự nhiên mà có. Năm đó tôi bị đuối học, từ tầng cao ký túc xá nhảy xuống, thế mà không chết. Sau khi được cứu, có một khoảng thời gian dài tôi cảm thấy chỉ muốn chết quách

cho xong. Tất cả tiền bạc trong nhà đều dồn hết cho tôi học đại học, kết quả tôi lại để xảy ra chuyện như vậy, còn trở thành một kẻ tàn phế nữa. Khoảng thời gian đó, tôi từng rạch cổ tay. Nếu như không phải có một người luôn cố vũ động viên, thậm chí liên tục giúp đỡ nhiều năm, thì tôi đã không thể vực dậy, cũng không thể có ngày hôm nay. Hôm qua người đó đã tới tìm tôi.”

“Người đó là ai?” Liễu Như nhìn anh ta chăm chăm, hỏi.

“Đủ rồi, tôi không nói thêm gì nữa đâu. Cô đi đi.”

“Phụ nữ à?”

Hạng Vĩ cười cười.

Trong đầu Liễu Như lóe lên một ý nghĩ.

“Chiến Văn Văn! Là Chiến Văn Văn! Anh nói là cô ta thích anh, nhưng tới giờ vẫn chưa thổ lộ. Nói vậy, chắc chắn anh và cô ta có liên lạc với nhau. Hôm qua cô ta đến tìm anh!”

Sắc mặt Hạng Vĩ tối sầm.

Mach suy nghĩ của Liễu Như lúc này đột nhiên trở nên rõ ràng, “Tin nhắn về bệnh viện Phong Hải và bệnh viện Văn Hoa gửi đến điện thoại của tôi, thực chất là để cho anh xem. Nếu anh biết Văn Tú Quyên là kẻ giết người thì nhất định sẽ từ bỏ điều tra, cùng lúc đó bóng hồng tri kỉ, đồng thời là ân nhân của anh tìm tới, anh sẽ rơi vào cảnh khó xử: tiếp tục điều tra để báo thù cho một kẻ sát nhân đáng chết nghìn lần, hay là từ bỏ điều tra để ân nhân Chiến Văn Văn được an toàn. Không, đây căn bản chẳng phải tình huống khó xử gì hết, sự lựa chọn rõ ràng rành thế kia mà.”

“Chiến Văn Văn không liên quan gì đến cái chết của Quách Khái, cũng không can hệ gì đến cái chết của Văn Tú Quyên.”

Hạng Vĩ bình tĩnh nói.

“Không liên quan đến cái chết của Quách Khái và Văn Tú Quyên, thế hôm qua cô ta tìm anh làm gì, sợ điều tra ra thì liên lụy đến cô ta à?”

“Tôi không nói là cô ấy đã đến đây hôm qua.”

“Hết Phí Chí Cương lại đến Chiến Văn Văn, đừng bảo là họ giết Quách Khái đấy nhé! Rốt cuộc vụ án này dính líu tới bao nhiêu người, chẳng lẽ cả lớp bồi dưỡng này đều có phần hết?” Liễu Như vừa buột miệng nói câu này, một luồng khí lạnh toát chạy dọc sống lưng khiến cô run người.

Không phải là thật chứ? Cô nghĩ.

Liễu Như biết Hạng Vĩ sẽ không nói thêm câu nào nữa, chắc hẳn anh ta đang hối hận vì bị cô đoán ra Chiến Văn Văn. Cô nhanh chóng đứng lên, ra cửa xỏ giày, sau đó nói với Hạng Vĩ, “Cảm ơn anh, ít nhất anh vẫn cho tôi mười phút.”

“Nếu có ngày tôi phải đứng ra làm chứng cho vụ án này”, Hạng Vĩ nhìn Liễu Như. “Tôi sẽ nói với cảnh sát và tòa án rằng cô là một bệnh nhân tâm thần thường xuyên gặp ảo giác. Đấy chẳng phải là lời nói dối, cô biết mà. Cho nên, từ giờ trở đi, tốt nhất cô đừng kỳ vọng ở tôi chuyện gì phi thực tế nữa.”

Liễu Như đứng thẳng người, chưa kịp trả lời thì chuông cửa vang lên.

“Xem ra bọn họ đến sớm mấy phút rồi. Liễu Như, lẽ ra cô vẫn còn cơ hội, nhưng giờ thì thật đáng tiếc.” Hạng Vĩ nói.

Bỗng nhiên Liễu Như xoay người bỏ chạy. Hạng Vĩ tròn mắt há mồm, nhìn thấy cô lao ra sân, nhảy qua hàng rào thấp, rồi mất hút trong vườn hoa của tiểu khu.

CHƯƠNG 12

Chân tướng

Liễu Như phát hiện mình đã rơi vào đường cùng. Sáng ngày thứ hai sau cái hôm mạo hiểm trốn khỏi nhà Hạng Vĩ, cô tìm gặp Lưu Lượng Thành nhưng không có kết quả gì.

Lưu Lượng Thành chẳng liên quan gì tới vụ án của Văn Tú Quyên, cậu ta nhỏ hơn Liễu Như bốn tuổi, lúc học đại học năm ba cậu ta bị bạn cùng phòng đầu độc bằng chất N-nitrosodimethylamine^[5E] vì một chuyện vật vãnh, dẫn đến trọng thương. Liễu Như từng nghe Quách Khái đề cập đến vụ án này, anh muốn tìm Lưu Lượng Thành để mở rộng điều tra, xem có thể tìm ra gợi ý gì cho cách thức cũng như động cơ gây án hay không. Kết quả là Liễu Như chẳng rút ra được bất kỳ gợi ý nào, đồng thời cô biết rằng cảnh sát đã tìm gặp Lưu Lượng Thành, nhưng sau khi tra hỏi thì họ không theo dõi chi tiết, nói cách khác là họ chẳng phát hiện ra điểm nào đáng ngờ.

Hiện giờ, không gian sống của Liễu Như không chỉ chịu sự dồn nén và uy hiếp gắt gao của Phí Chí Cương, hơn nữa Hạng Vĩ còn nói rõ lập trường khi làm nhân chứng cho vụ án sau này, có nghĩa là dù Chiến Văn Văn đáng nghi như thế nào, nếu không có chứng cứ thiết thực thì cảnh sát chắc chắn sẽ không để ý tới.

Giống như Liễu Như biết rõ Phí Chí Cương đáng ngờ, nhưng không thể làm gì anh ta!

Liễu Như hi vọng rất nhiều vào manh mối ở chỗ Lưu Lượng Thành, nhưng hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

Căn phòng ngủ nhỏ được bố trí thành “phòng điều tra”, thậm chí nó còn lộn xộn hơn cả căn phòng trước đây ở nhà cô. Rèm cửa được cuốn lên một nửa, trên màn hình của chiếc laptop đặt trên bàn là trang web tìm kiếm về “trùng ký sinh trùng xâm nhập vào não”. Túi hành lí dưới sàn nhà mở một nửa, bên trong lác đác vài bộ quần áo chưa mặc, thư từ qua lại của hai kẻ sát nhân dân đầy tường, chiếc ghế đặt ở cuối giường, hơn chục cuốn sách rải rác khắp giường, có Tái dựng vụ án, Kiểm tra dấu vết, Điều tra Tâm lý học, Tội phạm học... Cả căn phòng hết như một mê cung, còn Liễu Như như kẻ lạc lối, quanh quẩn mãi không tìm thấy đường ra.

Những manh mối Quách Khái để lại đã được sắp xếp một lần, mà giờ đây chẳng có đột phá nào mới. Liễu Như từng nghĩ rằng mình đọc nhiều giáo trình hình sự trình sát sẽ tiến bộ, nên hôm qua mới có thể đoán trúng chuyện Chiến Văn Văn, thêm vào đó lúc trước ở quán rượu Màu Lam còn điều tra ra chuyện hung thủ là nam đóng giả nữ. Nhưng bây giờ cô hiểu ra rằng mình còn kém rất xa, những phát hiện mà cô đạt được chẳng thể biến thành tiến triển thật sự, cuộc điều tra vẫn giậm chân tại chỗ.

Cô thấy mình như con thú hoang đi lạc bốn phía, chỉ biết tự an ủi bản thân sẽ tìm thấy đường ra. Cảm giác này giống như linh tính hoặc trực giác, mặc kệ nó gọi là gì, chỉ thiếu chút nữa

là nắm bắt được. Trong mười phút cuối cùng ở nhà Hạng Vĩ, cô đã có cảm giác này, nhờ nó mà cô kịp thời nghĩ ra một cái tên - Chiến Văn Văn. Cô tin là trong tiềm thức, mình đã hiểu rõ điều gì đó, chỉ cần một mối lửa bùng cháy thành một ngọn lửa là mọi thứ sẽ lập tức sáng tỏ.

Liễu Như đọc lại những quyển sách đó, đây là lần thứ ba trong vòng sáu tiếng đồng hồ. Cô thấy mình đọc rất nhanh, chỉ cần nhìn tên chương và tiết học là trong đầu đã hiện ra nội dung cụ thể của phần kiến thức đó. Tinh thần của cô bị dồn nén đến cực hạn, cô đã chuẩn bị cho lần ảo giác kế tiếp. Có lẽ cô sẽ nhìn thấy Quách Khải, sẽ được anh chỉ dẫn cho những điều bí ẩn và linh cảm trong tiềm thức sẽ hình thành theo cách này. Tuy nhiên vẫn không có, một mặt cô cảm giác toàn bộ dây thần kinh trong đầu căng như dây đàn sắp đứt, mặt khác lại thấy cực kỳ tỉnh táo, mâu thuẫn này khiến cô muốn phát điên.

Bỗng nhiên, một dòng chữ được tô đỏ lướt qua trước mắt khiến Liễu Như hét to một tiếng, cô kích động bật dậy trên giường, đầu đập mạnh vào trần nhà không biết đau, lúc ngã xuống giường thì tay vẫn nắm chặt cuốn Chân dung Tâm lý tội phạm.

Trong một cuộc điều tra, nếu không tìm thấy động cơ gây án của tội phạm, thì thông thường chúng ta sẽ cho rằng nó chưa hoàn chỉnh.

Động cơ phạm tội!

Một kẻ giết người cực đoan đến mức này, chắc chắn phải có đầy đủ động cơ gây án. Quách Khải chỉ vừa mới bắt tay vào điều tra, hung thủ đề cao cảnh giác, nhưng sẽ không lập tức ra tay

giết người như thế. Dù sao vụ án này xảy ra cũng lâu rồi, rất nhiều manh mối đã bị chôn vùi, quá trình điều tra vô cùng khó khăn, nếu hung thủ tiếp tục gây ra thêm một án mạng động trời nữa thì càng tăng nguy cơ bị bại lộ. Cho nên chỉ khi Quách Khái tiến tới rất gần chân tướng rồi, hung thủ cảm thấy bị uy hiếp cùng cực mới bất đắc dĩ phải xuống tay với Quách Khái.

Nói cách khác, trong những hạng mục Quách Khái tiến hành điều tra, chắc hẳn có một phần đã trực tiếp vạch trần hung thủ.

Nhưng đó là hạng mục điều tra nào? Giờ phút này mạch suy nghĩ của Liễu Như vô cùng mạch lạc, dường như mỗi tế bào não đều tràn đầy sức sống và luân phiên vận chuyển không ngừng. Cô nghĩ đến khoảng thời gian kẻ sát nhân thuê ngôi nhà để giết hại Quách Khái và khoảng thời gian hắn xuất hiện ở trường Thực nghiệm Dục Anh để dán bức thư ngụy tạo vào “hòm thư”.

Lúc này cô cần xem lại tuyến thời gian hành động!

Liễu Như bắt đầu xem xét cẩn thận các cuộc điều tra mà Quách Khái đã tiến hành trước đó, rồi lập tức có phát hiện. Tim Liễu Như nặng trĩu, đầu tiên cô viết ra giấy những gì phát hiện được, sau đó tiếp tục nghĩ đến những điểm khác, lặp đi lặp lại như thế, cũng chỉ có điểm kia là đáng ngờ.

Có thể nghĩ ra nhanh đến vậy, thực ra đều nhờ vào Lưu Lượng Thành. Vào lần gặp mặt cuối cùng Quách Khái có kể với Liễu Như rằng mấy hôm nữa anh hẹn gặp Lưu Lượng Thành, nhưng có thể anh đột nhiên muốn điều tra vụ án đầu độc sớm hơn, tính ra thì nó trùng hợp với tuyến thời gian Liễu Như vạch ra trước đó. Thời điểm đó, Quách Khái muốn điều tra hai

trường hợp trúng độc ở trường Y, trong đó có một vụ là N-Nitrosodimethylamine, vụ còn lại là nhiễm độc tali. Sau đó, anh có tìm hiểu vụ trúng độc tali kia không? Đã liên hệ với ai? Tình tiết vụ án thế nào? Tất cả đều là dấu hỏi lớn.

Đối chiếu với tình trạng của Văn Tú Quyên năm đó, triệu chứng trúng độc tali có vẻ giống hơn so với N-Nitrosodimethylamine. Nhưng hiện tại cô không có thông tin gì, cho nên việc cô cần làm bây giờ là tìm hiểu chuyện này.

Quyết định xong, Liễu Như bắt đầu rà soát các manh mối trúng độc tali trong trường Y. Bước đầu tiên đương nhiên là tìm kiếm trên internet, nhưng sau khi đổi các từ khóa khác nhau, lướt mấy chục bài viết, cô vẫn không tìm được tin tức nào liên quan. Liễu Như bèn đổi mạch suy nghĩ, chuyển sang tìm kiếm các vụ đầu độc bằng N-Nitrosodimethylamine thì tìm thấy rất nhiều kết quả. Cô đọc từng bài, rốt cuộc có một đoạn nhắc đến vụ án trúng độc tali trong trường Y. Bài viết không nói rõ danh tính nạn nhân, nhưng đề cập đến khoa Lâm sàng, sau Liễu Như một khóa.

Liễu Như miệt mài tìm kiếm đến tận ba giờ sáng. Cô trần trọc không ngủ được, nằm trên giường trở mình, xoay qua xoay lại mấy tiếng đồng hồ, hơn bảy giờ sáng đã bật dậy. Cô gọi cho Kim Hạo Lương, không ngoài dự đoán, anh ta thoải thác bảo không nhớ rõ mọi chuyện. Quách Khái có cách khiến anh ta nói thật, nhưng Liễu Như không được như anh, vì vậy cô chỉ có thể bất chấp nguy hiểm có thể bị Phí Chí Cương phát hiện để đi một con đường gấp khúc, quanh co hơn. Cô liên lạc với một bác sĩ quen biết trong bệnh viện Hòa Sinh, và biết được trong bệnh

viện có một bác sĩ từng là bạn cùng lớp của sinh viên bị trúng độc tali kia - phạm vi điều tra cũng không lớn, thông qua vị bác sĩ kia thì Liễu Như biết tên của nạn nhân trúng độc năm đó.

Người bị trúng độc năm ấy tên Vương Duy, hiện đang làm việc ở khoa Ngoại tổng quát của một bệnh viện hạng ba tại Thượng Hải. Liễu Như xin được số điện thoại của cậu ta thì lập tức gọi điện.

Bác sĩ Vương này rất dễ nói chuyện, nghe Liễu Như giới thiệu mình là cựu sinh viên lớp bồi dưỡng thì cậu ta liền nhiệt tình chào hỏi. Liễu Như muốn hỏi về chuyện trúng độc, còn chưa nói lý do thì Vương Duy đã thoải mái đáp ứng, còn hỏi cô có biết Quách Khái không. Liễu Như nói: “Biết chứ, Quách Khái từng đến tìm cậu, phải không?” Vương Duy nói hồi tháng 10, Quách Khái có hẹn gặp, nhưng khi đó cậu ta đang học bồi dưỡng ở Bắc Kinh, hẹn nhau tháng 11 cậu ta về Thượng Hải thì sẽ gặp nhau, nhưng sau đó không thấy Quách Khái đến tìm nữa.

Liễu Như không nói Quách Khái đã chết, sợ nói ra thì mọi chuyện càng rắc rối hơn. Hai người hẹn gặp nhau vào buổi trưa, Liễu Như nghĩ tốt nhất là nên nói chuyện thẳng qua điện thoại, tránh trường hợp Phí Chí Cương biết tin liền ra tay bắt người ngay tại bệnh viện để như trở bàn tay, nhưng nếu cô đưa ra yêu cầu như vậy thì không hợp lý, sợ Vương Duy nghi ngờ. Nếu muốn hoàn toàn an toàn thì tốt nhất là bỏ qua vụ này không tra xét nữa.

Hai người hẹn gặp trong nhà ăn, Liễu Như đứng chờ ở cửa ra vào một lúc, liền có mấy bác sĩ và y tá quen đi qua chào hỏi,

khiến cô bồn chồn không yên. Nơi này có quá nhiều người quen biết Phí Chí Cương, nhờ ai rảnh việc gửi tin nhắn cho anh báo là vừa trông thấy bà xã của anh thì...

Một bác sĩ mập mạp đeo kính tiến tới, cười sảng khoái nói “Chào chị Liễu, chúng ta vừa dùng bữa vừa nói chuyện nhé”.

Vương Duy dùng thẻ mua cho Liễu Như ba món mặn, một món canh, hai người ngồi đối diện nhau.

“Chị hôm nay xin nghỉ à?” Vương Duy hỏi. Cậu ta nghe Liễu Như giới thiệu mình là sinh viên lớp bồi dưỡng thì đương nhiên cho rằng cô đang làm việc ở bệnh viện Hòa Sinh.

“Tôi gặp sự cố y tế lúc thực tập nên đã rời khỏi bệnh viện rồi.”

Vương Duy lộ ra vẻ lúng túng.

“Chuyện từ nhiều năm trước mà, tố chất tâm lý của tôi không hợp theo ngành này. Xin lỗi vì tự dưng gọi điện cho cậu, tôi có một người bạn hình như cũng trúng độc tali, cho nên tôi với Quách Khái cùng tìm hiểu tình huống giống cô ấy. Nghe nói cậu từng bị, nên muốn tìm cậu hỏi han một chút.” Liễu Như không giỏi nói dối nên dứt khoát trình bày thẳng thắn luôn. Cô không đề cập đến cái tên Văn Tú Quyên, sợ Vương Duy lại suy nghĩ nhiều.

“Ý chị là Văn Tú Quyên à?”

Liễu Như sững sốt, sau đó hiểu ra là do Quách Khái kể, may mà cô không bịa chuyện, nếu không lời nói của cô và Quách Khái sẽ không ăn khớp nhau.

Tuy nhiên, hiện giờ cô vẫn chưa biết Quách Khái đã nói gì, nên chỉ đành gật gật đầu.

“Chuyện chị Văn hồi đấy em cũng có nghe nói, không nghĩ nhiều năm qua rồi vẫn còn điều tra.”

Nghe cậu ta nói câu này, Liễu Nhứ liền biết Quách Khải đã dùng danh nghĩa cảnh sát để điều tra.

“Nhưng em còn tưởng rằng cảnh sát Quách sẽ đến gặp em.”

“Anh ấy bận không tới được, mà trước khi chuyện này có manh mối rõ ràng, cảnh sát cũng không vào cuộc đâu... Ừ, cho nên đây chưa phải là cuộc điều tra chính thức.”

Vương Duy cho cơm vào miệng gật đầu nói, “Nói chuyện với chị đúng là thoải mái hơn so với cảnh sát Quách. Còn chuyện của em thì là trúng độc tali, nhưng không phải bị đầu độc, nên chắc không giúp được gì nhiều.”

Sau đó Vương Duy vừa ăn vừa kể chuyện trúng độc “khôi hài” năm đó, tình tiết vô cùng kinh khủng, đúng là chỉ có bác sĩ mới có thể vừa ăn vừa kể mấy chuyện kiểu này mà mặt không đổi sắc.

Sinh viên ngành Y mà nhát gan như Liễu Nhứ là vô cùng cá biệt, lên năm hai nhìn thi thể nhiều thành quen, cũng to gan hơn trước, sau đó thì ngày càng bạo dạn. Thế nên, dù xuất phát từ tính tò mò, hay là muốn được người khác ngưỡng mộ, hoặc tâm lý khác thường của tuổi vị thành niên, thì trong trường Y vẫn luôn xuất hiện những chuyện mà để người thường nghe được sẽ thấy cực kỳ điên rồ, ví dụ như mang vài bộ phận trên thi thể về phòng để nghiên cứu.

Bộ dạng của Vương Duy thời sinh viên hơi khác với khuôn mặt tươi cười như Phật Di Lặc bây giờ. Hồi đó cậu ta có biệt danh là “Ngộ Tĩnh” bởi vì cậu ta đeo một chuỗi hạt châu trắng

trên cổ. Lúc Quyển Liêm Đại tướng^[6E] xưng vương ở sông Thông Thiên trong truyện Tây du ký đeo đầy đầu lâu trên cổ, mà chuỗi hạt châu trắng của Vương Duy được chế tác từ xương, tự cậu ta cũng cho rằng mình cực kỳ uy phong. Về sau trong lúc chơi bóng rổ, chuỗi hạt bị đứt, cậu ta nhặt về khâu thành vòng tay. Hồi cậu ta còn đeo vòng cổ thì có rất nhiều bạn đổ nể quanh cổ, cậu ta không mấy để ý, đổi sang đeo ở tay chưa được bao lâu thì cổ tay liền nổi mẩn chi chít, thậm chí khớp nối cổ tay bắt đầu đau, sau đó có triệu chứng buồn nôn và ói mửa.

Không cần nói cũng biết, vấn đề nằm ở chuỗi hạt châu kia. Nếu là người bình thường thì chắc chắn đã nghĩ do vong hồn tới báo thù đòi mạng, nhưng Vương Duy là sinh viên ngành Y nên lập tức đi khám. Lúc đầu cậu ta không khám ra bệnh gì, bởi trường hợp nhiễm độc tali khá hiếm. Vương Duy đành lén nhờ bạn học mang vòng châu bằng xương đến phòng thí nghiệm chất độc để kiểm tra, vật lộn hơn nửa tháng mới biết trong hạt châu có tali, lúc đó cậu ta xác định mình bị trúng loại độc này, do tali trong xương tiếp xúc với da xâm nhập vào cơ thể. Các triệu chứng trúng độc cũng không nặng, nhưng thấy Vương Duy kiểm tra độc tố lâu như thế trong bệnh viện, nhà trường bèn thành lập tổ điều tra. Vương Duy không dám khai báo với tổ điều tra về chuyện chuỗi hạt châu, chuyện ăn cắp mà lộ ra thì sẽ bị trừ điểm rất nặng vì vậy cuối cùng nhà trường không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa.

Liễu Như ngồi đối diện nghe Vương Duy kể chuyện mà cảm thấy quá ly kì. Hóa ra chất độc trong xương đó đã tiếp xúc với

da như thế.

“Cậu lấy xương kia ở đâu vậy?” Người chết vì trúng độc vẫn được dùng làm tiêu bản dạy học à?”

“Theo lý thì không được, trừ khi bệnh viện không biết nguyên nhân cái chết là do trúng độc tali. Còn nguồn gốc của chiếc vòng xương kia thì...”

Vương Duy dừng lại, ăn vài miếng cơm canh, rồi ngẩng lên nhìn Liễu Như cười cười, “Là từ lớp chị đó.”

“Thi thể trong lớp học giải phẫu của bọn tôi?” Liễu Như giật nảy mình. Cô sửng sốt nghĩ làm sao có chuyện đó được, rồi mới kịp liên tưởng đến một án mạng bí ẩn trong lớp mà cho đến giờ chưa cách nào phá giải.

Vương Duy không vòng vo mà kể tiếp lai lịch của chiếc vòng xương cốt này.

“Có lần, em đi ngang qua phòng ngủ nam sinh lớp chị, trông thấy một ông anh đang dùng cái máy bằng điện để mài xương. Em hỏi anh ta làm gì thế, anh ta nói định làm chuỗi hạt đeo chơi, em thấy ý tưởng này cũng ngẫu ghê, liền xin luôn một đoạn mang về. Ai ngờ xương này lại có độc. Về sau biết xương này có độc, em mới quay lại nhắc nhở ông anh kia, ngờ đâu anh ta kêu là em lấy nhiều, đoạn xương anh ta mài dở không đủ để xâu nên vứt đi lâu rồi. Chị nói xem, em đúng là xui xẻo mà, ông anh kia thế mà lại tránh được cả một kiếp nạn.”

Liễu Như vội hỏi, “Người mài xương ấy là ai?”

“Mã Đức đó.” Vương Duy đáp.

Bạn học duy nhất trong lớp không có nét chữ viết tay để giám định, đây phải chăng chỉ là trùng hợp?

Liều Như lại hỏi, “Lúc cậu đi ngang qua, thấy ngoài xương sống ra thì còn xương gì nữa không?”

“Hình như có vài mảnh xương sườn.”

Nghe xong câu này thì cơ bản đã khớp với một loạt ký ức trong đầu Liều Như.

“Lúc đó là tháng 1 năm 1998 đúng không?” Liều Như xác nhận lại lần nữa.

“Đúng vậy, trước kỳ nghỉ đông.”

Tháng 1 năm 1998, không lâu sau khi Văn Tú Quyên qua đời, trong lớp xảy ra một chuyện lạ. Đó là lúc dọn các thi thể sau khi kết thúc chương trình bộ môn Giải phẫu thì thấy thiếu một thi thể. Liều Như nhớ rất rõ chuyện này, bởi vì đó chính là thi thể mà cô và Văn Tú Quyên đã cùng nhau giải phẫu. Mấy ngày đó Kim Hạo Lương đau hết cả đầu, khoảng ba ngày sau, thi thể xuất hiện ở rừng thông. Thi thể bị nằm phân tách rải rác trong rừng, dù sinh viên trường Y to gan lớn mật đến đâu cũng bị dọa sợ xanh mặt. Nhà trường cho rằng đây là trò đùa ác ý của ai đó, chỉ tra xét qua loa, không có kết quả cũng chẳng truy cứu thêm.

Nhưng Liều Như nhớ rõ, thi thể này sau khi thu thập về không ghép đủ một cơ thể nguyên vẹn. Tận bây giờ Liều Như mới biết phần thiếu của thi thể đã lưu lạc nơi nào.

Nghe Vương Duy mô tả, e là Mã Đức khi đó không phải muốn mài xương thành hạt châu, mà là thành bột, hoàn toàn thủ tiêu hết dấu vết.

Giờ phút này, Liều Như vừa muốn khóc, lại vừa muốn cười. Dù chẳng có chút chứng cứ nào, nhưng cô đã hiểu tường tận rốt cuộc Văn Tú Quyên chết như thế nào.

Hình ảnh Văn Tú Quyên lúc giải phẫu hiện lên trước mắt cô, từng cảnh từng cảnh hết như thước phim quay chậm. Trong những tiết Giải phẫu, Văn Tú Quyên có một điểm vô cùng khác biệt, hoặc có thể nói cô ấy khác với mọi người trong lớp. Trong khi ai cũng đeo găng tay y tế để giải phẫu thì chỉ mình Văn Tú Quyên để tay không! Trong lúc giảng bài, giáo viên từng nửa đùa nửa thật nói rằng, sinh viên nào dám để tay không khi giải phẫu, sẽ tăng khả năng cảm nhận và tay nghề nhanh chóng nâng cao. Văn Tú Quyên muốn mình vượt trội trong tất cả mọi chuyện, nên trong lớp chỉ mình cô ấy làm theo lời giáo viên.

Chắc chắn đã có kẻ bôi tali lên phần ngực thi thể, nên Văn Tú Quyên mới trúng độc vì không đeo găng tay.

Tất cả triệu chứng trúng độc trước đây của Văn Tú Quyên đều khớp với triệu chứng nhiễm độc tali, lý do là vì tiếp xúc với tali liều lượng nhỏ trong khoảng thời gian dài, thế nhưng vào lúc cô ấy đã yếu ớt cùng cực mà da tay còn trực tiếp chạm vào một lượng lớn tali thì độc tố phát tác sẽ khiến toàn bộ cơ thể cô ấy suy kiệt.

Sự kiện thi thể bị mất tích chính là cách hung thủ bày ra để đánh lạc hướng, nhằm xóa bỏ dấu vết phạm tội. Những bộ phận khác thì nhà trường đều tìm ra, nhưng phần ngực phải bị tiêu hủy hết mới đảm bảo an toàn.

Thủ đoạn như vậy quả thật là giết người không thấy máu.

Giờ phút này, hung thủ đã hoàn toàn bại lộ trước mắt Liễu Như. Mã Đức, tất nhiên là Mã Đức rồi, chỉ có thể là Mã Đức thôi!

Hắn không chỉ không có nét chữ viết tay để giám định, không chỉ là kẻ ngồi trong phòng mài xương, mà hắn còn là

sinh viên duy nhất trong lớp được thực tập tại phòng thí nghiệm chất độc! Kể cả trong trường Y thì tali cũng chẳng phải thứ muốn là có được nên chỉ có thể lấy nó từ phòng thí nghiệm chất độc mà thôi.

Cuối cùng Vương Duy nói cho Liễu Như biết rằng sau khi Quách Khái hẹn gặp thì cậu ta liền kể cho Mã Đức nghe, dù sao xương cốt đều bắt nguồn từ chỗ hắc, cũng nên báo cho hắc một tiếng. Mấy năm nay, Mã Đức làm bên đại lý dược phẩm, cũng thường xuyên liên lạc với Vương Duy.

Đôi môi Liễu Như run lên, cô gắng gượng bình tĩnh, hỏi Vương Duy, “Thế Mã Đức nói gì với cậu?”

“Anh ta chỉ bảo tôi nói sự thật thôi.” Vương Duy đáp. “Bảo là năm đó anh ta bày trò nghịch phá này nọ, ai hỏi gì cứ ăn ngay nói thật, không cần giấu giếm.”

Liễu Như siết chặt nắm đấm, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay. Đúng vậy, Mã Đức còn nói thế nào được nữa, chẳng lẽ lại căn dặn Vương Duy tuyệt đối không nói ra sự thật? Hắc chỉ có thể tranh thủ khoảng thời gian Vương Duy và Quách Khái chưa gặp nhau để ra tay hại chết Quách Khái!

Trở về nơi ở, Liễu Như ngả đầu xuống giường ngơ ngác nhìn trần nhà.

Thì ra là Mã Đức. Vì sao chứ, hắc và Văn Tú Quyên có thù hận gì sâu sắc đến mức không thể hòa giải?

Không biết tự lúc nào, nước mắt cô tí tách tuôn đầy hai gò má.

Quách Khái, tớ tìm ra kẻ giết người thật sự rồi. Tớ lần theo con đường cậu đi, đuổi theo góc áo cứ chực lóe lên rồi biến mất

của cậu, bỗng lão đảo ngã nhào xuống vũng bùn, thỉnh linh đứng lên thì đã ở ngay chỗ này.

Trên chiếc giường nhỏ, Liễu Như mặc cho cảm xúc tuôn trào, cô tiện tay lật những cuốn sách mà Quách Khái để lại, đọc những câu chuyện đượm tình viết kín các góc trang chìm đắm vào nó không thể cưỡng lại.

Hồi lâu sau, cô ngồi dậy, bắt đầu suy nghĩ về bước tiếp theo.

Mã Đức bị bại lộ, cho nên hẳn lên kế hoạch sát hại Quách Khái là chuyện đương nhiên, nhưng động cơ giết Văn Tú Quyên thì vẫn chưa được làm rõ. Huống hồ, việc cô biết ai là hung thủ là một chuyện, chứng minh điều đó lại là chuyện khác. Với tình cảnh của cô hiện giờ, dù có đầy đủ chứng cứ cũng chưa chắc đã có tác dụng, huống chi cô không có chứng cứ nào trong tay.

Nói đến chứng cứ, đầu tiên phải nghĩ ra biện pháp lấy được nét chữ của Mã Đức, để có cơ sở so sánh với thư của kẻ mưu sát. Mà dù có được chứng cứ này, thì đây cũng chỉ là bằng chứng hỗ trợ, vẫn cần nhiều bằng chứng trực tiếp hơn nữa.

Còn một cách khác, khi đã xác định được Mã Đức là hung thủ, là nghi phạm trong hai vụ án sát hại Quách Khái và Văn Tú Quyên, vậy thì có thể điều tra lịch trình của hắn trong đêm Quách Khái tử vong, cùng với đó là thu thập bằng chứng hắn nhiều lần giả gái tới quán rượu Màu Lam và thông tin thuê nhà của hắn. Lợi ngược lại kết quả, kiểu gì cũng phát hiện ra dấu vết.

Tuy nhiên, Liễu Như cũng hiểu rõ, nếu bây giờ cô thực hiện những chuyện này sẽ vô cùng nguy hiểm. Cô chỉ là một thám tử vụng về, giả sử có thể tra ra manh mối, chắc chắn sẽ gặp muôn

vàn trắc trở, liên tục phải quanh co lẫn trốn và đi đường vòng, vô cùng hao tâm tổn sức. Trong quá trình điều tra này, cơ hội không bị Phí Chí Cương bắt được là bao nhiêu? Chưa kể Vương Duy nhất định sẽ kể chuyện hôm nay cho Mã Đức nghe, hiện giờ có khi hắn cũng biết rồi, tất cả những người liên quan đều đang tập hợp thành nhóm để đối phó với cô. Vậy, cô có cơ hội nào không?

Liễu Như của hiện tại không sợ hiểm nguy, cô chỉ sợ mình không đi được đến cuối con đường.

Cô đi tìm Hạng Vĩ để kéo anh ta tham gia vào vụ này chính là vì lo lắng điều đó. Bây giờ Hạng Vĩ đã phản bội cô rồi, cô nhất định phải tìm được một người mới, một đồng đội tuyệt đối không phản bội cô. Nếu tìm được đồng đội như vậy và có thể xác nhận được mức độ đáng nghi của Mã Đức, cô sẽ lập tức có cơ hội báo cảnh sát.

Thế nhưng cô chẳng dám tìm đến bất cứ ai trong lớp bồi dưỡng nữa. Ngoại trừ bạn học ra, còn ai tình nguyện tham gia vào vụ án này đây?

Phải là người nào đó có liên quan, chẳng hạn như ông bà Quách. Nhưng cơ hội để có được sự tin tưởng của họ là bao nhiêu, họ cho rằng cô là bệnh nhân tâm thần cơ mà.

Vậy thì, chỉ còn lại một người.

Chính là Văn Hồng Quân.

Hạng Vĩ nói, Văn Hồng Quân biết rất nhiều bí mật của Văn Tú Quyên. Là một người cha, ông ấy hẳn vẫn còn chút tình cảm ruột thịt với con gái mình, liệu ông ấy có chịu chạm vào nỗi đau năm xưa để tìm ra hung thủ?

Liều Như không dám chắc. Nhưng cô chỉ có thể dốc hết sức để thử.

“**A**i cũng nói đây là phép màu. Nhưng phép màu này chỉ dựa vào mình tôi thì không được.” Văn Hồng Quân bón cho Bao Tích Đệ bữa thức ăn lỏng thứ hai trong ngày, nói chuyện với bà một lúc như thường lệ.

“Nếu bà không muốn sống, không muốn tỉnh dậy nữa, có lẽ bà đã ra đi từ lâu rồi.”

Văn Hồng Quân tin rằng Bao Tích Đệ có thể nghe thấy tiếng mình nói chuyện. Sóng điện não của vợ ông cao hơn so với những người sống thực vật khác, nên sẽ nhận thức được mọi thứ diễn ra xung quanh, đúng không?

Mấy năm nay, Văn Hồng Quân nói chuyện với vợ ngày càng nhiều hơn. Hai cô con gái đều đã ra đi, ông không muốn Bao Tích Đệ cảm thấy cô đơn. Ông sợ bà quá cô đơn, sẽ không chống đỡ thêm được nữa.

Chuông cửa vang lên.

Nhà ông ít khi có khách, chẳng lẽ là nhân viên tiếp thị? Văn Hồng Quân khép cửa phòng ngủ, nhìn xuyên qua ô mắt mèo bên trên rồi mới mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một người trẻ tuổi mặc áo khoác da, hằn hơi khom lưng, biểu hiện thái độ khiêm tốn mà hằn duy trì.

Hắn đeo một cặp kính, hàng mi cong trên đôi mắt mảnh dài, lúc mỉm cười thì y cười rất đậm, trông có vẻ là người hay cười. Lúc này, hắn khom lưng cười với Văn Hồng Quân, cực kỳ nhã nhặn và lịch thiệp.

“Cậu tìm ai?” Văn Hồng Quân hỏi.

“Chú Văn đúng không, cháu đến tìm chú.” Người trẻ tuổi đứng thẳng dậy. “Chú thông cảm, hôm nay cháu đến mà không báo trước. Cháu là Mã Đức, bạn học của con gái chú.”

“Con gái tôi?”

“Cháu học cùng lớp bồi dưỡng với Văn Tú Quyên ở trường Y. Cháu có vài chuyện muốn nói, có tiện cho cháu vào nhà bây giờ không?”

Văn Hồng Quân vẫn đứng chặn trước cửa.

“Có chuyện gì?” Ông cứng nhắc hỏi. Ông vốn chẳng yêu quý gì đứa con gái này, đã thế bạn đại học của nó còn tìm tới nhà, trực giác cho ông biết đây sẽ là chuyện phiền phức.

“Chú thật là...” Mã Đức bật cười.

Hắn cười như vậy, bình thường người đối diện phải cảm thấy xấu hổ vì đã hành động không phải phép. Nhưng Văn Hồng Quân chẳng quan tâm.

“Tôi phải đi làm, bây giờ không rảnh. Nếu không gấp thì hẹn cậu khi khác.”

“Chú định đi chở khách ạ? Thứ lỗi cháu không cố ý làm chậm trễ công việc của chú đâu, nhưng mà chú thấy đấy, cháu đã tới rồi, tính ra cháu cũng là bạn của chú.”

Văn Hồng Quân sa sầm mặt mày chẳng thềm kiêng nề.

“Chúng ta chưa bao giờ gặp nhau.” Ông đáp.

“Chưa gặp thật, nhưng vẫn liên lạc trên mạng. Chúng ta nhắn tin qua blog suốt đấy thôi.”

Văn Hồng Quân ngạc nhiên, sắc mặt nhanh chóng dịu đi.

“Cậu là...?”

“Thiên Nhai Hành Giả.”

“Ồi chà chà.” Văn Hồng Quân ngượng ngùng cười. “Ra là cậu, sao cậu biết tôi sống ở đây? Mời cậu vào, vào đi.”

Mấy năm nay, Văn Hồng Quân rất hiếm khi lộ ra nụ cười như thế, Bao Tích Đệ là cả cuộc sống của ông, chỉ những gì liên quan đến bà mới có thể tác động đến vui buồn của ông.

Ông không ngờ rằng bạn đại học của cô con gái thứ hai lại chính là người trên mạng luôn cổ vũ ông kể về bản thân mình, giúp ông tổ chức toàn bộ kế hoạch quyên góp.

Ban đầu, Văn Hồng Quân chỉ chia sẻ kiến thức về người sống thực vật và các trường hợp về ca bệnh này trên blog, trao đổi kinh nghiệm chăm sóc và giao lưu với những ai có người thân là người sống thực vật. Bỗng dưng một hôm, có người tên là Thiên Nhai Hành Giả quyên góp một nghìn nhân dân tệ cho ông, còn cổ vũ ông kể ra toàn bộ câu chuyện gia đình bi thương, sau đó hẳn dùng lời văn truyền cảm mạch lạc diễn đạt lại câu chuyện và đăng tải khắp các diễn đàn. Nhờ vậy mà hàng ngàn, hàng vạn người mới biết câu chuyện của Văn Hồng Quân - một người cha mất đi hai đứa con gái, một người chồng chờ đợi hai mươi lăm năm, bị vận mệnh tra tấn hết lần này đến lần khác mà vẫn kiên trì, không bỏ cuộc. Bài viết ấy có tiêu đề: Nếu vận mệnh sai thì chúng ta có thể làm được gì? Cuối bài viết, Thiên Nhai Hành Giả khởi xướng chiến dịch quyên góp, đồng thời gửi

thêm cho Văn Hồng Quân một nghìn nhân dân tệ. Từ đó, dần dần có nhiều người tham gia quyên góp, từ ít thành nhiều, cho đến bây giờ, Thiên Nhai Hành Giả vẫn tiếp tục thúc đẩy việc quyên góp, đẩy câu chuyện thành điểm nóng khiến số tiền quyên góp đã lên đến hai trăm nghìn nhân dân tệ.

Có thể nói, Thiên Nhai Hành Giả chính là ân nhân của Văn Hồng Quân. Văn Hồng Quân từng tự hỏi, Thiên Nhai Hành Giả là ai, tại sao liên tục giúp đỡ ông. Mấy chục năm ông lái taxi, cả ngày chỉ gặp khách qua đường kể đến người đi vội vã, tình người lúc lạnh lúc ấm, thậm chí còn chưa có thời gian trải nghiệm, thế mà đột nhiên lại có một tia nắng rạng ngời chiếu vào, ấm áp quá khiến ông không quen.

Hiện giờ, Thiên Nhai Hành Giả đứng ngay trước mặt mình, Văn Hồng Quân mới biết, người mà ông vốn tưởng là người lạ không hề quen biết hóa ra lại có quan hệ với mình như vậy.

Văn Hồng Quân mời Mã Đức vào phòng khách ngồi, pha trà, đương nhiên không đề cập đến chuyện đi làm nữa. Đầu tiên ông cảm tạ hẳn, nói vài chuyện phiếm về các phương pháp trị liệu cho người sống thực vật - đó vẫn là những chủ đề họ thường nói trên mạng, sau đó ông chờ Mã Đức nói ra mục đích của hẳn.

“Thật lòng, cháu quan tâm đến chuyện của chú, cũng vì Văn Tú Quyên.”

Văn Hồng Quân gật gật đầu.

“Hôm nay cháu tới là có một yêu cầu quá đáng.” Bộ dạng của Mã Đức khi nói chuyện lúc này cực kỳ lễ phép, ánh mắt hơi hướng xuống dưới, vừa cung kính lại chừng mực, nhưng giờ

đây, hần giương mắt lên nhìn Văn Hồng Quân, trong đôi mắt tưởng chừng ôn hòa lóe lên những tia sắc lẹm.

“Mời cậu nói.”

“Có một cô gái tên Liễu Như, có thể sẽ tới đây tìm chú. Đến lúc đó, xin chú hãy giao cô ta cho cháu.”

“Sao cơ, người đó là ai? Tìm tôi làm gì?” Văn Hồng Quân nghe mà không hiểu gì.

“Cô ta là bạn học của Văn Tú Quyên, dĩ nhiên cũng là bạn học của cháu. Cô ta thấy Văn Tú Quyên chết không rõ ràng, cho nên đang tiến hành điều tra. Nói thật, chú có hi vọng cái chết của Văn Tú Quyên được lật lại điều tra lần nữa không?”

Văn Hồng Quân nhú mày, ông không thích cách Mã Đức nhìn mình chăm chăm như thế, càng không muốn trả lời câu hỏi bất ngờ khiến ông khó chịu này.

Nhưng trong đầu ông vẫn phải tính toán, bởi người trước mặt chính là Thiên Nhai Hành Giả, cho nên đành miễn cưỡng trả lời, “Hai đứa con gái của tôi qua đời lâu vậy rồi, thế giới của tôi hiện giờ chỉ còn vợ thôi.”

Mã Đức cười, “Cháu biết chú sẽ nói thế mà. Nếu cô ta tới, xin hãy giữ cô ta lại, rồi gọi điện cho cháu.”

“Tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, tôi không muốn dính vào. Nhưng nếu cái cô Liễu Như mà cậu nói tới tìm, tôi sẽ nói với cô ta là bây giờ tôi chỉ dồn hết tâm trí vào chăm sóc vợ thôi, những chuyện khác không rảnh để lo. Còn chuyện giao cô ta cho cậu hoặc gọi điện thoại báo cậu, tôi cũng nói rồi, tôi chỉ biết chăm lo cho vợ thôi, những việc khác không lo được.”

Mã Đức lại cười, khoảnh khắc ấy, hắn chẳng thềm tiết chế nụ cười nữa, hệt như gã thợ săn, hào hứng chờ xem con mồi rơi vào cạm bẫy.

Hắn chính là kiểu người một khi đã quyết định lật bài thì kết cục chắc chắn phải như ý hắn.

“Cảm ơn chú đã không đuổi cháu đi ngay lập tức, hắn là vì chú vẫn xem trọng người tên là Thiên Nhai Hành Giả. Cháu giúp chú lâu như thế, chính là để hôm nay chú giúp lại cháu. Thật ra, giúp người cũng là giúp mình thôi, câu này nói cháu hay chú đều đúng cả. Cháu hiểu rất rõ chú Văn, nhiều năm như vậy, chú luôn muốn làm duy nhất một chuyện, đó là giúp dì tỉnh lại, chuyện này quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Nhưng cô bạn Liễu Nhú kia không hiểu điều đó, cô ta cho rằng tìm ra sự thật về chuyện của Văn Tú Quyên qua đời năm đó mới quan trọng nhất. Con người cô ta làm gì cũng chậm một bước, mà đi bước nào sai bước đấy. Tới tận bây giờ, chín năm rồi, mới nghĩ đến chuyện tìm hiểu người bạn tốt của mình là hạng người thế nào, ý cháu là đứa con gái Văn Tú Quyên ngoan hiền của chú ấy. Trong khi từ chín năm trước, cháu đã biết rồi.”

Mã Đức rút hai tờ giấy đưa cho Văn Hồng Quân. “Chắc chú nhận ra nét chữ của con gái mình chứ, đây là bức thư bạn ấy viết trước khi chết đấy.”

Sau khi đọc xong thư, Văn Hồng Quân cảm thấy như già yếu đi chục tuổi. Dù ông đã đoán được Văn Tú Lâm chết là do bị Văn Tú Quyên hãm hại, nhưng đọc chính những dòng Văn Tú Quyên thừa nhận, ông vẫn có cảm giác choáng váng nặng nề như bị ai gõ mạnh một chùy.

“Cháu cũng điều tra rồi, tin rằng Văn Tú Quyên không nói dối. Chú Văn, cháu làm gì cũng đều nắm chắc rồi mới làm, không bao giờ làm chuyện không chắc chắn. Tựa như khi cháu cảm thấy câu chuyện bí hiểm nhà chú mà truyền bá ra ngoài thì sẽ có rất nhiều tấm lòng hảo tâm muốn quyên tiền vậy.”

Mã Đức hơi nghiêng người về phía trước, điệu bộ vô cùng thành khẩn.

“Chú còn nhớ người ta bắt đầu quyên tiền vì đọc được bài viết nào không? Bài viết trên mạng có tiêu đề: Nếu vận mệnh sai thì chúng ta có thể làm được gì? Nhờ mọi người phát hiện ra, hai cô con gái của chú không phải là chết vì bệnh, mà chết vì những nguyên nhân thâm sâu khác, họ có còn cảm thấy đây là sai lầm do vận mệnh nữa không? Hay tất cả đều là quả báo? Liệu họ có tiếp tục đồng cảm với hoàn cảnh nhà chú nữa hay không? Có khi người ta chẳng thêm quyên tiền, thậm chí còn đòi lại tiền ấy chứ.”

Văn Hồng Quân tái mặt.

“Cô Liễu Như kia định tới điều tra Tú Quyên chết như thế nào, đúng không? Vậy nếu bây giờ tôi báo cảnh sát chuyện Tú Quyên bị đầu độc chết thì sao? Tôi đã xác định được một kẻ đáng ngờ.”

Văn Hồng Quân chăm chú nhìn Mã Đức, rồi rút điện thoại ra.

“Chú báo cảnh sát thì kệ chú, nhưng chú cũng nên hiểu, nhờ đâu vì phỏng đoán nực cười của chú mà cháu bị bắt giam, thì sẽ thế nào nhỉ, chiến dịch quyên góp cũng bay biến luôn đấy. Nhà họ Văn vốn dĩ là một bi kịch đơn thuần, một đám người cả đời

khổ sở, nhưng chỉ cần mọi người biết sự thật phức tạp đằng sau, thì chú xác định là mất hết nhé. Điều chú muốn không phải là tống giam cháu, không phải là báo thù cho Văn Tú Quyên, mà là muốn dì tỉnh lại, cho dù chỉ có một phần trăm hi vọng đúng không?”

“Cậu đang dựa vào điều này để uy hiếp tôi ư?”

“Đúng thế ạ. Chỉ dựa vào điều này thôi cũng đủ rồi, thưa chú Văn.”

Mã Đức cầm điện thoại của Văn Hồng Quân, bấm một dãy số.

“Lúc nào Liễu Như đến tìm, xin chú hãy gọi vào số này.”

Liều Nhứ tìm được số điện thoại ghi trong bệnh án của Văn Tú Quyên ở bệnh viện Văn Hoa, cô liền liên hệ với Văn Hồng Quân.

Nhấn chuông xong, Liều Nhứ đợi một lúc lâu mới thấy cửa mở ra.

“Chú là cha của Văn Tú Quyên phải không ạ, cháu là Liều Nhứ, hôm qua cháu có gọi điện thoại cho chú. Chín năm trước, chú cháu mình cũng gặp nhau rồi.”

Văn Hồng Quân nhú mày, dù không lộ ra bất kỳ thái độ nào, nhưng trên mặt ông viết đầy sự kham khổ của cuộc đời. Ông khẽ thở dài, mời Liều Nhứ vào nhà.

Liều Nhứ xin lỗi vì đã làm phiền ông, đổi dép lê đi trong nhà rồi ngồi xuống sofa. Nhưng vừa ngồi xuống cô lập tức đứng lên, cúi gặp người với Văn Hồng Quân.

“Trước tiên cháu muốn xin lỗi chú, hôm nay cháu đến chỉ sợ khiến chú nhớ lại toàn chuyện đau thương buồn khổ. Những lá thư này được tìm thấy trong chiếc tiêu chú đưa cho cháu sau khi Văn Tú Quyên mất đấy ạ, đây là bản sao của chúng, chú xem đi.”

Nói xong, Liễu Như lấy đồng thư trong túi ra đưa cho Văn Hồng Quân. Sau đó cô bắt đầu kể hết mọi chuyện, từ lúc cô gặp Văn Tú Quyên ở lớp bồi dưỡng đến bây giờ. Cô nói mình đã từng trốn tránh, để rồi thấy cảnh Văn Tú Quyên ngã xuống ngay trước mặt. Cả việc tìm thấy thư tín cất trong ống tiêu, và cũng không hề giấu giếm chuyện Quách Khải vì điều tra vụ án mà bị sát hại... Cả một câu chuyện dài với những diễn biến khiến người ta kinh ngạc, Liễu Như kể vừa nhanh vừa vội, nhưng muốn kể hết toàn bộ sự việc thì cũng phải mất một tiếng đồng hồ.

Văn Hồng Quân nghe cô nói, cầm thư lên nhìn vài trang, rồi lại đặt xuống ngay. Tay trái ông nắm chặt chiếc điện thoại Nokia, ngón tay không ngừng sờ trên điện thoại.

“Này cô gái”, ông đột nhiên ngắt lời. “Tôi khuyên cô đừng làm mấy chuyện này nữa, được không?”

“Dạ? Tại sao ạ?” Liễu Như hoàn toàn không ngờ cha của Văn Tú Quyên lại phản ứng như vậy. Có lẽ lúc Hạng Vĩ tới đây gặp mặt, họ đã nói rất nhiều chuyện, nhưng thái độ này thật sự không bình thường. Chuyện cô đang kể chính là về cái chết của con gái ông cơ mà?

“Thôi cô đi đi.” Văn Hồng Quân nói.

Liễu Như tròn mắt nhìn ông.

“Chú Văn, Văn Tú Quyên bị hại chết, cháu biết hung thủ là ai rồi!”

Văn Hồng Quân vỗ tay lên trán, bờ mi rũ xuống chán nản, một âm thanh trầm vang phát ra từ cổ họng, như đang gào thét

mà cũng như đang thở dài. Ông buông tay, liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt, sau đó nhìn sang Liễu Như.

“Tôi cũng biết cái chết của Tú Quyên có nhiều uẩn khúc. Nhưng cô có hiểu tại sao tôi không có hứng thú muốn biết hung thủ thật sự là ai không?”

“Có phải vì... có liên quan đến Văn Tú Lâm không ạ? Cháu biết Hạng Vĩ đã tới tìm chú, Hạng Vĩ có kể cho cháu nghe vài chuyện.”

“Tôi hút điếu thuốc.” Văn Hồng Quân châm một điếu thuốc Hồng Song Hỷ, sau đó rít mạnh một hơi.

“Tôi trước giờ vẫn thương đứa con gái lớn hơn. Văn Tú Quyên quá khôn ngoan, trong lòng nhiều tâm tư, tôi luôn biết điều đấy. Sau khi Tú Lâm qua đời, tôi đành cho Văn Tú Quyên học đại học, nó thi tốt như thế, chẳng có lý do gì để đè nén áp lực thêm, đúng không?”

Văn Hồng Quân lại rít mạnh thêm mấy hơi, chớp mắt điếu thuốc đã cháy hết phân nửa, từng làn khói mịn mờ lan tỏa trong không gian, mơ hồ che lấp khuôn mặt ông. Trong ánh sáng lập lờ của đóm thuốc, những chuyện xưa cũ lại lần nữa ùa về.

“Hơn một tháng trước khi mất, nó nằm viện mấy hôm. Nó nói với tôi là không sao, nhưng tôi cảm thấy rõ ràng không phải thế, tôi lo nó ốm đau, nên tự mình đến bệnh viện xem hồ sơ bệnh án của nó. Lúc đó tôi thấy trong danh sách có hạng mục kiểm tra trứng ký sinh trùng. Có lẽ bởi vì tôi luôn cảm thấy bản tính con bé có vấn đề, nên trong lòng lập tức nảy sinh nghi ngờ. Nhưng nghi thì nghi, chứ tôi nào dám tin là thật, bởi dù sao chúng nó cũng là chị em ruột thịt. Lúc đó, tôi tự nhủ sẽ không

có chuyện như vậy, đồng thời vội vã chạy lên trường gặp nó, không dám chậm trễ một phút. Nhưng lúc nhìn thấy nó, tôi lại không dám hỏi, biết hỏi thế nào đây, nói huých toẹt ra là ‘Có phải mày giết chị mày không à? Tôi đứng từ xa nhìn nó, trong lòng trăm trở bao điều, chính tôi để ra cái thứ này đây. Khoảng giữa trưa, tôi đến căng tin tìm nó, thấy nó đi ra liền đi theo. Nó không về kí túc xá mà đến một tòa nhà dạy học, còn cãi nhau ầm ĩ với một người bạn. Lúc đó nó chẳng kiêng nể gì, bực tức gào thét kể hết ra, thế mà tôi chẳng ngạc nhiên chút nào, bao nhiêu năm rồi nó vẫn như vậy, chưa từng thay đổi. Còn nghi ngờ gì nữa, tôi chẳng thể tự gạt bản thân nữa, loại chuyện này mà nó cũng dám làm. Tôi chỉ muốn xông lên cho nó một bạt tai, muốn hỏi tại sao tâm địa nó rắn độc thế. Nhưng tôi còn muốn đánh chính mình hơn, đây là thứ tôi để ra và nuôi lớn ư?’

Nói tới đây, mặt Văn Hồng Quân đỏ bừng lên, ông ngừng lại, gân xanh nổi đầy cổ, hỏn hển thở dốc. Liễu Như chẳng dám nói câu nào, không khí trong phòng khách tưởng chừng như đặc quánh lại. Cô nghĩ Văn Hồng Quân sẽ lặng lẽ rơi lệ vì quá khứ đau thương này, nhưng ông không khóc. Ông từ từ bình tĩnh lại, không, thực ra không hẳn là bình tĩnh, mà giống như quả bóng xẹp hơi, ỉu rũ và rúm ró. Khuôn mặt ông vốn dĩ nhăn nhoe, giờ đây mất hết tinh thần, hoàn toàn trở thành một ông già khổ sở.

Văn Hồng Quân ngồi dựa vào sofa, cảm giác bất lực năm đó lại lần nữa ủa về càn quét toàn thân, nhấn chìm ông. Đây chính là số mệnh, không thể trốn tránh, cũng chẳng thể kháng cự. Ông dùng toàn lực nắm chặt thứ đồ vật trong tay, chỉ một chút

nữa thôi, chút xíu nữa thôi, sau này không cần nhắc lại chuyện này nữa.

“Nó cãi nhau xong liền trông thấy tôi, hỏi sao tôi lại tới. Tôi chẳng nói gì cả, cứ vậy bỏ về. Tôi để đứa con này ra, là tội nghiệt của tôi, là nghiệp do kiếp trước tôi tạo, kiếp này phải trả giá. Đứa con nghiệt chủng này tôi không dạy được, đành phó mặc cho ông trời. Cho nên, dù nó bị làm sao thì cũng là quả báo.”

“Nhưng dù sao cậu ấy cũng là máu mủ ruột thịt của chú.” Nhất thời Liễu Như không biết nên nói gì cho phải.

Văn Hồng Quân phẩy phẩy tay, giống như ông rất không muốn nghe mấy câu khuyên bảo kiểu này.

“Máu mủ ruột thịt à? Thế nó có xem Tú Lâm là chị nó không? Có xem Bao Tích Đệ là mẹ đẻ không? Máu mủ ruột thịt gì ở đây!”

Liễu Như kinh ngạc, Văn Hồng Quân vừa nhắc đến Bao Tích Đệ, đã xảy ra chuyện gì ư? Cô biết mẹ của Văn Tú Quyên đã nhiều năm nằm liệt giường, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Văn Tú Quyên?

Sống lưng Liễu Như lạnh toát, Văn Tú Quyên đã chết rồi cuộc là hạng người gì, cô không dám nghĩ tiếp.

Liễu Như biết rằng nếu mình tiếp tục đào sâu vào những chuyện quá kinh khủng mà Văn Tú Quyên đã làm thì sẽ không nhận được sự trợ giúp của Văn Hồng Quân. Có lẽ Văn Tú Quyên thật sự đáng phải nhận sự trừng phạt, nhưng Quách Khái thì sao? Quách Khái đâu làm gì sai, chỉ vì anh giúp cô thôi sao?

“Chú Văn, ngần ấy năm một mình chú chăm sóc dì nhất định rất vất vả. Cháu nói câu này có lẽ chú không muốn nghe,

nhưng nếu Văn Tú Quyên còn sống thì tình trạng nhà chú chắc chắn sẽ không như bây giờ.”

Liễu Như đánh liều, Văn Hồng Quân đã không còn chút tình cảm nào với Văn Tú Quyên thì giờ cô chỉ có thể đi con đường này, mạo hiểm nói ra những lời mà chính cô cũng thấy buồn nôn.

“Nếu cậu ấy còn sống thì bây giờ chắc chắn đã thành một bác sĩ giỏi. Con người cậu ấy luôn muốn xuất chúng vượt trội hơn người khác, chắc chắn cậu ấy cũng sẽ có bản lĩnh trở thành một nhân tài, đặc biệt là sau khi tốt nghiệp, nhất định sẽ giỏi giang hơn bất kỳ bạn học nào trong lớp.”

“Cô nghĩ là đứa như nó có lòng hiếu thảo sao?” Văn Hồng Quân cười gằn.

“Trừ phi là ra nước ngoài, còn không chỉ cần cậu ấy vẫn ở Thượng Hải sinh sống và làm việc thì chắc chắn sẽ không bỏ mặc cái nhà này đâu, cội nguồn gốc rễ của cậu ấy ở đây, làm sao buông bỏ được. Cậu ấy thông minh, lại có tính sĩ diện cao, đương nhiên là sẽ không làm mấy chuyện ngu ngốc như không nhận cha mẹ, cho dù chỉ là giả vờ, cậu ấy vẫn sẽ dốc hết sức để duy trì kinh tế gia đình. Cậu ấy sẽ dốc hết lòng tìm phương án điều trị trong và ngoài nước cho dì, bởi nếu dì tỉnh lại thì danh tiếng tiền đồ của cậu ấy càng rạng rỡ hơn. Vì vậy, nếu Văn Tú Quyên còn sống thì có lẽ dì đã tỉnh lại từ lâu rồi. Thế mà Văn Tú Quyên lại bị hại chết, tất cả những khả năng này đều không còn tồn tại nữa, cuối cùng ai là người hủy hoại tất cả mọi thứ, chẳng lẽ chú không muốn biết sao? Kẻ khiến chú và dì rơi vào tình cảnh hiện giờ, chẳng lẽ không cần trả giá đắt?”

Văn Hồng Quân nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. Lời Liễu Như nói không phải không có lý, ông hiểu tính Văn Tú Quyên, có lẽ nó vẫn sẽ tiếp tục giả vờ như thế, rồi sẽ thực hiện lời hứa “học Y để chữa bệnh cho mẹ”.

“Vì sao cô phải nỗ lực thuyết phục tôi như thế?” Văn Hồng Quân hỏi. “Chỉ vì Văn Tú Quyên thôi sao?”

Liễu Như biết mình nói một tràng vừa rồi nhất định đã đạt được hiệu quả. Mấu chốt bây giờ là câu trả lời của cô phải thuyết phục được Văn Hồng Quân gia nhập!

Không thể nói là vì muốn báo thù cho Quách Khải được. Dù sao Quách Khải cũng chẳng có quan hệ gì với gia đình Văn Tú Quyên. Ban đầu cô định nói theo đúng sự thật, thế nhưng bây giờ lại bồn chồn không ngớt. Còn lý do gì thuyết phục hơn khiến Văn Hồng Quân rung động không?

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên lên một tiếng, có tin nhắn gửi đến.

Liễu Như vội xin lỗi, sau đó lấy điện thoại trong túi ra xem. Không phải cô đang vội đọc tin nhắn, mà chỉ đang tìm có kéo dài thời gian suy nghĩ, biết đâu nghĩ được gì đó.

Cô cố tình thực hiện động tác chậm hơn cốt để câu giờ, nhưng nhìn thấy dòng tin nhắn trên màn hình thì thật sự đứng hình mấy giây.

“Chạy mau!”

Tin nhắn chỉ vỏn vẹn hai chữ này.

Liễu Như chậm rãi cất điện thoại vào túi. Cô chẳng nghĩ ra được ý nào khác, rốt cuộc vẫn quyết định nói như kế hoạch, kể về Quách Khải.

Nhưng đột nhiên nội dung của tin nhắn kia nảy lên trọng đầu cô, Liễu Như sững sốt, vội lôi điện thoại ra lần nữa. Tận bây giờ cô mới thấy rõ tin nhắn cảnh báo này được gửi từ một dãy số lạ.

Toàn thân cô rùng mình tê dại.

Sao có thể như vậy được, sao Văn Hồng Quân lại muốn hại cô?

Nhưng lúc bị Hạng Vĩ phản bội, cô có ngờ được đâu.

Người cảnh báo là ai? Là người lần trước ư? Nhưng lần đó vì muốn tách Hạng Vĩ ra nên Chiến Văn Văn mới gửi tin nhắn mà.

Đủ thứ suy nghĩ hiện lên trong đầu Liễu Như như điện xẹt, cô biết mình không còn thời gian để làm rõ tất cả, quan trọng nhất là phải xác nhận cảnh báo này có thật hay không.

“Chú Văn, hôm nay có nhiều thứ cháu quên mang theo, hay là chú chờ cháu đi lấy, sau đó chú sẽ biết tại sao cháu nhất định phải điều tra rõ vụ án này.”

Văn Hồng Quân sững sờ, nói, “Cô mất công tới rồi thì cứ nói đi?”

Liễu Như đứng lên, “Để cháu đi lấy đồ đã.”

“Chờ chút, cô nói cô đã biết hung thủ là ai, thật sự là bạn học cùng lớp ư? Rốt cuộc là ai?” Văn Hồng Quân trịnh trọng hỏi.

“Chú Văn, lần sau cháu sẽ nói cho chú biết.” Liễu Như cố giữ bình tĩnh nói. Phép thử đã quá rõ ràng rồi, lúc này cô không còn thời gian dùng dằng lễ phép ở đây nữa, rồi cầm túi đi thẳng ra cửa.

“Chờ đã!” Văn Hồng Quân vội đứng lên, bước hai bước vượt lên trước mặt Liễu Như.

Liễu Như sợ run bần bật, vừa định xoay người xỏ giày thì cánh tay đã bị tóm lại.

“Cô không được đi!” Văn Hồng Quân hung dữ nói. “Cô phải ở lại đây!”

Tất cả những bi thương, đau khổ, bất lực khi này đều bay biến sạch sẽ, bây giờ trong đầu ông chỉ còn một suy nghĩ, đó là giao Liễu Như cho Mã Đức.

Liễu Như cảm thấy cánh tay mình như bị kìm sắt kẹp chặt, không nhịn được mà hét âm lên, sợ đến gần như muốn ngất. Giữa tình thế cấp bách, cô cúi đầu cắn mạnh lên tay Văn Hồng Quân, ông đau đớn kêu lên rồi thả tay ra, nhưng cánh tay còn lại vẫn kịp thời vung lên tóm lấy tóc Liễu Như. Nước mắt Liễu Như tuôn đầy mặt nhưng trong lòng vẫn biết đây là lúc phải liều mạng. Cô nhấc một chân lên muốn đạp một cước vào háng Văn Hồng Quân, nhưng chỉ đá trúng chân trái của ông, cô lập tức co đầu gối thúc mạnh, rốt cuộc vẫn đập trúng một cú không mạnh không nhẹ. Văn Hồng Quân hét lên đau đớn, suy cho cùng nhiều năm rồi ông không đánh nhau, ông cũng không muốn thật sự ra tay với Liễu Như, nên bỗng chốc bị hai cú đấm túi bụi của Liễu Như đánh trúng mặt. Cuối cùng Liễu Như cũng lách ra được, cô không kịp thay giày, cứ thế xỏ dép lê chạy vụt ra khỏi cửa.

Liễu Như chạy tới thang máy thì dép lê chiếc còn chiếc mất, cô liều mạng ấn nút đi xuống. Không biết bao lâu nữa thang máy mới lên tới nơi, Liễu Như nhận ra việc chờ thang máy đúng là một ý tưởng ngu xuẩn, cô run sợ quay đầu lại nhìn, phát hiện Văn Hồng Quân không đuổi theo. Lúc này, một tiếng “đình”

vang lên, thang máy tới rồi, cửa mở ra, bên trong không có ai. Liễu Như thở hắt ra, xông vội vào thang máy, ấn nút tầng một, cửa chậm chậm đóng lại.

Liễu Như thở dài một hơi, dùng tay áo lau nước mắt trên mặt.

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi cánh cửa thang máy khép lại, đột nhiên một bàn tay chen vào, cửa mở ra lần nữa.

Người đó không phải Văn Hồng Quân, mà là một người đàn ông trẻ tuổi. Hắn bước vào thang máy, mỉm cười với Liễu Như, nụ cười ấy không chỉ bí hiểm mà còn bao hàm cả sự đặc ý.

Liễu Như đá một cước đúng chuẩn vào hạ bộ của hắn, khuôn mặt hắn nhăn lại, hét lên vì đau rồi ngã khụy xuống đất. Liễu Như lại chạy ra, đẩy cửa thang bộ chạy thẳng xuống dưới.

Cô lão đảo loạn choạng trong cơn hốt hoảng. Bởi vì liên tiếp gặp phải kinh hoàng nên một loạt động tác của cô đều là phản ứng vô thức, đầu óc trống rỗng, cảm thấy trời đất quay cuồng, những bậc thang trước mắt hoa lên thành những vòng tròn vô cùng vô tận.

Đột nhiên cô đâm sầm vào một người đàn ông.

Liễu Như ngã nhào ra đất, ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt vừa lạ lẫn lại có phần quen thuộc, người đó cũng cúi xuống nhìn cô. Ngay sau đó, một chiếc khăn ướt át mang theo mùi thuốc tê nồng nặc trùm lên mặt cô.

Trước khi mất đi ý thức, rốt cuộc Liễu Như cũng nhớ ra tên của hắn.

Mã Đức.

Như thể có tiếng voi gầm rú thê thảm, vọng lên ù ù từ cõi hư vô mờ mịt khiến mạch máu toàn thân Liễu Như rung lên bần bật, cuối cùng đến cả hồn phách cũng tê dại, ý thức của cô quay lại.

Lúc cô mở mắt, tiếng ù ù văng vát trong đầu mãi vẫn không chịu tiêu tan. Cô nhớ âm thanh này giống với tiếng còi hơi của tàu thủy trên sông Hoàng Phố mà mình thường nghe ngày bé.

Liễu Như nằm trên một chỗ mềm mại, hướng mắt nhìn lên liền thấy mái tôn loang lổ những vết gỉ, cô nghĩ mình đang nằm trên một chiếc sofa, cổ giãy giụa muốn ngồi dậy thì toàn thân bủn rủn bất lực, không tài nào cựa quậy nổi.

“Nhiều năm không gặp rồi nhỉ, bạn cũ.”

Tiếng nói vang đến từ một nơi rất gần.

Lúc này đây, chân tướng đã hoàn toàn phơi bày. Vở kịch sống chết bi thương kéo dài bao nhiêu năm đằng đẳng trên sân khấu âm u rồi cuộc cũng đến lúc hạ màn.

Liễu Như cảm thấy hơi ngạc nhiên. Cô đang đối mặt với hung thủ sát hại Quách Khải và Văn Tú Quyên, nhưng dường như có một thế lực kỳ lạ dẫn dắt tâm trí, khiến cô không còn

cảm thấy phần nộ hay sợ hãi nữa, hết như cô đã dự đoán được kết cục, vận mệnh đã sắp đặt mọi thứ, và sắp sửa đi đến hồi kết.

Phải mất một lúc Liễu Như mới di chuyển được hai chân từ trên sofa xuống. Sau đó chân và eo cùng nhau tiếp sức, giúp cô miễn cưỡng ngồi thẳng dậy. Mã Đức ngồi đối diện nhìn cô, không hề can thiệp, giữ thế diện cho cô.

Liễu Như không nhìn Mã Đức mà bắt đầu dò xét xung quanh.

Nhìn một hồi, trong lòng Liễu Như dấy lên căng thẳng. Sự bình tĩnh trong khoảnh khắc sống còn vừa rồi đã bị phá vỡ. Muôn vàn ánh mắt từ bốn phương tám hướng nhìn về phía cô, khiến cô có cảm giác như bị bao vây không thể thoát được.

Liễu Như cố lấy lại bình tĩnh, nhận ra cảm giác áp bức này xuất phát từ những bức tượng điêu khắc vô tri mà thôi. Xung quanh cô, mấy chục pho tượng muôn hình muôn vẻ được bày trong căn phòng lợp mái tôn rộng khoảng ba, bốn mươi mét vuông. Những pho tượng này có đủ nam nữ già trẻ, còn có cả tạo hình động vật như voi, trâu, ngựa... Không biết chúng đã dầm mưa dãi nắng bao lâu, mà vừa có vết lốm đốm cũ kỹ lại vừa sứt mẻ. Nhưng những vết lốm đốm và nứt nẻ vì thời gian này như trui rèn ra những ngọn lửa linh hồn, khiến chúng dù không nói năng được nhưng vẫn có hồn. Bây giờ chúng tập trung trong căn phòng nhỏ này, cao thấp đan xen lẫn lộn, đủ các tư thế ngửa đầu, cúi mặt, đủ phương hướng như đang giao tiếp với nhau trong thinh không.

Những bài trí khác trong phòng khá đơn giản, chỉ có một chiếc bàn vuông, vài chiếc ghế và chiếc sofa Liễu Như đang

nằm, cô có cảm giác sự tồn tại của những món đồ này bị nhấn chìm khi đặt giữa những pho tượng kia. Bên phải Liễu Như là dãy cửa sổ lớn, ngoài cửa sổ mênh mang một khoảng không, chính là con sông Hoàng Phố chảy xiết, sắc trời còn chưa tối, có thể trông thấy những dãy nhà lầu cao cao bên bờ Phố Đông.

“Tao đang ở đâu đây?” Liễu Như hỏi.

Đây là câu đầu tiên Liễu Như nói. Cô không hỏi “Vì sao mày lại bắt tao, mày bắt tao để làm gì?” cũng không giận dữ mắng mỏ Mã Đức là đồ sát nhân tàn nhẫn. Giống câu đầu tiên Mã Đức nói, rất bình thường.

“Hoang đảo”, Mã Đức đáp. “Chỗ này có lẽ là bãi phế liệu cũ nhất ở thành phố. Thật ra nó bị bỏ hoang rồi, chưa ai thêm tới dọn dẹp nữa. Tiếc là lúc trên xe mày không thấy được, chứ cảnh vật nơi này hơi bị nguy nga, những tòa sắt thép phế liệu cao ngút, vỏ xe móp méo chồng chất, y như một ngôi mộ cấu trúc lập thể vậy, đường đi khúc khuỷu như mê cung, xe lái vào đây phải rẽ ngoặt lòng vòng đủ kiểu như con bọ. Đi vào tận trong cùng, thấy quang đăng hắt, bãi đất ngay sát dòng sông. Chúng ta đang ở trong căn phòng lợp tôn trên sân thượng ngôi nhà hai tầng xây giữa bãi đất này, đúng là chốn đào nguyên thơ mộng nhỉ?”

Mã Đức đứng lên, đi tới cửa sổ phía bên kia tường trên bệ cửa sổ trưng một cái tượng đầu trẻ con, vốn dĩ là tượng toàn thân nhưng phần cổ trở xuống đã không còn, chỉ còn cái đầu nhỏ xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, quái dị vô cùng. Mã Đức đặt tay lên đó, rồi nhìn ra bên ngoài.

“Mày không thể tìm thấy chỗ nào trên đời có phong cảnh giống nơi đây đâu. Nhìn từ phía mày sẽ thấy những chiếc tàu chạy trên sông Hoàng Phố như cá diếc bơi lượn ngược xuôi, bên kia bờ, nhà cao tầng nối nhau san sát, khi màn đêm buông xuống, giữa những ánh đèn rực rỡ huy hoàng là các tấm biển quảng cáo nê ông nhấp nháy suốt đêm dài. Sông Hoàng Phố là mạch sinh mệnh của Thượng Hải, là khởi nguồn của sức sống và phát triển.” Mã Đức miêu tả cảnh sắc sau lưng, như thể tận mắt trông thấy.

“Nhưng đứng từ phía tao thì chỉ nhìn thấy từng đồng phế liệu đổ nát chất cao, y hệt cảnh tượng thành phố sau ngày tận thế trong mấy phim khoa học viễn tưởng, tựa như thành phố này đã chết từ lâu. Căn phòng này nằm ngay chính giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Nơi này do một ông lão trông bãi phế liệu này dựng lên đấy, ông ta sống ở đây mấy chục năm rồi, một ông lão kỳ lạ.”

Mã Đức vỗ nhẹ bức tượng đầu trẻ con, nói, “Mấy thứ này đều do ông ta nhặt nhạnh trong bãi phế liệu dưới kia, kể ra cũng cô đơn phết. Bên ngoài sân thượng cũng có, bãi đất trống bên dưới cũng có, trông như quân đoàn người đá, đáng sợ nhỉ? Nhưng mấy tháng trước, ông ta bị bệnh chết rồi, bây giờ trong thành phố không có nhiều người biết chốn bồng lai tiên cảnh làm từ sắt vụn này nữa, đến khi nơi này bị quy hoạch thì mọi thứ sẽ bị xử lý, dỡ bỏ và hoàn toàn biến mất. Hai, ba tháng nay, tao thường xuyên tới đây, ngồi đến tận khuya. Tạo phát hiện ra ngồi cùng những pho tượng này sẽ cảm thấy cực kỳ cô độc. Mày cảm thấy bọn nó đang giao lưu với nhau, nhưng làm gì có. Giữa

sự tương phản của hai khung cảnh này, mày sẽ nhận ra sự biệt lập và xa rời thế giới, mày có thể nhìn rõ bản thân hơn, nhìn rõ quan hệ giữa mình và thế giới này.”

Giọng Mã Đức ban đầu hơi run rẩy, đối với hắn thì đó là giây phút rất trọng đại, hắn bộc bạch những gì phải kìm nén trong suốt chín năm trời rờn rã, hôm nay hắn muốn tự tay kéo khóa phéc-mơ-tuya túi đựng xác, đẩy nắp quan tài rồi đóng đinh thật chắc, để cát bụi lại trở về với cát bụi. Hắn nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, trở nên tự nhiên hơn, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, như thể chỉ đang ôn chuyện phiếm với bạn cũ vậy.

“Hai, ba tháng gần đây? Nghĩa là từ khi mày biết tao điều tra chuyện Văn Tú Quyên lần nữa à?” Liễu Nhứ hỏi.

Mã Đức đi qua nửa gian phòng, dừng lại ở cửa sổ lớn hướng ra sông Hoàng Phố.

“Đúng thế, từ hồi đó.” Hắn đáp.

“Hôm ấy, Vương Duy gọi điện cho tao, tao mới biết mày chưa chịu từ bỏ, còn nhờ cảnh sát giúp đỡ. Tao đã rất sợ. Tao đứng đây, nhìn mặt trời chậm rãi lặn xuống, cả thế giới dần trở nên yên tĩnh, bóng tối thả mình trong những ánh đèn và ánh sao đêm. Đến lúc bình minh, tao cảm thấy bãi phế liệu sau lưng và những pho tượng đá im lìm kia kết nối tao với thế giới trước mặt. Tao lập tức hiểu ra. Tao sợ cái gì chứ, vào ngày hôm nay, sau khi Văn Tú Quyên chết đã được chín năm?”

Mã Đức thông thả ngồi xuống chiếc ghế tựa đối diện Liễu Nhứ, vắt chéo chân.

“Chín năm trước, chỉ có một con đường đi thẳng đến điểm cuối. Hôm nay tao và mày đều đứng ở điểm cuối cùng, tao

muốn hỏi, mà có hỏi hận không?”

Nhưng Mã Đức không đợi Liễu Như trả lời mà hơi nghiêng đầu sang hướng khác, “Anh bạn Phí à, sao cứ trốn mãi thế, làm thế còn ý nghĩa gì không?”

Phí Chí Cương bước ra từ sau cánh cửa, đứng từ xa chẳng hề mở miệng, nhìn Liễu Như với vẻ mặt phức tạp.

Đã mười ngày Liễu Như không gặp chồng mình. Cô vẫn nhớ rõ câu nói cuối cùng của Phí Chí Cương vào sáng 25 tháng 11, “Anh đi làm đây”, vậy mà mấy tiếng sau, cô lại thấy anh ở sảnh phòng khám tâm thần.

Lúc này, ngay tại chốn này, cả hai gặp lại nhau.

“Anh cứu tôi khỏi hồ Xác Chết, là vì ngày hôm nay ư?” Liễu Như nói. “Tôi ước gì chúng ta chưa từng gặp nhau. Phí Chí Cương, anh thật đáng kinh tởm!”

Phí Chí Cương kinh ngạc nhìn cô, rồi rơi lệ.

Liễu Như không thèm nhìn anh nữa, quay sang Mã Đức, hỏi, “Vệ Văn Tú Quyên là do hai người hại chết, có cả Chiến Văn Văn nữa, đúng không? Còn Quách Khái thì sao?”

“Không phải hai bọn tao, cũng không phải ba người. Liễu Như, mà vẫn chưa rõ à? Cũng chẳng sao, chúng ta là bạn cũ mà, tao cũng không muốn chuyện đến nước này, cho nên ít nhất tao sẽ nói cho mà biết mọi chuyện đã xảy ra như thế nào.”

“Đừng nói dễ nghe thế, Mã Đức. Mà bắt tao tới đây để nghe mà nói đúng không? Nói tất cả cho tao nghe thì sẽ giảm bớt rút trong lòng mà, hay khiến mà càng thỏa mãn?”

“Mày làm tao hơi ngạc nhiên đó, bạn học cũ ạ”, Mã Đức nhìn Phí Chí Cương, “Chí Cương, mày đã từng thấy dáng vẻ sắc sảo của vợ mày như thế này chưa?”

Phí Chí Cương không trả lời.

“Xem ra hôm nay chúng ta không thể kết thúc sớm được rồi. Chí Cương, hay mày pha cà phê đi, tao để một túi Lam Sơn trong bếp, có cả máy pha đấy.”

Phí Chí Cương thở dài, quay đầu ra khỏi phòng.

“Vậy là tất cả mọi người? Tất cả mọi người trong lớp bồi dưỡng!” Liễu Như chẳng để ý đến chồng mình, chỉ nhìn chăm chăm vào Mã Đức.

“Cũng đúng, mà cũng không hẳn. Thực ra lúc đầu, trù Chiến Văn Văn ra thì chẳng ai thật sự muốn giết Văn Tú Quyên cả.”

Mí mắt Mã Đức hơi rủ xuống, tựa như đang hoài niệm chuyện cũ chín năm trước. Ánh tà dương dần tắt ngấm, căn phòng liền chìm trong lạnh lẽo và ảm đạm. Liễu Như chống hai tay xuống ghế điều chỉnh tư thế ngồi, phát hiện cơ thể mình vẫn mềm nhũn tê dại, hoàn toàn không có chút sức lực nào, có lẽ Mã Đức đã cho thêm các loại thuốc khác để đảm bảo an toàn.

“Chắc mày cũng biết, tao từng có khoảng thời gian thực tập ở phòng thí nghiệm chất độc.” Mã Đức mở lời.

Trái tim Liễu Như đập thành thịch trong lồng ngực, cô thậm chí cảm nhận được hồn phách Văn Tú Quyên cũng đang bay lả lướt bên cạnh, đồng tai lắng nghe cùng mình.

“Lúc còn thực tập, tao thường ra về cuối cùng, dọn dẹp phòng thí nghiệm thật sạch sẽ. Khi đó phòng thí nghiệm rất yên tĩnh, nên nhiều khi tao ở lại một mình đọc sách. Tao có thói

quen tắt hết đèn, chỉ để lại một bóng đèn ở góc nhỏ để đọc sách, góc đó tương đối khuất, ai đi ngang qua mà không nhìn kĩ thì không thể nhìn thấy tao được. Hồi mới khai giảng năm thứ ba, có đêm, tao đang ngồi trong phòng thí nghiệm đọc sách, chợt nghe thấy động tĩnh nên lảng lảng đi ra ngoài, thì phát hiện ra Chiến Văn Văn. Cô ta lén lút tìm kiếm khắp nơi, tao đứng sau lưng cô ta nhìn một lúc mới nhận ra là cô ta đang tìm thuốc. Tao liền hỏi thẳng Cậu đang tìm độc dược à? Cô ta giật nảy mình, vô cùng bối rối, nhưng không hề phủ nhận, gật đầu xác nhận, cô ta muốn tìm một loại thuốc có thể hại chết Văn Tú Quyên. Chuyện này làm tao khá ngạc nhiên, tao không ngờ cô ta lại thẳng thắn thế, bộ dạng không thêm sợ sệt e dè gì. Đã vậy, sau khi nhìn thấy tao, còn bị tao đoán trúng ý đồ mà Chiến Văn Văn vẫn tiếp tục tìm kiếm, coi tao như không khí. Tao chờ người ra nhìn cô ta tìm thuốc, sau đó tao nói ‘Tớ biết cậu thích Hạng Vĩ, nhưng chỉ vì báo thù cho cậu ta mà phải làm đến bước này ư? Cô ta đáp ‘Phải, Văn Tú Quyên không đáng sống trên đời, hoặc bây giờ cậu báo cảnh sát, hoặc coi như chưa nhìn thấy tớ. Nhìn thái độ đó của Chiến Văn Văn, tao biết cô ta hạ quyết tâm rồi, không khuyên nổi. Đàn bà rơi vào tình yêu thường coi tính mạng của đối phương quan trọng hơn chính mình, cho dù Chiến Văn Văn chỉ đơn phương tương tư mà thôi. Cô ta nói những lời kia cực kỳ bình tĩnh, đến mức khiến tao có cảm giác nếu cô ta không tìm thấy loại độc nào phù hợp thì sẽ cầm dao gọt hoa quả đâm chết Văn Tú Quyên.”

“Từ đó, tao bắt đầu có cảm tình với Chiến Văn Văn, đương nhiên không phải là tình yêu. Tao bảo với Chiến Văn Văn là sẽ

không báo cảnh sát, nếu tin tưởng thì tao và cô ta cùng nghĩ cách, tao cũng rất ghét Văn Tú Quyên, nhưng nói thật tao nghĩ không cần phải dính vào chuyện này. Tao rất rành cái phòng thí nghiệm này, muốn tìm thứ nào cũng rõ như lòng bàn tay. Đêm đó, trong phòng thí nghiệm, tao và Chiến Văn Văn quyết định dùng tali để đầu độc, tao cũng khuyên cô ta, không cần phải hại chết Văn Tú Quyên, nhưng nhất định phải dạy nó một bài học, trả thù cho Hạng Vĩ. Vấn đề tiếp theo là làm sao để hạ độc, không muốn mình bị dính phải thì bên cạnh chọn được loại độc thích hợp thì cách hạ độc còn quan trọng hơn. Chuyện này trước tiên cần có một quá trình, bởi nếu cho ngay một lượng lớn tali thì trong thời gian ngắn cơ thể sẽ sinh ra phản ứng kịch liệt, và ngay lập tức bị phát hiện. Để an toàn thì cần chia thành nhiều liều nhỏ, đầu độc nhiều lần, nhưng số lần đầu độc nhiều quá, nếu chỉ mỗi tao và Chiến Văn Văn làm thì chưa chắc sẽ kín kẽ, không ai phát hiện ra. Tao hỏi Chiến Văn Văn có dám thử không, khi đó cả lớp đều căm ghét Văn Tú Quyên, chẳng qua ghét nhiều hay ghét ít thôi, nếu nhận được càng nhiều sự ủng hộ thì chuyện này càng dễ thực hiện. Vậy nên, ngay buổi tối tuần thứ hai sau khi vào năm học, bọn tao gọi cả lớp tới một phòng học trống. À, đương nhiên là không có mày và Văn Tú Quyên.

Cả đời Mã Đức không thể quên được cái đêm hè nóng nực oi ả ấy, không chỉ mình hắn mà cả Chiến Văn Văn, Phí Chí Cương và tất cả sinh viên của lớp bồi dưỡng đều nhớ rõ. Bởi vì cuộc sống, vận mệnh, vị trí của bọn họ trong lòng mỗi người và trên thế giới này đều thay đổi mãi mãi. Đương nhiên, bao gồm cả

những người không có mặt như Văn Tú Quyên, Liễu Như, Quách Khải.

Thời điểm đó, đa số mọi người đều không nhận ra điều này. Vào khoảng tám giờ rưỡi, mọi người tới đông đủ, Chiến Văn Văn khóa cửa lại, Mã Đức đóng hết cửa sổ, bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng căng thẳng. Lúc mời các bạn học tới, hai người họ không nói rõ là chuyện gì, nhưng ai cũng đáp ứng, cũng chẳng ai truy hỏi nguyên do.

Trong phòng chỉ bật một nửa dãy đèn, không bật điều hòa hay quạt điện, chỉ riêng việc ngồi trong căn phòng đóng kín cửa lớp cửa sổ này thôi đã khiến nhiều người chảy mồ hôi, tóc dính bết vào da đầu và vương trên gò má. Hơi nóng hầm hập ập từ bên ngoài ập vào, khiến bên trong càng ngột ngạt như một buồng giam oi bức.

Chiến Văn Văn bắt đầu nói bằng chất giọng truyền cảm, đầu tiên đề cập chuyện lạng Vĩ khổ cực thế nào, Văn Tú Quyên ti tiện ra sao, cô ta nói ra kế hoạch của mình, kể chuyện mình bị Mã Đức bắt gặp ở phòng thí nghiệm chất độc ra sao. Mặc dù lời lẽ của cô ta không hẳn là gãy gọn logic nhưng cũng đủ cho cả lớp thấy được tình cảm và quyết tâm của mình.

“Đêm ấy, vừa bước vào phòng, tao đã cảm thấy tất cả mọi người đều biết lý do vì sao mình có mặt ở đó.” Trong vô thức, Mã Đức buông chân xuống, không ngồi tư thế bắt tréo nữa, hằn đan hai bàn tay đặt trên đầu gối, cả người gồng lên, như thể đang quay về gian phòng kín bưng kia.

“Khoảnh khắc Chiến Văn Văn nói muốn làm hại Văn Tú Quyên, tao nghĩ mọi người sẽ xông xáo, hoặc chí ít là kích động,

nhưng không, tất cả đều không thể hiện cảm xúc gì, không động đậy, không gây ra tiếng động. Lúc ấy, trong lòng tao đã quyết định, tao hiểu rằng tất cả đều đồng lòng. Tao bảo với mọi người rằng tao khuyên Chiến Văn Văn không chỉ là để cô ta không trở thành kẻ giết người thật sự, càng không phải vì chuyện riêng của một mình cô ta, mà bởi đây là chuyện chung của cả lớp bồi dưỡng. Hạng Vĩ vốn là một phần của lớp, vậy mà phải tức tưởi ra đi, trong khi Văn Tú Quyên thì nhớn nhoe ở lại. Chúng ta học tập ở đây là để sau này làm lương y cứu người, chứ không phải kẻ sát nhân, nhưng Văn Tú Quyên lại không hề có tư cách trở thành bác sĩ cứu người, nó nhất định phải trả giá đắt, nếu không thì thế giới này quá bất công. Tao mong tất cả hãy đồng lòng loại bỏ Văn Tú Quyên ra khỏi lớp bồi dưỡng, dù phải dùng những thủ đoạn không quang minh chính đại lắm, cho dù Văn Tú Quyên phải chịu một chút tổn thương, nhưng nó cũng giống như những đau khổ mà cô ta gây ra cho Hạng Vĩ. Nói xong, tao mở khóa cửa, bảo là ai không đồng ý, muốn bỏ đi hoặc báo cho nhà trường, thậm chí là cảnh sát thì cũng không sao, có thể rời đi ngay bây giờ. Nhưng tao và Chiến Văn Văn vẫn đứng đợi ở đây.”

Mã Đức nói đến đây thì ngừng lại, nhìn Liễu Như, mỉm cười.

“Mày cũng đoán được kết quả đúng không? Hai phút sau, tao lại khóa cửa. Vậy là cả lớp đã trở thành đồng minh, cả một tập thể sẽ cùng nhau đầu độc Văn Tú Quyên.”

“Quá đáng sợ.” Liễu Như hạ giọng nói. Ai cũng có khả năng hạ độc, muốn đề phòng thì thật sự khó khăn vạn phần, bởi tất cả đều đồng lòng yểm trợ nhau. Cô còn nhớ rõ cảnh mình và

Văn Tú Quyên cùng ngồi phân tích khung cảnh hạ độc, điều đầu tiên được họ loại bỏ chính là “nơi mà ai cũng có thể thấy được”.

“Không lý giải nổi à? Thật ra cũng không hẳn.” Mã Đức sực tỉnh khỏi hồi ức, cơ thể lại trở nên thả lỏng, hần khoát tay nói.

“Mày phải biết là lúc đó không ai thật sự muốn giết Văn Tú Quyên. Tao phụ trách cung cấp tali, mỗi người lấy một ít. Tuy nhiên không phải ai cũng hạ độc, có người chưa bao giờ ra tay, điều họ làm chỉ là giữ im lặng thôi.”

“Không ra tay thì vẫn là tòng phạm!” Liễu Nhú nói.

Mã Đức nhún vai, “Tao đồng ý. Nhưng mọi người làm vậy mà mày không thấy kỳ quái ư? Tại sao cả một lớp học ưu tú nhất trường Y, một đám người trẻ tuổi có tinh thần đạo đức, trách nhiệm cao hơn người bình thường lại đưa ra lựa chọn như vậy? Mày vất tay lên trán tự hỏi mình đi, nếu mày trở thành một phần của tập thể sớm hơn, nếu mày không thân với Văn Tú Quyên, nếu lúc đó mày cũng có mặt ở gian phòng kia, mày sẽ rời đi chứ?”

Liễu Nhú không trả lời, cô không biết đáp án. Hoặc là cô biết, với sự nhu nhược này thì chỉ sợ cô không có đủ dũng khí để đứng lên, đi ra một mình. Nghĩ tới đây, cô liền hiểu, thực ra Mã Đức đã không cho mọi người cơ hội rời đi. Trong lớp có những người im hơi lặng tiếng, không phải ai cũng ra tay hạ độc, sự im lặng này mang ý nghĩa do dự và đấu tranh, mặc khác, bọn họ không cách nào để mặc cho bản thân trở thành kẻ ác, nhưng cũng không thể bán đứng bạn học chỉ vì một kẻ xấu xa như Văn Tú Quyên. Nếu Mã Đức cho mọi người một ngày để

cân nhắc, hay đổi cách nói lúc đó thành ai đồng ý thì đi ra, ai không đồng ý thì ở lại, có lẽ tình hình đã khác rồi.

“Vậy rốt cuộc ai là kẻ hạ độc? Còn ai không phải? Mà có thể nói cho tao biết không?” Liễu Như hỏi.

Mã Đức lắc đầu.

“Tao đã rơi vào hoàn cảnh này, thiết nghĩ mà chẳng cần giấu giếm nữa đâu.”

“Đương nhiên, chuyện đến nước này tao còn giấu mà làm gì.” Mã Đức nhìn Liễu Như cười cười. Lòng Liễu Như thoáng lạnh như băng, vừa nãy cô có ý định thăm dò, nhưng bây giờ xem ra vận mệnh đã định trước là đen đủi.

“Ý tao là ngay chính tao cũng không biết ai đã đầu độc, ai không đầu độc. Bọn tao đặt ra một nơi, nếu hôm đó ai đầu độc thành công thì để lại kí hiệu ở chỗ đó. Kế hoạch của bọn tao là mỗi lần chỉ đầu độc một liều lượng rất rất nhỏ, nếu trong một ngày hoặc vài ngày gần đó có quá nhiều kí hiệu thì những người khác sẽ không ra tay nữa, tránh liều lượng quá lớn, nguy hiểm đến tính mạng. Còn ai dùng kí hiệu gì thì bọn tao chưa từng bàn, thích khắc cái gì thì khắc, có người mỗi lần lại khắc một kí hiệu khác nhau cũng nên. Cho nên, mà chỉ có thể biết là Văn Tú Quyên đã bị đầu độc rất nhiều lần, nhưng không biết ai là kẻ ra tay.”

“Khắc kí hiệu? Khắc lên cái gì cơ?”

“Tấm bàn học, mà thấy rồi mà.” Mã Đức mỉm cười.

“Mặt bàn khắc đầy kí hiệu kia ư? Cái bàn có kí hiệu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Nhật, Nguyệt ư?”

Mã Đức gật đầu, “Mày có thể giải mã ra quy luật này cũng không dễ dàng gì.”

Cuối cùng Liễu Như cũng biết, tại sao ngoại trừ bảy kí hiệu tượng trưng cho thời gian thì những kí hiệu khác chẳng hề tuân theo bất kỳ quy luật nào, hóa ra bọn chúng vốn dĩ không có quy luật gì hết!

Nhưng chiếc bàn học mỗi ngày dùng để ghi chép số lần Văn Tú Quyên bị đầu độc về sau lại được sử dụng như “hòm thư”! Nghĩ đến chuyện Văn Tú Quyên vừa cẩn thận từng li từng tí, phó thác mạng sống vào những lá thư dán dưới “hòm thư”, vừa lờ đi những kí hiệu lút nhút kia trong thời gian dài, khiến tim Liễu Như giật thót, trò đùa bỡn này thật sự quá tàn nhẫn.

Liễu Như cố nén tức giận, không muốn Mã Đức có cơ hội vênh váo đắc ý. Cô cũng biết Mã Đức sẽ không cho cô nhiều thời gian, hẳn nhất định sẽ ra tay trước khi cô hoàn toàn khôi phục thể lực.

“Nếu từ đầu chúng mày không muốn giết người, vậy tại sao cuối cùng Văn Tú Quyên vẫn chết?”

“Tự tạo nghiệp chướng thì không thể sống được.” Giọng điệu Mã Đức khi thốt ra câu này tựa như hẳn đang thuộc về phe chính nghĩa vậy.

“Chuyện này phải kể từ những lá thư ấy, mày cũng biết mấy bức thư đó đúng không. Không thể phủ nhận, Văn Tú Quyên rất thông minh, nếu chỉ có một người hạ độc thì tao tin chắc nó đã thành công. Tiếc là nó không biết cả lớp đều đồng lõa vụ này, nên thân phận của nó đã bị bại lộ ngay từ đầu. Bọn tao đã mở một cuộc họp, cuối cùng quyết định để tao viết thư trả lời nó,

mục đích là nhằm khống chế tình hình tốt hơn, biết người biết ta. Nhưng từ khi mày xen vào, sự việc trở nên căng thẳng hơn, chủ yếu vẫn là cảnh sát, mày đi báo cảnh sát, nhưng không ngờ Văn Tú Quyên lại phủ nhận, tình huống này không nằm trong bất kỳ dự đoán nào của bọn tao. Mặc dù cuối cùng phía cảnh sát không can thiệp vào, nhưng mọi người hơi hoảng vì không ai biết Văn Tú Quyên đang nghĩ gì. Ai cũng sợ sệt, hạ độc lâu như thế rồi, khiến mọi người càng nghĩ càng hoảng. Rất nhiều người muốn rút lui, dù sao thể trạng của Văn Tú Quyên khi ấy đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình hình học tập, khả năng bị loại khỏi lớp là rất cao, coi như bọn tao đạt được mục đích rồi. Tuy nhiên, trước khi dừng tay bọn tao vẫn phải làm rõ một chuyện để đảm bảo an toàn, đó là tại sao Văn Tú Quyên không báo cảnh sát, mà muốn tự mình đi gặp kẻ hạ độc.”

Nói tới đây, Mã Đức mím môi, khẽ lắc đầu, rồi lại bật cười.

“Thật sự không ai ngờ được, nhưng không hổ danh là Văn Tú Quyên.” Hần cảm thán.

“Là đêm Giáng sinh năm đó phải không, chúng mày hẹn nhau trong rừng thông ấy? Mày muốn vạch trần ý đồ của Văn Tú Quyên?”

“Không phải tao.” Mã Đức chỉ tay ra căn bếp phía sau, nơi Phí Chí Cương đang trốn rất lâu trong đó chỉ để pha cà phê.

“Văn Tú Quyên không chỉ muốn bắt được kẻ hạ độc mà còn muốn khống chế luôn cuộc đời kẻ đó. Đây là một canh bạc với nó, thua thì mất mạng, mà thắng thì sẽ đoạt mạng kẻ khác. Với tính cách của nó, dù bọn tao dừng tay, nó cũng sẽ không từ bỏ. Nó quá độc địa, với bản thân mà nó còn tàn nhẫn như vậy,

mạng của mình cũng lôi ra đặt cược. Hiểu được điều này thì bọn tao đã bị nó dồn đến góc chết. Nếu bọn tao dừng tay, nó sẽ tiếp tục điều tra, rồi tất cả mọi người sẽ phải sống trong bóng tối, đây là một quả bom hẹn giờ, mà nếu nó thật sự bị loại khỏi lớp, nhất định nó sẽ lôi chuyện bị hạ độc ra để cứu vãn.”

“Cho nên chúng mày quyết định giết chết cô ấy?” Liễu Như hỏi.

“Thực ra tập thể không đưa ra quyết định nào cả, không phải tất cả mọi người đều hiểu rõ về Văn Tú Quyên như tao. Nhưng phải có một người đứng ra quyết định chứ. Văn Tú Quyên có thể đoán trước kết cục này, cho nên thật ra nó đã viết bức thư cuối cùng cầu xin tha thứ, nguyện dâng hết thảy. Mày có hiểu hết thảy nghĩa là gì không? Chính là toàn bộ từ tinh thần đến thể xác. Đây không phải nói chơi đâu, nó thật sự giao cái mạng nó vào tay tao, nó kể hết chuyện hại chết chị gái Văn Tú Lâm thế nào, còn nói chuyện nó mưu sát người mẹ Bao Tích Độ vẫn chưa hoàn thành!”

“Ôi.” Bây giờ Liễu Như mới biết, Văn Tú Quyên từng cố giết mẹ mình!

“Nó giao bí mật lớn như thế để mong bọn tao ngừng hạ độc, đổi lấy mạng sống của nó. Không thể không nói, một thằng đàn ông có thể hoàn toàn cai trị và thao túng một đứa con gái, thậm chí nó còn cam tâm tình nguyện làm nô lệ, chuyện này cũng hấp dẫn đấy.”

Liễu Như cảm thấy buồn nôn, cô nghĩ cả Mã Đức hay Văn Tú Quyên đều kinh tởm như nhau. Cô nén nhịn sự khó chịu này, hỏi, “Vậy sao mày không chấp nhận?”

Mã Đức nhăn nhó cười, “Bởi vì tao không dám. Văn Tú Quyên là con rắn độc, nếu tao đồng ý thì chắc chắn sẽ có ngày bị nó cắn chết. Ngẫm lại xem, chị nó, mẹ nó, ai dám ngang đường nó liền ra tay không nhân nhượng. Sau này, tao đi kiểm chứng mỗi một chuyện về nó mà thật sự thấy may mắn, lúc ấy tao đã đưa ra lựa chọn chính xác.”

Liễu Như im lặng một hồi, nói, “Vậy lựa chọn của mày là bôi tali lên lồng ngực của thi thể giải phẫu, để Văn Tú Quyên trực tiếp tiếp xúc với chất độc liễu cao đúng không?”

“Tiếc là sau này lúc xử lý thi thể kia xảy ra sự cố. Nếu không thì chuyện này đã hoàn hảo chẳng chút sơ hở nào rồi. Nói thật, nếu Quách Khái không tra ra chuyện Vương Duy, tao cũng không hạ quyết tâm ra tay với cậu ta, hôm nay mày cũng không có mặt ở đây.”

“Ý mày là, nếu vụ cái chết của Văn Tú Quyên không lộ ra, thì sẽ tốt cho tất cả mọi người?”

“Chẳng lẽ không phải ư? Chuyện này qua lâu rồi, vốn dĩ có thể trở thành quá khứ vĩnh viễn. Mày xem, bạn học trong lớp đều đứng trên cương vị bác sĩ, nhiều năm nay quả thật đã cố sức chữa bệnh cho người khác, đạt biết bao thành tích? Trong giới Y học ở Thượng Hải cũng luôn nhắc đến lớp bồi dưỡng Hòa Sinh còn gì. Ấy vậy gì cũng đền bù xong cả rồi, tao thấy dùng một Văn Tú Quyên để đổi lấy những cái kia, đều rất đáng. Đã thế, mấy năm nay Chí Cương đối xử rất tốt với mày, nuôi mày ăn, hầu hạ, nghe lời mày, mày nghĩ xem là vì sao?”

“Tao nghĩ gì ư?” Đôi môi Liễu Như run lên, cô cười thê thảm, “Vậy là việc Phí Chí Cương cứu tao, cưới tao, đều là sắp đặt,

đúng không?

“Cứu mày thì đúng, nhưng cưới mày thì...” Mã Đức thoáng quay đầu nhìn, Phí Chí Cương vẫn chậm chạp không đem cà phê ra. Mã Đức thở dài, nói, “Dù cảm thấy hổ thẹn trong lòng, nhưng nó sẽ không cưới người mà nó không thích. Đã thế, vì chuyện này mà nó dung túng, chiều chuộng mày biết bao.”

“Còn mày thì sao?” Mã Đức hơi nghiêng người về phía trước, cười như không cười, nhìn Liễu Như chăm chăm.

“Mày ép nó đến mức này, đẩy tao đến bước này, khiến cả lớp rơi vào hoảng loạn, cuối cùng tự sa chân vào ngôi nhà lợp mái tôn này, tất cả đều không phải vì Văn Tú Quyên. Tao nói không sai chứ, bạn học cũ, mày làm vậy là vì một thằng đàn ông khác.”

“Người đàn ông bị mày sát hại.” Tình cảm phức tạp giấu kín trong lòng Liễu Như rốt cuộc cũng phơi bày, tim cô bắt đầu đập mạnh, cả người run rẩy.

“Chính mày đã giết Quách Khải, đúng không? Mày ngụy tạo ra một bức thư, lừa Quách Khải đến quán rượu Màu Lam, ăn mặc giả gái, dẫn cậu ấy tới phòng trọ rồi ra tay với cậu ấy. Chính là mày, đồ đao phủ!” Liễu Như bắt đầu khóc.

“Cũng không hoàn toàn đúng. Ví dụ như lá thư kia thật sự được dán ở ‘hòm thư từ chín năm trước, lúc đó để đề phòng cảnh sát tra ra chuyện gì đó, nếu tra được cái bàn đó thì có thể dùng lá thư ấy làm bằng chứng giả, phân tán sự chú ý của họ, tranh thủ thêm thời gian. Tao không ngờ chín năm sau, nó vẫn nằm ở chỗ cũ, kết quả là không cần dùng tới bức thư giả cũ nữa. Hơn nữa, tối đó ở quán rượu là nó chủ động bắt chuyện với tao, chắc chắn nó nhận ra tao là ai, tao đoán chắc nó đã tưởng rằng

mình tìm được manh mối có giá trị rồi. Tao đây là Khương Thái Công câu cá, lưỡi câu thẳng chứ không cong, cá tự mình tới đớp, tao có cần được đâu?” Mã Đức trần thuật với giọng điệu nhẹ nhàng, thái độ ngả ngớn, nói xong câu cuối, hắn thậm chí còn lắc lắc tay thể hiện sự vô tội.

Liễu Như đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh và kiên định trước đó, nước mắt rơi lã chã như mưa, cô hỏi, “Trước khi chết, cậu ấy có để lại lời nào không?”

“Chắc là có nói mà tao đâu biết được. Tao quăng nó vào bồn tắm, không có thời gian đứng xem nó chết. Tao còn phải đi lau dọn các vết tích khắp phòng, còn phải để lại chút manh mối giả nữa, một đồng thứ cần giải quyết. Cuối cùng, trước khi đi tao có vào phòng tắm nhìn thoáng qua, xác nhận nó chết rồi, vậy đó.”

Liễu Như thở gấp, không ngừng lắc đầu, khổ sở trong lòng không cách nào đè nén được.

Nhìn người trước mặt gần như sụp đổ, trong lòng Mã Đức tự dưng nảy sinh cảm giác thỏa mãn. Hắn thấy như được tiếp thêm một loại năng lượng bổ dưỡng, đến từ sự phẫn nộ, thống khổ, tuyệt vọng và bất lực của Liễu Như. Như thế hắn đang đứng ở trung tâm của sự sống và cái chết, hoàn toàn nắm giữ sinh mạng của người đang sống lẫn người đã chết, đó là sức mạnh vượt trội hơn hẳn người phàm trên thế gian.

“Chí Cương!” Hắn hô lên. “Ra mà xem vợ mày đi. Nhân lúc này, mày muốn nói gì thì nói luôn đi.”

Phí Chí Cương chậm rãi từ phòng bếp đi ra, sa sầm mặt, anh ta đặt hai tách cà phê xuống bàn trước mặt Mã Đức và Liễu Như.

“Chỉ có hai tách thôi à?”

“Tao không uống.” Phí Chí Cương nói.

“Tao thấy vợ mày cũng chẳng có hứng uống. Mày pha chậm quá.”

Phí Chí Cương im lặng không nói gì.

“Mày ngồi đi, sao nào, nói với Liễu Như mấy câu nhé?” Mã Đức đứng lên, ấn bả vai Phí Chí Cương để anh ngồi xuống ghế.

Phí Chí Cương khó chịu, muốn đứng lên mà Mã Đức cứ ấn xuống, nói, “Ngồi đi, sợ gì chứ, mày không quen cô ta nữa, hay cô ta từ mặt mày rồi? Chỉ là nhìn mặt nhau cho rõ thôi mà.”

Phí Chí Cương nhìn Liễu Như vài lần, ánh mắt liền hạ xuống. Cảm xúc của Liễu Như bắt đầu bình ổn lại, cô lau nước mắt, dò xét người trước mặt mình. Ánh nhìn không giao nhau, cũng không ai nói tiếng nào, nhất thời bầu không khí im lặng như tờ.

Mã Đức đi vòng sang chỗ Liễu Như, hấn khoanh tay đứng sau lưng cô, hết nhìn người này lại nhìn người kia, sau đó cúi xuống bảo Liễu Như, “Tao đã giải đáp hết những vấn đề mày muốn biết, nhưng thật ra tao có một nghi vấn. Hôm nay, nếu tao không chạy tới nhanh thì suýt nữa mày đã chuồn mất rồi. Văn Hồng Quân nói mày nhận được tin nhắn, ai gửi cho mày thế?”

Liễu Như mím môi không trả lời, Mã Đức cũng chẳng đợi đáp án của cô, túi của cô bị quăng trên sofa, Mã Đức dốc ngược túi khiến tất cả vật dụng rơi ra vung vãi trên ghế.

Mã Đức lấy điện thoại, nhìn thấy tin nhắn đó.

“Thú vị đấy, ai gửi thế nhỉ?” Mã Đức cầm điện thoại, tới bên cạnh Liễu Như, nhìn thẳng vào mắt cô.

Tin nhắn gửi đến là một dãy số điện thoại bình thường, không phải số bị mã hóa. Mã Đức khẽ mỉm cười, bấm nút gọi.

Chuông điện thoại của Phí Chí Cương đột nhiên reo lên.

Liều Như trợn mắt, giật mình quay sang nhìn chồng mình, nhưng thoát cái thái độ của Phí Chí Cương trở nên vô cùng căng thẳng. Không biết tự bao giờ Mã Đức đã cầm cái đầu bằng đồng trên bệ cửa sổ, ngay khi chuông điện thoại vang lên được một giây, hắn đã hung dữ đập cái đầu đó vào đầu Phí Chí Cương. Anh lão đảo, rồi ngã oặt về phía trước, cả cái ghế và chiếc bàn thấp đều bị đổ theo, cà phê văng tứ tung lên người anh.

Mã Đức giơ cái đầu đồng lên, hơi gập người xuống nhìn Phí Chí Cương, hắn quan sát tình trạng của anh, cuối cùng không đập thêm cú thứ hai. Hắn đứng thẳng lên, đẩy gọng kính, cười với Liều Như.

“Cà phê Lam Sơn ngon lắm đấy, tiếc thật. Mà ly này không bị đổ thì tao cũng chẳng dám uống. Xem ra, giới hạn cuối cùng của chồng mày là tổng mày vào trại tâm thần rồi nuôi, chứ không đành lòng tiến thêm bước nữa. Con người đúng là loại động vật sống có tình cảm, lúc xúc động thì hoàn toàn bất chấp hậu quả, đành để nó nằm nghỉ ngơi một lúc vậy.”

Liều Như cố hết sức lết về hướng ngược lại với Mã Đức, nhưng cô chỉ dịch chuyển được một đoạn ngắn trên sofa. Cô nhìn Phí Chí Cương cuộn người nằm dưới sàn, máu từ trên đầu chảy ra, cô hoảng sợ nói, “Mày đã giết anh ấy?”

“Thay vì quan tâm đến người khác, mày nên lo cho sự sống chết của mình thì hơn.” Cánh tay đang cầm chiếc đầu đồng kia

của Mã Đức vung vẩy tới lui, như có thể xông tới đập vào đầu Liễu Như bất cứ lúc nào.

“Mày là đồ ác quỷ! Đồ ác quỷ!” Liễu Như run rẩy hét lên.

“Không, không, không phải.” Mã Đức lắc đầu cười với Liễu Như, mặc dù nụ cười của hắn giờ đã biến dạng.

“Tao giết Văn Tú Quyên hoàn toàn do bị nó ép, tao giết Quách Khái cũng do hai chúng mày ép. Bây giờ thế này là do chính mày ép tao, nếu không mọi chuyện đã chẳng thể xảy ra. Mày nói ai là ác quỷ? Văn Tú Quyên mới là ác quỷ, may mà thứ ác quỷ đó chết rồi.”

“Mày và Văn Tú Quyên đều giống nhau, chúng mày căn bản chẳng khác gì nhau!”

Mã Đức chậm rãi tới gần Liễu Như, nói, “Đây là sự vùng vẩy cuối cùng của mày à? Dùng lời nói đặt tao ngang hàng với Văn Tú Quyên thì tâm trí mày sẽ được thỏa mãn sao? Nực cười.”

Hắn nhìn Liễu Như co rúm trên sofa như nhìn một con thú nhỏ thoi thóp sắp chết. Lúc này, hoàng hôn lặng lẽ lướt qua khoảng trời chiều, bùng lên những tia sáng cuối ngày sau lưng Mã Đức, khiến người hắn đen kịt một màu, không thấy rõ mặt mũi. Hắn nom hệt như một hố đen, nuốt trọn ánh sáng xung quanh.

Liễu Như chống tay xuống đỡ lấy thân thể, đứng lên một cách khó khăn. Cô loạng choạng, tựa như có áp lực cực lớn muốn đè cô xuống, nhưng rốt cuộc vẫn đứng vững.

Cô nhìn thẳng vào Mã Đức, hỏi, “Vậy mày có thể nói cho tao nghe, rốt cuộc mày hận Văn Tú Quyên ở chỗ nào? Ngay từ đầu, mày chính là người thao túng tất cả chứ không phải là Chiến

Văn Văn. Cô ta có đầy đủ lý do, còn mày thì sao? Nếu chỉ đơn giản là chán ghét nhân cách của Văn Tú Quyên thì cũng không đủ để khiến mày đi đến bước này.”

Mặc dù Liễu Như đang vô cùng sợ hãi, tiếng nói run rẩy ngắt quãng, nhưng vẫn nói được câu kia hoàn chỉnh.

Mã Đức sửng sốt, ngừng lại một chút.

“Tao là phụ nữ mà còn có dũng khí đứng đây đối diện với cái chết. Còn mày, tay dính nhiều máu như thế, mày còn chẳng nhận ra mình là loại người gì, hay mày vốn không đủ dũng cảm đối mặt với bản thân?” Liễu Như khinh thường cười hắc hắc.

Bỗng nhiên Mã Đức bật cười, “Có gì mà không thể nói chứ. Đúng là tao hận Văn Tú Quyên, bởi vì trong lòng nó vô cùng xem thường tao. Trông nó khéo léo thế thôi, chứ tao liếc mắt một cái đã biết nó là đứa rất dối trá. Năm thứ hai, ngoại trừ Hạng Vĩ, mọi người trong lớp bồi dưỡng đều xa lánh nó; một hôm nó đến tìm tao, muốn ôn bài với tao, trở thành bạn học tập. Có lẽ nó định dùng tao để đột phá khỏi hoàn cảnh bế tắc. Tao từ chối, đến tận bây giờ, tao vẫn nhớ rõ nét mặt nó, cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ ngạc nhiên.

Mã Đức nhấn mạnh ba chữ “cực kỳ”, khiến Liễu Như hiểu rằng ký ức này ảnh hưởng rất sâu sắc tới Mã Đức.

“Đúng vậy, tao là người duy nhất trong lớp xuất thân từ nông thôn thi đậu Đại học, những bạn khác nếu không phải người Thượng Hải thì cũng đến từ các thành phố khác. Trong lớp, không tính Văn Tú Quyên, thì tao là đứa thứ hai không thích chung đụng với người khác. Tao và mọi người giống như sống ở hai thế giới khác nhau. Cùng hoàn cảnh thì nên thấu

hiếu nhau, nhưng tại sao tao lại không chấp nhận sự giúp đỡ của nó cơ chứ, đã thế thành tích của tao đứng hạng chót, tính ra thì người có khả năng cao nhất bị loại khỏi lớp bồi dưỡng chính là tao. Ha ha, dĩ nhiên, cuối cùng tao cũng không thoát khỏi số phận bị loại.”

“Thế nhưng, tao phải cố gắng biết bao mới thi đậu trường Đại học Y dược Thượng Hải, vào được lớp bồi dưỡng nâng cao. Tao đứng trên đất Thượng Hải này không phải để người khác xem thường. Tao tuyệt đối không chấp nhận sự bố thí có chủ đích của Văn Tú Quyên.”

“Chỉ vì thế mà mày hận cô ta đến vậy? Lý do này quá nhỏ mọn so với Chiến Văn Văn.”

“Danh dự của một người có khi không đáng một xu, nhưng có lúc ngàn vàng cũng không mua được.

“Không phải, Mã Đức, đây không phải là lý do thật sự.” Liễu Như lắc đầu. “Mày còn nhớ buổi tiệc chia tay sau khi mày bị đánh trượt không? Đến bây giờ tao vẫn nhớ rõ lúc đó mày đã nói, ‘Bị loại không phải là tận thế, tớ vẫn có lòng tin vào bản thân, thời gian còn dài, chúng ta sẽ gặp lại’. Lúc đó tao rất khâm phục mày, gặp thất bại lớn như thế mà không nhụt chí, đâu sao thành tích thi cử vẫn là thứ giúp người ta có tiền đồ rộng mở. Nhưng bây giờ tao mới biết là không phải như thế.”

Nụ cười mỉm của Mã Đức dần tắt ngấm, nét mặt hằn trở nên nghiêm túc, ánh mắt lại xuất hiện sự điên cuồng.

“Mày nói thử xem, không phải như thế thì là như thế nào?”

“Giống vừa nãy mày kể hoàn cảnh gia đình mày không tốt đấy. Thực ra trong lớp, mày là đứa có gia cảnh khó khăn nhất,

chứ không phải Hạng Vĩ. Văn Tú Quyên chỉ là một phần nguyên nhân khiến Hạng Vĩ nháy lườm, chủ yếu là do không thể đối mặt với cha mẹ. Nhưng mà không chỉ gánh vác kỳ vọng của cha mẹ, mà là của tất cả mọi người trong làng, áp lực khi mà bị loại còn lớn hơn Hạng Vĩ. Nghĩ lại, lúc đó mà chịu áp lực lớn như vậy mà hoàn toàn không thể hiện ra, cũng quá là bất bình thường.”

“Hàn Tín còn chịu nhục chui qua háng người ta, so với chuyện thi trượt nho nhỏ này, có đáng gì chứ. Gia Cát Lượng hai mươi bảy tuổi mới soạn ra Long Trung đối sách^[7E], trong khi tao rời trường Y lúc mới hai mươi một tuổi, thời gian còn rất dài.

Liễu Như nhận ra cảm giác tê dại đang biến mất từng chút một. Cô hiểu rằng, dù mình phản kháng thế nào cũng cần phải có sức lực, nếu độ sức với Mã Đức thì đừng mong giành phần thắng. Cô phải cố câu thời gian, vì vậy cần tìm ra chủ đề có thể đánh lạc hướng Mã Đức, suy đoán nội tâm của hắn, vận dụng hết linh cảm và nghi ngờ thành linh lóe lên trong đầu, cố gắng kéo dài cuộc đối thoại này. Nhưng lúc này, khi Mã Đức nói ra câu kia, tựa như có một vệt sáng chiếu xuyên qua người hắn, biến hắn thành kẻ trong suốt dễ dàng nhìn thấu.

“Mã Đức, mà không phải là Hàn Tín hay Gia Cát Lượng, nhưng có một điểm rất giống họ, đó là khát vọng vươn lên! Mà muốn chứng minh bản thân, lúc ở quê mà là đứa xuất sắc nhất, nhưng khi học lớp bồi dưỡng trong trường Y Thượng Hải, thì sự kiêu ngạo biến mất hoàn toàn, mà bị người khác giẫm

đạp trên bùn đất, cố hết sức vùng vẫy để giành chút hơi thở còn con. Mày hận Văn Tú Quyên coi thường mày, nhưng mày cũng hiểu rõ mình có khả năng cao sẽ bị loại. Để không bị loại, mày sẽ làm gì?”

“Đầu tiên là loại Văn Tú Quyên, để tao có thêm một năm.” Mã Đức nói với giọng điệu không đồng tình cũng không phủ nhận.

“Không những thế, mày đã phát hiện ra cơ hội để áp đảo mọi người trong lớp, mày tròng dây thừng lên cổ họ, còn đầu kia dây thừng do chính tay mày nắm giữ. Sau vụ Văn Tú Quyên, mày lên làm lớp trưởng, từ một đứa vô hình lẻo đẻo đi sau lưng người khác, mày trở thành lớp trưởng lớp bồi dưỡng thì ai dám coi khinh mày nữa? Ngay lúc Chiến Văn Văn xông vào phòng thí nghiệm chất độc, mày đã nhìn thấy cơ hội này. Cơ hội đó không những giúp mày giãy giụa đứng dậy khỏi bùn đất, mà còn khiến mày trở thành kẻ đứng trên tất cả! Thế là mày trở thành người khởi xướng, người tạo ra bí mật cùng cực trong lòng mọi người, rồi nghiễm nhiên trở thành kẻ khống chế. Đúng vậy, năm thứ tư, mày bị loại khỏi lớp, nhưng chẳng sao, bởi mày đã sớm tính kĩ đường lui, thậm chí còn chủ động thi rớt để bị loại, chỉ bằng tự mày rút lui trước còn hơn để một người biết được bí mật rời khỏi tập thể đó. Bây giờ cả lớp đều trở thành các y, bác sĩ tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở, mày lại làm ngành tiêu thụ thuốc, nghe đồn là công ty riêng của mày, mày bán thuốc cho bệnh viện, sau này còn kinh doanh thêm thiết bị y tế. Chỉ cần mày đưa ra yêu cầu, bọn họ đều chẳng thể chối từ, mãi mãi không cách nào chối từ! Mày đã đem tội nghiệt đổ lên

đầu bọn họ! Văn Tú Quyên đánh cược mạng sống để mong thắng được cuộc đời kẻ hạ độc, nhưng cái mà muốn thắng là cuộc sống của tất cả mọi người trong lớp. Mã Đức, mà và Văn Tú Quyên đều giống nhau, bọn mà đều là ma quỷ! Lá thư cầu xin tha mạng cuối cùng Văn Tú Quyên viết, đem tính mạng giao cho mà, nhưng mà có cho người khác đọc bức thư này không? Mà có cho bọn họ một lựa chọn khác không? Nhất định là không, chỉ khi Văn Tú Quyên chết, mà mới có thể vĩnh viễn không chế những người khác!”

Liễu Như ôm ngực, gào đến những câu cuối cùng thì đã khàn cả giọng. Cô gào đến mức nước mắt nước mũi đều chảy xuống, nhưng quyết không cúi đầu. Cô hung tợn nhìn chăm chăm khuôn mặt Mã Đức, khuôn mặt mang theo nụ cười giả tạo và đôi mắt lấp lóe điên cuồng không thềm che giấu sau cặp kính.

“Mà khiến người ta kinh ngạc đấy, bạn học cũ, mà làm tao phải thay đổi cách nhìn luôn.” Mã Đức lạnh nhạt tán dương Liễu Như.

“Nhưng quy luật ở đời là không phải thông minh thì sẽ được sống lâu. Tao biết thuốc đang dần hết tác dụng.

Tao và Chí Cương từng bàn chuyện bắt được mà rồi thì xử lý thế nào, cho mà uống thuốc để mà điên nặng hơn, hay là để mà biến mất vĩnh viễn. Nhưng mà đuổi theo tao lâu như thế, đã từng nghĩ đến vấn đề này chưa?”

Mã Đức chậm chậm giơ chiếc đầu đồng lên, gân xanh nổi đầy trán, “Mà đã nghĩ đến chuyện sẽ phải làm gì khi đối diện

một kẻ đã giết hai mạng người, đồng thời còn muốn xóa sổ mày chưa?”

Nói được nửa câu, Mã Đức hung dữ nện cái đầu bằng đồng xuống.

Nhưng hắn chưa kịp nói dứt lời.

Bàn tay phải mà Liễu Như ôm ngực rút một vật thể ngắn trong túi áo khoác. Gần đây cô thường dựa theo ký ức và ảo ảnh của Quách Khái, luyện tập động tác này cả trăm nghìn lần.

Cô khuyu gối, tay trái chắn ngang trước mặt, tay phải vung một quyền! Cô siết chặt nắm đấm, rồi bất ngờ, lưỡi dao bật ra khỏi lò xo.

Cô dùng hết sức lực, đâm lưỡi dao về phía trước thật mạnh. Nhưng thể lực của cô chưa khôi phục hoàn toàn, ảnh hưởng của thuốc mê khiến cô di chuyển chậm hơn dự tính.

Mã Đức lùi về sau để né.

Nhưng đột nhiên chân sau đang lùi của hắn bị một bàn tay tóm chặt. Bàn tay của Phí Chí Cương dù chẳng còn mấy sức lực nhưng vẫn đủ khiến Mã Đức mất thăng bằng.

Trong phút chốc, lưỡi dao đâm sâu vào hắn. Chiếc đầu bằng đồng sượt qua cánh tay trái của Liễu Như rơi xuống đất, Mã Đức ngã ngửa ra sau.

Hắn trợn mắt, lấy tay sờ con dao trên ngực, máu ồ ạt trào ra giữa những kẽ ngón tay.

Liễu Như biết mình đã đâm trúng tim hắn.

Mã Đức há miệng, phát ra những tiếng rên khàn đặc. Hắn co quắp, mắt kính lệch hẳn lên trán. Hắn không tài nào chấp nhận được kết cục này, hai con người dần to hiện lên đầy vẻ nghi

hoặc, cố gắng toát ra chút ánh sáng sinh mệnh cuối cùng. Nhưng chỉ giây lát sau, hấn ý thức được vận số của mình, ý thức được cả sinh mạng và mọi thứ trong đời mình sắp sửa kết thúc.

Hấn bật khóc, tuyệt vọng gào khóc thật to, nhưng không thể phát ra âm thanh vang dội được nữa.

Liễu Như nhìn tay mình, đôi tay run bần bật, nhưng không dính một giọt máu nào. Cô nhặt một lọ thuốc trên sofa, nó rơi ra lúc Mã Đức dốc ngược túi để tìm điện thoại. Cô vặn nắp, đổ một vốc thuốc ra lòng bàn tay, rồi nuốt hết.

Lúc sau, cô thấy Mã Đức ngừng nên khóc, hấn bắt đầu gọi tên cô bằng chất giọng khàn khàn và trầm thấp. Tựa như ở thời khắc cuối đời, hấn nhớ ra một chuyện, nhất định phải nói cho cô hay.

Liễu Như lại gằn, nhìn hấn khổ sở gọi tên cô trong cơn hấp hối.

Một lát sau, Liễu Như mới cúi người xuống.

“Nó không thể nhanh như vậy...” Mã Đức dứt quãng nói.

Sau đó, Liễu Như nhận ra “nó” mà Mã Đức nhắc tới chính là tali.

“Tali không thể nhanh như vậy được, làn da Văn Tú Quyên tiếp xúc với thi thể, độc tố trong người không thể biến chứng nhanh như thế, nó không thể chết quá nhanh như vậy. Nhất định có người khác ra tay, không chỉ một mình tao muốn giết nó, chắc chắn có người khác cũng hạ độc.”

“Kẻ đó là ai?” Liễu Như hỏi.

Một tiếng còi hơi thành linh cất lên, vọng đến từ mặt sông xa thẳm, hòa mình trong ánh hoàng hôn chìm dần xuống bờ tây.

Tiếng vang quanh quẩn trong đồng phế tích, cứ mãi len lỏi, bồi hồi giữa những bức tượng đá điêu tàn, khuấy đảo những ánh nhìn im lìm trong căn phòng lợp mái tôn. ù ù thật lâu, mãi chẳng chịu ngừng.

Khi tiếng còi dừng lại, Mã Đức vẫn còn sót lại một tia ý thức.

Liều Nhứ ghé sát tai bên miệng hắn.

“Kẻ đó là ai?” Cô hỏi lại lần nữa.

“Tao cũng không biết.” Mã Đức trút hơi thở cuối cùng.

Tết Thanh minh năm 2007 là một ngày nắng, so với bầu trời âm u lạnh lẽo của cái hôm Liễu Nhứ được cho xuất viện tâm thần, cách đây hai tuần thì nay đã sang mùa khác rồi.

Vụ án mạng kinh hoàng xảy ra bên bờ sông vào tháng 12 năm ngoái, hôm ấy cảnh sát kiểm tra được liều lượng Venlafaxine cực lớn trong cơ thể Liễu Nhứ. Nếu bệnh nhân sử dụng loại thuốc ức chế trầm cảm này quá liều thì có thể xuất hiện phản ứng cực đoan ngược lại với trầm cảm trong thời gian ngắn, chính là phản kích quá độ. Căn cứ lời khai của bác sĩ Triệu ở Trung tâm Chăm sóc Sức khỏe Tâm thần, người đã kê đơn thuốc này, thì Liễu Nhứ không chỉ mắc chứng trầm cảm, mà còn có dấu hiệu bị tâm thần phân liệt trong khoảng thời gian dài khám bệnh ở chỗ ông. Phí Chí Cương và ông bà Quách cũng cung cấp rất nhiều bằng chứng tương ứng với căn bệnh này của cô. Dựa vào những bằng chứng này, cảnh sát không còn cho rằng Liễu Nhứ phòng vệ quá mức mà họ trực tiếp xác định cô đã gây án khi không có năng lực nhận thức và điều khiển hành vi, cho nên không bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Trong thời gian bị tạm giam, Liễu Nhứ gặp cảnh sát Lưu nghiệm thuốc lá phụ trách vụ án của Quách Khải mấy lần, anh

ta luôn hăm hực nhìn cô. Trong vụ án này, anh ta bị một người bệnh tâm thần đoạt công, còn khiến nghi phạm tử vong. Bên cạnh đó, vụ án của Quách Khải liên quan đến một số nghi vấn trong cái chết của Văn Tú Quyên, sau khi cảnh sát gặp và nói chuyện với Văn Hồng Quân thì họ tôn trọng ý kiến của người nhà nạn nhân, không lật lại vụ án này nữa.

Theo yêu cầu của Phí Chí Cương, tức người nhà của Liễu Như, cô có thể xuất viện sau một thời gian ngắn điều trị.

Lúc ra khỏi cổng bệnh viện, Liễu Như bảo với Phí Chí Cương, “Bây giờ giữa chúng ta còn một chuyện cần giải quyết, sau đó không ai nợ ai”. Phí Chí Cương nói, “Hiện giờ em vẫn là người mắc bệnh tâm thần, không thể thỏa thuận chuyện ly hôn, em đừng bắt anh khởi kiện em ly hôn, chuyện này từ từ bàn sau, có được không?” Liễu Như im lặng một hồi, rồi nói, “Vậy chúng ta tách ra ở riêng một thời gian”. Phí Chí Cương đành đồng ý.

Phí Chí Cương báo cho Liễu Như một chuyện khác, đó là năm nay tròn mười năm ngày Văn Tú Quyên qua đời, Hạng Vĩ đề nghị tất cả bạn học đến thắp cho cô ấy một nén hương trong tết Thanh minh. Mọi người đều nhất trí. Trước đó, cả lớp đều nhận được tin tức xác thực Mã Đức là hung thủ hạ độc Văn Tú Quyên.

Liễu Như hơi ngạc nhiên, hỏi, “Bọn họ đi hết sao? Chuyện chị gái và mẹ của Văn Tú Quyên, họ có biết không?”

“Trừ Hạng Vĩ và chúng ta, những bạn học khác không biết Văn Tú Quyên từng có... quá khứ như thế.” Phí Chí Cương đáp.

“Vậy, em đi chứ?” Phí Chí Cương hỏi Liễu Như.

“Tất nhiên.”

Mọi người trong lớp bồi dưỡng đều làm việc ở các vị trí cốt cán trong bệnh viện Hòa Sinh, bình thường muốn xin nghỉ phép đều rất khó khăn, chứ đừng nói là đồng loạt nghỉ cùng ngày. Nhưng ngày 5 tháng 4 này, bọn họ vẫn sắp xếp được.

Văn Hồng Quân cũng tới, ông đặt một bó hoa trắng trước mộ, nhưng không đem theo đồ cúng lễ, hương cũng không thắp. Ông nhìn từng người trong lớp bồi dưỡng, ánh mắt như thể đang nhìn những kẻ đứng đưng xa lạ.

Mọi người đứng tản ra xung quanh, không thành hàng ngũ, ngoại trừ Phí Chí Cương và Liễu Nhứ thì chẳng ai đứng gần nhau.

Hạng Vĩ tiến lên phía trước, đốt ba nén hương, cúi người vái rồi cắm vào bát nhang trước mộ. Anh ta thù người nhìn bia đá, có lẽ trong lòng thầm nói gì đó, sau đó anh ta ngồi xuống, lấy một xấp thư ra đốt trụi trong chậu than.

Liễu Nhứ nhìn ngọn lửa hừng hực trong chậu lửa, quyết định làm người thứ hai tiến lên. Cô cầm tấm ván gỗ dựng dưới tán cây, đi tới mộ của Văn Tú Quyên trước mặt mọi người. Cô thả tấm ván gỗ vào chậu, ngọn lửa lập tức bò lên từng thớ vân, những kí hiệu bí ẩn kia liên nháy nhót không ngừng trong ngọn lửa cháy sáng. Tấm ván gỗ sém lửa không ngừng phát ra những tiếng lách tách, nhưng châm lửa thiêu nó là cả một quá trình dài dằng dặc, cả khi những trang giấy trong chậu đã trụi thành tro thì tấm ván gỗ vẫn ngoan cố duy trì hình dạng vốn có. Khói bụi từ dưới đáy chậu lượn lờ bay lên, mặt bàn gỗ loang lổ bị ám đen, những phù chú độc địa viết đầy trên đó vẫn còn một nửa chưa cháy hết. Liễu Nhứ dựng tấm ván tựa nghiêng

lên thành mộ, cô vốn định khiến thứ này biến mất khỏi thế gian, xem ra Văn Tú Quyên ở bên kia thế giới cũng không muốn gặp lại nó. Cô nhìn Văn Tú Quyên trong di ảnh, cảm thấy nên nói gì đó, nhưng lại chẳng còn gì để nói.

Mọi người đều đến trước bia mộ, bọn họ nhìn di ảnh Văn Tú Quyên, có lẽ cũng âm thầm gửi đến Văn Tú Quyên đôi lời tâm sự. Họ nhìn tấm ván gỗ bốc khói nghi ngút thật lâu.

Họ đang phân biệt dấu vết mình để lại năm đó ư? Liễu Như nghĩ thầm.

Chẳng có ai rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên cả lớp tổ chức lễ cúng tế cho Văn Tú Quyên. Nhưng có lẽ Văn Tú Quyên cũng chẳng vui vẻ gì với lễ cúng tế này.

Liễu Như nhìn thật kĩ những khuôn mặt tiêu tụy và tái nhợt, muốn rút ra kết luận gì đó từ biểu cảm biến đổi nhỏ nhất của bọn họ. Nhưng cô chẳng thấy được gì, cô chỉ có một cảm giác: tâm trạng của từng người tới viếng mộ hôm nay có phần thoải mái hơn.

Ngay lúc Liễu Như nghĩ buổi thăm viếng sẽ lặng lẽ kết thúc, thì một đoàn sư thầy tiến đến. Vị sư dẫn đầu mặc áo cà sa, chấp tay trước ngực, dáng vẻ lẫn nét mặt vô cùng nghiêm trang. Họ đứng quanh mộ và cùng niệm bài chú Đại Bi.

Liễu Như liếc nhìn Văn Hồng Quân, nhận thấy vẻ kinh ngạc trên mặt ông, thậm chí cả Hạng Vĩ cũng vậy. Phí Chí Cương và cô nhìn nhau, nghĩ một lúc rồi hạ giọng hỏi.

“Có cần anh hỏi xem ai đã mời sư thầy tới không?”

Là ai muốn trấn an linh hồn Văn Tú Quyên đến vậy?

Âm điệu tiếng Phạn vang lên như ngọn lửa bập bùng. Lúc này những thứ vô hình vô dạng tan biến giữa đất trời bao la, khiến nghĩa trang dưới ánh mặt trời ban ngày này trở nên xa xăm hơn.

“Không cần đâu.” Liễu Như nhẹ nhàng lắc đầu. “Tôi... không còn quan tâm nữa.”

Cô nhắc chiếc ba lô nặng trĩu đặt dưới tán cây, rồi quay người rời khỏi nghĩa trang. Đi được vài bước, đột nhiên phía sau lưng phát ra những tiếng nổ nhỏ, cô quay lại nhìn, nhận ra tấm ván gỗ nghi ngút khói giờ đây đã bén lửa và bốc cháy hừng hực.

Vườn Phúc Thọ tại Thanh Phố và nơi chôn cất Văn Tú Quyên là hai phía khác nhau ở Thượng Hải. Khi Liễu Như tới vườn Phúc Thọ thì đã hơn bốn giờ chiều. Những người quét dọn nghĩa trang đang đi ra, cô đi ngược hướng họ, bước vào sâu bên trong, rồi ngồi khoanh chân trước mộ Quách Khái.

“Tớ tới thăm cậu đây.” Cô mỉm cười nói.

Trước mộ bày biện đồ cúng lễ như bánh gạo nếp, bánh xốt, cam và chuối, có cả một bình hoa bách hợp. Có lẽ bố mẹ Quách Khái đã tới từ sớm.

Liễu Như mở ba lô, lấy một nhành hoa hồng đỏ được gói ghém cẩn thận bằng giấy bóng kính. Cô mở lớp giấy bọc, đặt bông hồng trước mộ.

Sau đó cô lấy những thứ khác trong túi ra.

Tội phạm học, Tra khảo Thẩm vấn, Kiểm nghiệm dấu vết, Điều tra Tâm lý học, Nhân cách và Động cơ phạm tội, Khoa học Điều tra hình sự...

Khi bày những quyển sách này ra trước mắt, trong lòng cô trào dâng một cảm giác như thể Quách Khái cũng đang ở đây, đang chăm chú ngắm cô, đặt tay lên vai cô khiến đầu vai cô trở nên nặng trĩu.

Cô không trông thấy Quách Khái, và có lẽ cũng chẳng thể nhìn thấy anh nữa. Nhưng cô tưởng như mình và anh đang ở cùng một chỗ, cho dù trước đây cả hai chưa từng như thế.

Cô mang những cuốn sách này tới đây để đốt trước mộ anh. Cô đã đọc hết tất cả. Cô đã đọc nội dung bên trong, cùng những câu chuyện trong sách, từng con chữ tạo nên câu chuyện đó, những tâm trạng ẩn giấu đằng sau từng nét bút đó rất nhiều lần. Thời gian đã mang những câu chuyện này sang thế giới bên kia, cùng với tâm trạng của cô, đây chính là thư hồi âm cô viết cho anh.

Nhưng giờ đây, cô đột nhiên muốn chờ đợi thêm một lúc. Nhân lúc ráng chiều chưa tắt, cô muốn được nhìn thấy những quyển sách này lâu hơn.

Liễu Như tiện tay cầm một cuốn lên, lật ra.

“Lúc tôi bước vào phòng bệnh, em đang ngồi tựa vào giường đọc sách.

Chắc chắn em biết rõ bệnh tình của mình, nhưng khuôn mặt em vẫn hiện lên đầy kiêu ngạo.

Dù cuộc sống của em đã đi đến hồi kết, nhưng chỉ cần em vẫn còn tồn tại trên thế gian, thì điều đó vẫn rất đổi diệu kì.

Tôi hàn huyên một lúc với em, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Em trông có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng cũng không đuối

tôi đi. Chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, thế mà lúc này em vẫn rất kiên nhẫn với tôi.

Nói chuyện khách sáo lâu như thế, tôi biết em mệt mỗi lần rồi.

‘Tớ dạy cậu một bộ quyền pháp đánh chơi nhé?’ Tôi hỏi.

‘Không ngờ cậu biết đánh quyền.’ Em cười cười.

Tôi đứng dậy ngay ngắn, bày ra một tư thế đẹp mắt. Sau đó, tôi xuống tấn, tay phải vung mạnh một cú đấm.

Đấy là chiêu ‘Hắc hổ đào tâm’!

Em bật cười khanh khách.

Tôi cứ vung về đấm đá túi bụi như thế, em cũng cười suốt quá trình xem tôi đánh quyền. Có lẽ em nghĩ tôi đánh bộ quyền này để mua nụ cười của em.

Cũng không sai, nhưng đó chỉ là một phần nguyên nhân thôi.

Ở nơi mà em không nhìn thấy, tôi đang giải phóng những nguồn năng lượng tích lũy suốt bao năm qua. Bằng sự dẫn dắt của ý chí, tôi tìm thấy sức sống sinh lực tiềm tàng ẩn giấu giữa đất trời thông qua bộ quyền pháp này.

Từng giọt mồ hôi trượt trên gò má tôi nhỏ xuống đất, tay chân tôi bắt đầu run rẩy. Em cười rất vui vẻ, nghĩ rằng tôi quá tâm huyết khi biểu diễn màn võ thuật này.

Rốt cuộc, tôi đã chạm đến thứ ánh sáng trắng lệt nhất, đó là cõi quy tụ bắt đầu và kết thúc của tất cả sinh mạng trên trái đất này. Có khoảnh khắc, thậm chí tôi đã nghĩ đó là nơi chúng ta sinh ra và chết đi.

Luồng sáng ấy chạy dọc con đường tôi vừa mở ra, cả gian phòng liền trở nên vô cùng ấm áp. Sau đó, thân thể em bắt đầu sáng lên, luồng sáng tập trung lại trên người em, rồi tụ thành một quang sáng.

Tôi tung một cú đấm cuối cùng và ngã phịch xuống đất. Quang sáng kia dần biến mất vào cơ thể em, còn tôi cứ nhếch môi cười ngơ ngẩn.

Tôi từng ảo tưởng rằng khi năng lượng mà tôi luyện ra đạt đến độ chín muồi, tôi sẽ biến thành một vị đại hiệp đẹp trai nhất thế giới, ôm em bay lên trời, ngắm nhìn dáng vẻ kinh ngạc của em.

Thế mà không ngờ tôi còn chưa bay được, thì đã dùng hết năng lượng rồi.

Thôi đành vậy, em cũng chẳng phải là cô gái ngốc nghếch, nhìn thấy siêu nhân là si mê.

Tôi nguyện được như bây giờ, ngồi dưới đất nhìn em cười nghiêng ngả.

Nếu có thể mãi mãi được nhìn em thế này, thì thật tốt biết bao.”

[1E] Diethyl ether: hợp chất hữu cơ được sử dụng chủ yếu dưới dạng dung môi, thường được dùng làm thuốc gây mê.

[2E] Bộ phim được công chiếu năm 1997, nội dung phim dựa trên các cuộc chiến Anh - Trung Quốc xảy ra vào giữa thế kỷ 19.

[3E] Cephalosporin là một nhóm kháng sinh thuộc họ kháng sinh B-lactam. Đây là nhóm kháng sinh được sử dụng nhiều nhất trên lâm sàng hiện nay.

[4E] Huyền quan: không gian tính từ cửa ra vào đến phòng khách.

[5E] N-nitrosodimethylamine: tạp chất nitrosamine được phân loại vào nhóm các chất có thể gây ung thư trên cơ thể người.

[6E] Sa Tăng ngày trước vốn giữ chức Quyển Liêm Đại tướng, hầu hạ bên cạnh Ngọc Hoàng.

[7E] Long Trung đối sách: chiến lược quân sự do Gia Cát Lượng đề ra thời Tam Quốc, được coi là nền tảng để Lưu Bị đánh chiếm nước khác nhằm tạo thế chân vạc với hai thế lực thời bấy giờ là Tào Tháo và Tôn Quyền.